

Giới thiệu Nuôi Anh Là Họa

Truyện Nuôi Anh Là Họa, câu chuyện nói về tình cảm đồng tính rất phức tạp, một loại tình cảm không được xã hội công nhận bị đào thải không được công khai với giới truyền thông.

Một anh chàng với gia cảnh rất nghèo nhưng đột nhiên bỗng chốc anh biến thành một thầy bói rất tài hoa lại vô cùng nổi tiếng rất nhanh trong xã hội. Vô tình được một tổng giám đốc đề ý tới những lời đồn về anh và mời anh về làm pháp sư bói cho anh nhưng tất cả chỉ là cái cớ, chẳng qua anh tổng giám đốc này chỉ muốn gặp anh thôi.

Anh thầy nói chỉ có ý định bói là để kiếm tiền mưu sinh là chính chứ thật sự không dám mơ tưởng tới tình cảm đó. Nhưng khi anh làm xong thì anh tổng giám đốc lại tới cường hôn anh làm anh không thể chống trả chỉ biết thuận theo số phận đã an bày.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Bên trong nhà gỗ cũ rách —

Bốn giờ khuya, Cung Đăng Á Hi đang nằm trên giường ôm mỹ nhân trong mộng thì bị một hồi tiếng chìa khóa chuyển động đánh thức hẳn, mỹ nhân chợt phát tay nói bái bai với hắn.

Cô gái trung học phổ thông ngực to ngực to 34D, 23, 32.

Hắn vốn đang mơ mơ màng màng, dề dề tỉnh lại thì nhìn thấy nam tử trung niên nặt tỏa mùi rượu, trong tay còn ôm một cô gái xinh xắn thì giận đến nổi trợn lòi đờm, từ trên giường nhảy dựng lên tức mắng to.

"Hiện tại mấy giờ rồi, ba lại chơi đến trễ như vậy mới trở về! Ba có biết bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm không, nếu như bị người xấu dễ mất tới làm sao bây giờ? Ba không lo lắng cho mình, chẳng lẽ không biết người khác sẽ lo lắng cho ba sao? Ba rốt cuộc có nghĩ đến cảm thụ của con không?"

Người bình thường sẽ cho rằng đáng tức giận mắng to là vợ của nam tử trung niên, nhưng sự thật không phải, đang hai tay chống eo, bộ dáng như bà tám chính là Á Hi - con trai của hắn.

Cung Đăng Á Hi năm nay hai mươi bốn tuổi, để tóc dài, bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, mắt buồn ngủ hơi mờ, lông mi dài hơi cúi, tóc dài đen nhánh xõa trên bờ vai có cảm giác thật quyến rũ.

Đại khái từ nhỏ mẹ đã bỏ đi với người ta, từ đó ba cũng cam chịu, cho nên từ tiểu học hắn đã xử lý việc nhà, phàm là chuyện nhà nấu nướng lớn nhỏ đều một mình ôm lấy mọi việc, cũng dưỡng thành cá tính lễ mễ, đặc biệt yêu nói lảm nhảm của hắn.

Nam tử trung niên Cung Đăng Thái Lang là cha của Cung Đăng Á Hi, đầu tóc rối tung như tổ quạ, nặng một bụng bia, hai má và chóp mũi bởi vì rượu còn mà có vẻ đỏ đỏ, xem ra rất tức cười.

"Bảo bối, em mệt mỏi không? Có muốn đi tắm trước hay không? Bồn tắm nhà anh rất lớn, ước chừng có thể ngồi hai người, ha ha ha. . . ."

"Anh thật là một chú trung niên xấu quá hử!"

"Thật ra thì anh một chút cũng không hử."

Hai người quả thật không xem Cung Đăng Á Hi ở đây, thậm chí trực tiếp nằm trên giường tán tỉnh, Cung Đăng Á Hi giận đến cứng rắn chen giữa hai người tách hai người ra.

Hắn nói với cô gái nhìn qua không lớn hơn mười tám tuổi: "Em gái, năm nay em mấy tuổi?"

Cô gái trang điểm đậm, người mặc váy ngắn bịt môi, tâm phòng vệ mạnh nói: "Em mấy tuổi mắc mớ gì tới anh? Em đã trưởng thành, anh đừng lo chuyện của em!"

"Thật ra thì trong lòng em rất cô đơn sao?"

"Anh đang nói gì!" Cô gái chuyển sang Cung Đăng Thái Lang, "Này, em tới nhà anh làm trò cười à, anh bảo hắn cầm miệng lại, nếu không lần sau em không tới."

Cung Đăng Thái Lang trấn an cô gái xong, đang muốn mở miệng quát bảo Cung Đăng Á Hi ngưng lại, Cung Đăng Á Hi dẫn đầu phát tay cắt đứt lời của

hắn, nghĩa chánh từ nghiêm mở miệng.

"Em đừng mạnh miệng, thật ra thì ba mẹ của em rất quan tâm em, em không nói cảm thụ của em cho họ biết, làm sao bọn họ biết em nghĩ cái gì? Cái lộn chỉ làm hai bên tổn hại mà thôi, vấn đề gì cũng không giải quyết được."

"Người rốt cuộc ở nói loạn những thứ gì, ta hết thấy nghe không hiểu á!"

Thần sắc cô gái bắt đầu bất an, quay đầu ra muốn tránh ánh mắt sắc bén nhìn thấu lòng người của Cung Đăng Á Hi.

"Anh nhận ra em, em chính là cô gái tranh cãi âm ỉ với mẹ một trận ở cửa Snubbull PUB tối nay. Cho dù em trang điểm đậm hơn, anh vẫn nhận ra em, bởi vì ánh mắt của em không lừa người được. Ánh mắt của em viết thật ra thì em rất cần tình yêu của cha mẹ, em chẳng qua là hi vọng bọn họ quan tâm em mà thôi."

Nghe nghe, cô gái khóc sút sùi, trang điểm cũng khóc tiêu hết.

"Nhưng bây giờ trẻ như thế, em không dám về nhà. . . . Bọn họ nhất định sẽ hung ta. . . ."

"Bọn họ sẽ mắng em, hung dữ với em là bởi vì quan tâm em, em vẫn hy vọng không phải là sự quan tâm của bọn họ sao? Trở về đi thôi! Hiện tại mẹ em khẳng định khóc thảm hơn em!"

"Ừ, em biết rõ rồi."

Cô gái chùi chùi lệ rồi, khom lưng cúi người chào Cung Đăng Á Hi liền cầm lấy bọc sách rời đi.

"Này! Con mèo dữ nhỏ, em đừng đi!"

Cung Đăng Thái Lang đang muốn kêu cô gái thì lại bị người đằng sau thương cho một cú đánh mạnh.

"Lão già không râu như ba ngay cả thiếu nữ vị thành niên cũng không bỏ qua, thật không hiểu nổi rốt cuộc ba đang suy nghĩ gì, công việc không làm, bạn gái cũng không quen tốt, chỉ biết tìm mấy cô gái nhỏ cái gì cũng không hiểu, ba làm như vậy chẳng lẽ lương không tâm bất an sao?"

Cung Đăng Á Hi lại bắt đầu nói lầm nhảm.

Cung Đăng Thái Lang thờ dài, lắc đầu một cái.

"Con không hiểu, ở chung một chỗ với cô gái trẻ tuổi có thể ôn lại mùi vị môi tình đầu khó quên của ba! Nhớ ngày đó ba và mẹ con hẹn hò dưới tàng cây anh đào sau khi tan học cấp 3, ba nói: anh có thể hôn em không? Hạnh Từ. Con biết không? Biểu tình của mẹ con thật ngưng đọng, mặt bà ấy đỏ lên gật đầu, căn bản không dám nhìn ba. . . ."

Ha, xem ra hắn nói lầm nhảm là di truyền từ cá tính của cha hắn, bất quá hắn cũng không muốn nghe cha kể những chuyện hắn nghe không dưới trăm lần đó nữa.

Người phải hiểu được đi về phía trước mới đúng, muốn lấy quá khứ có ích lợi gì?

Nếu ông yêu mẹ như vậy, theo đuổi mẹ trở về là được rồi!

Cung Đăng Á Hi đi vào phòng tắm giúp Cung Đăng Thái Lang hứng nước tắm.

"Ba nha, muốn sống phải làm đến nơi đến chốn một chút, mẹ đã rời chúng ta đi lâu như vậy, ba nhớ chuyện trước kia có ích không? Không bằng nhìn xa một chút, tìm người phụ nữ có thể quản lý nhà chăm sóc ba thực tế hơn nhiều."

Cả gian phòng tắm cũng chỉ lớn hai mét vuông, để một thùng nước tắm làm bằng gỗ, thêm cái vòi nước, còn có một bồn cầu nhỏ nhỏ mà thôi, thùng nước tắm cũng do Cung Đăng Á Hi ra bỏ biển nhật gỗ trôi vỡ về đóng, nói Cung Đăng Á Hi là một nam nhân hiền tuệ khéo tay tuyệt không quá.

Cung Đăng Thái Lang luôn luôn xem lời nói của Cung Đăng Á Hi là rái tai, choáng váng lay động thân thể, cũng không biết đang nghĩ loạn cái gì.

"Ba xem, con cũng trưởng thành rồi, sớm muộn có một ngày sẽ tìm được một nửa nền yêu, sau đó dọn đi ra có đúng hay không? Ba không thể lệ thuộc vào con cả đời, con thật không nỡ để lại người không biết chăm sóc mình." Cung Đăng Á Hi nói tiếp.

"Không nên bỏ rơi ba! Con với mẹ con đều ghét ba, không quan tâm ba! Ba rốt cuộc không tốt chỗ nào? Con nói đi!"

Vừa nghe đến Cung Đăng Á Hi nói muốn dọn đi ra, bỏ lại một mình, cả người Cung Đăng Thái Lang giống như đột nhiên tỉnh, đứng ngả bình phong dùng tờ báo thêm giấy các-tông dày dính thành, ôm eo thon của hắn kêu gào.

Vốn tưởng rằng Cung Đăng Á Hi sẽ ôm hắn nói: "Cha, con cũng rất không nỡ rời đi ngài!"... nhưng, ai ngờ hắn lại mặt không thay đổi chậm rãi mở miệng.

"Cha, bình phong ngã, mau nhặt bình phong lên, dính vào nước ướt thì không tốt. Mau còi y phục hôi thúi ngất trời xuống, còn có. . . ." Cung Đăng Á Hi lấy tay dò xét nước ấm "Ừ, nước ấm vừa lúc, ba mau đi vào tắm một chút thôi." Hắn làm bộ như không có sao chuyển dời đề tài, "Con đến cửa hàng

tiền lợi mua lon sữa nóng."

Cung Đằng Á Hi dĩ nhiên biết Cung Đằng Thái Lang không thể rời bỏ mình, nhưng hắn phải càng thêm hung ác quyết tâm, nếu không hắn vĩnh viễn làm người lo lắng.

"Ba không có say. . . . Các người đều nói ba say. . . . Nhưng. . . Dù sao ba không cho phép con vứt bỏ ba giống như mẹ con!"

Cung Đằng Á Hi cầm lấy ví tiền muốn mở cửa thì Cung Đằng Thái Lang vừa nói vừa ngoan ngoãn dựng bình phong lên, đột nhiên nghĩ đến cái gì kêu hắn.

"Đúng rồi, ba không muốn uống sữa nóng."

"Không được, ba nhất định uống chút sữa tươi giải rượu, nếu không ngày mai sao ba làm việc? Chẳng lẽ ba lại muốn ở trong nhà ngủ cả ngày?"

Cung Đằng Thái Lang chấp tay trước ngực, van xin hắn, "Làm ơn!"

Cung Đằng Á Hi ngửa mặt lên trời thở dài. "Ồi, ba lại muốn con giúp ba làm việc! Con cho ba biết, lần này con tuyệt đối sẽ không giúp ba. Buổi tối con còn làm việc, nếu như ban ngày còn làm việc giúp ba, buổi tối đi làm con sẽ không đủ tinh thần!"

Mắt Cung Đằng Thái Lang tỏa sáng lấp lánh, còn mơ hồ hiện lên long lanh.

"Làm con! Con thân ái, đáng yêu của ba, con trai bảo bối ba cố chế tạo ra!"

"Không có cửa đâu!"

Ánh mắt Cung Đằng Thái Lang thành khẩn nói: "Chỉ một lần này."

Trời ạ, hiện tại đến cùng là tình hình gì!

Làm cha lại lười biếng không muốn làm việc mà bảo con trai đi, phản, căn bản là phản!

Cung Đằng Á Hi mặc dù là người rất lý trí thực tế, nhưng hắn vẫn rất trọng tình cảm, nếu không sao hắn vẫn ở lại bên cạnh chăm sóc Cung Đằng Thái Lang.

"Aizz, được rồi!"

Cung Đằng Á Hi gọi thấp một tiếng, đá cánh cửa rồi đi, trong không khí vẫn bay một câu từ hàm răng cắn chặt ——

"Đáng chết, ai bảo lòng ta mềm như vậy!"

Tối nay, từng trận gió mát khẽ thổi qua, nhảy điệu Waltz nhẹ nhàng trên từng lỗ chân lông.

Nam tử trên cao nhìn xuống, ngọn đèn dầu ở tòa nhà san sát nối tiếp nhau dần dần tắt.

Hắn mặc tây trang trắng thơm đứng ở trên lầu, trông mặt sắc bén như ưng.

Từ sau lưng truyền đến một giọng trầm thấp, thanh âm này hắn rất quen thuộc, cũng không có bởi vì kính sợ mà quay đầu đi, vẫn giữ tư thế vững như bàn đá.

"Xem ra cậu còn chưa tìm được người."

"Cậu tới quá sớm, tôi tin tưởng tôi sẽ tìm được cô." thần sắc Quan Long Tam không vui, thì ra người này đang hạ thấp hắn?

"Tôi vì cậu không tiếc làm trái thiên đạo, để cậu không uống canh Mạnh Bà liền đầu thai chuyển thế, chẳng lẽ tôi không thể tới quan tâm tiến độ của cậu một chút sao? Hơn nữa tìm khổ cực như vậy có cần thiết không? Buông tha đi, không bằng theo tôi, hai chúng ta thật vui vẻ sống qua ngày." Mạnh Tam Lang hươ tay múa chân.

Nam tử tóc trắng có ngũ quan như ngọc, hắn là Mạnh Tam Lang, cháu mẩy đời của Mạnh Bà, có duyên nên thay chức vị của Mạnh Bà.

Rất nhiều nhiều năm trước kia, hắn chịu cảm giác si tình của Quan Long Tam, để Quan Long Tam thoát uống canh nhà Mạnh Bà đặc biệt chế ra để quên lãng trí nhớ kiếp trước, nhưng điều kiện là —— nếu Quan Long Tam không tìm được vợ vào kiếp này, vậy thì không được dị nghị tiếp nhận tình yêu của hắn.

"Tôi không thích bị người quấy rầy, đây là thời gian mình tôi." Thời gian một mình. Song nhi, em đến tột cùng ở nơi nào? Vì sao khiến anh tìm khổ cực như thế?

Mạnh Tam Lang nhẹ nhẹ nhàng nhàng tới trước mặt Quan Long Tam, thở dài.

"Ai, thật không chịu nổi cậu. Nếu người yêu trong lòng người đàn ông si tình này tôi không biết tốt bao nhiêu, cố tình lại không gặp tôi, gặp phải kẻ bạc tình, ai!"

Quan Long Tam nhìn ra phía chân trời xa xa, trầm mặc không nói.

Hắn gặp phải không phải đúng là một người phụ nữ phụ tình, nhưng hắn yêu cô, hắn không thể tiếp nhận cô không nói một câu liền bỏ đi.

Hắn muốn hỏi cô ban đầu vì sao bỏ hắn!

"Người si tình thế gian sao mà nhiều! Tình đâu, tình đâu, thật khó khăn sửa duyên." Mạnh Tam Lang chợt nhìn hắn, thần sắc nghiêm túc chậm rãi mở miệng: "Cậu có nghĩ đến hai chúng ta đã kết nhân quả ở kiếp nào, cho nên tôi mới có thể vừa gặp đã yêu cậu, thấy cậu liền muốn hôn cậu, ôm cậu một cái."

"Tôi lại cảm thấy cậu nhìn thấy bóng dáng người khác trên người tôi thôi." Một câu của Quan Long Tam phá tâm tư của hắn, mặt vẫn không có vẻ gì.

Hắn không đầu không đuôi để xuống một câu kết luận như vậy, làm Mạnh Tam Lang cả kinh, chợt cười đến càng thêm quyến rũ, nhưng có vẻ có chút kệt cớm.

Người này có bản lĩnh nhìn thấu tâm tư người sao? Kinh khủng!

"Cái này gọi là có duyên, cậu hiểu không? Ai bảo tôi vừa lúc nhận chức Mạnh bà, mà cậu lại vừa đến phiên đầu thai chuyển thế, sau đó trở về trên cầu đại náo một phen. Tôi nói đây đều là một chữ duyên! Như thế nào, chỉ cần một câu nói của cậu, tôi có thể thay tìm một chức vụ thật tốt ở âm phủ cho cậu, hai chúng ta cùng nhau. . ."

"Tôi sẽ tìm được cô ấy! Cậu không cần uống phí công phu, trừ phi. . . Ban đầu là cậu gạt tôi, cô ấy căn bản không có đầu thai ở Đài Loan!"

Mạnh Tam Lang cũng hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt người này giống như con dao sắc, khiến người xem được không tự tại, trái tim thật giống như bị chít thành tổ ong.

"Tôi giống như loại người gạt người sao?" Hắn không phải là người, là nửa thần tiên!

"Tốt nhất là không có, nếu không tôi không dám xác định tôi sẽ dùng thủ đoạn trả thù gì."

Nghĩ tới đời trước Quan Long Tam là một Chấn Tây Đại Tướng Quân giết người như ngóe, nói lời trung thực, bị hắn uy hiếp, Mạnh Tam Lang thật đúng là toàn thân rợn cả tóc gáy.

Hả, không đúng, mình đâu gì cũng coi như nửa thần tiên, làm gì sợ loài người như hắn!

"Này, đâu gì lúc đầu tôi cũng giúp cậu! Sao cậu có thể dùng thái độ này nói chuyện với ân nhân? Qua sông rút cầu à!"

"Bởi vì tôi thống hận nhất người khác lừa gạt tôi!"

"Vậy, sao Song Nhi gì đó có thể."

Quan Long Tam nghe vậy, mắt giận trừng ra lửa, "Tôi biết cô ấy có khổ tâm, cậu đừng khích bác ly gián nói xấu cô ở trước mặt tôi!"

Dứt lời, hắn xoay người đập giày da lau đến tỏa sáng rồi đi.

Sắc mặt Mạnh Tam Lang cười cười, tự nhiên nói sau lưng hắn.

"Thật là một người cố chấp lại tính tình không tốt! Quan Long Tam, tôi coi trọng cậu là vinh hạnh của cậu, cậu nên nghĩ đến thứ tốt của tôi, điều kiện của tôi thật ra thì rất tốt!" thanh âm hắn nói càng nhỏ, làm như nói cho mình nghe, "Huống chi người hầu ở âm phủ tổng tốt hơn ném hết thống khổ sinh lão bệnh tử! Ai, một người ngu đần."

Quan Long Tam trở về phòng làm việc của tổng giám đốc ở cuối lầu, ngồi một mình trong bóng tối, vén vén mở ra một chiếc đèn nhỏ trên tường phòng nghỉ, mười ngón tay giao nhau, đỡ trán nghĩ ngợi.

Trải qua mấy ngày nay, hắn vận dụng bất kỳ quan hệ gì tìm khắp toàn bộ Đài Loan, cơ hồ đã lật qua mỗi một tác đất rồi, nhưng vẫn không tìm thấy cô.

Song Nhi, em đến tột cùng ở nơi nào?

Kiếp trước em phụ anh thật thê thảm, kiếp này vì sao vẫn muốn khiến anh tìm em khổ cực như vậy?

Một cái nhăn mày một nụ cười của Lãnh Song Nhi rõ mồn một trước mắt, hình ảnh ân ái của hai người mới như chuyện hôm qua, nhưng thật ra thời gian đã sớm qua ba ngàn năm.

Vật còn người mất mọi việc ngừng, vô hạn cảm thán.

Đêm dài đằng đẵng như một con sông lặng lặng chảy tới, bất tri bất giác, Quan Long Tam mang theo nước mắt ngủ thật say.

Trong mộng đều là Lãnh Song Nhi như hoa như ngọc, mặt khéo léo đáng yêu rồi lại yêu nghịch ngợm gây sự. . .

Chợt một đôi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, Quan Long Tam vừa mở mắt liền phát hiện thư ký đã đứng ở trước mặt hắn.

"Tổng giám đốc, đại biểu phòng khai thác lưới hạnh phúc ở Trung Quốc tới."

Trở lại thế kỷ hai mươi mốt, trở lại cuộc sống trong hiện thực, hắn bây giờ là tổng giám đốc tập đoàn khai phá Tường Ứng, dưới tay nắm giữ cuộc sống của mấy vạn nhân viên.

Hắn mang theo bọn họ đấu tranh anh dũng, phát triển bản đồ buôn bán, giống như ban đầu hắn mang theo thiên quân vạn mã đánh tan quân địch ở trên chiến trường.

Ba chữ "Quan Long Tam" này mất người trong công ty chính là dám liều mạng, dám đánh cược, dám xông, dám làm chuyện người khác không dám làm

Quan Long Tam lạnh lùng xuống mệnh lệnh ——

"Mời bọn họ đến phòng họp, tôi lập tức đến."

"Vâng"

Vắng ngắt, thanh thanh lãnh lãnh.

Một mình Cung Đằng Á Hi ngồi ở phía sau sập hàng nhỏ dưới đất, trên gian hàng để một ống thê, một tấm hình chi tay[1].

Bên cạnh bàn có một tờ giấy bài ——

Đoán đâu trúng đó, không cho miễn tiền.

Buổi sáng hôm nay buôn bán thê lương không kể được, căn bản là tới đứt con muỗi.

Trừ buổi sáng có mấy tiểu nữ sinh trong nước trên đường đi học ngang qua trước gian hàng hắn, nói đáp đáp hắn rất giống người mẫu nam trên tạp chí, muốn xin số điện thoại của hắn, sau đó bị hắn đuổi đi ra ngoài, trở lại thậm chí có hai lão già quái gở cầm đồng phục váy ô vuông mini của học sinh nữ cấp 2 muốn hắn mặc xem một chút, cũng nói trắng ra mỗi lần cho ba vạn đồng tiền Nhật, còn khen đáp đáp hắn thật đáng yêu.

Trời ạ, hắn bắt đầu hối hận đồng ý đến bày hàng thay cha rồi.

Hắn căn bản không biết coi bói cho người ta được không? Kết quả còn gặp phải lão già ghê tởm biến thái, ai, thật là thê thảm!

Cha cũng thiệt là, chính mình lười biếng coi như xong, còn cứng rắn kéo hắn xuống nước.

Sáng sớm hôm nay trước khi ra cửa cha còn nói với hắn dù sao mọi người thích nghe tán dương, muốn hắn nói ngọt một chút là có thể lừa dối qua.

Ói, loại chuyện không có lương tâm này muốn hắn làm một lần nữa, tuyệt đối không thể nào!

Chỉ lần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, về sau cha hắn già bộ đáng thương cỡ nào cũng vô dụng!

Một người đàn ông trung niên mặt mày xanh xao đi đến, đặt mông an vị ở trước mặt Cung Đằng Á Hi, lắc đầu thở dài, mặt suy sụp.

Cung Đằng Á Hi công thức hóa hỏi: "Muốn coi cái gì? Tình yêu? Hôn nhân hoặc sự nghiệp?"

Hiện tại hắn chỉ muốn làm thành một cuộc làm ăn để giao phó với cha, sau đó nhanh chóng về nhà ngủ, chuẩn bị buổi tối làm việc ở nhà hàng.

Tối hôm qua hắn đỡ cha lên giường ngủ rồi, không ngủ được nên hết sức nghĩ ra một cách pha rượu mới.

Buổi tối đến trong tiệm rồi, hắn nhất định phải thi thố tài năng một phen.

"Không có, tôi cái gì cũng bị mất!" Người đàn ông trung niên lắc đầu một cái, ánh mắt tan rã.

"À?"

"Lão bà tôi chạy, công việc không có, ngay cả tiền gửi ngân hàng vài chục năm làm việc tích lũy cũng đều bị lừa cạn sạch, tôi. . . tôi không muốn sống á! Ô ô ô. . ."

"Ngàn vạn không thể có loại suy nghĩ này, sinh mạng là rất đáng quý đấy!"

"Vậy cậu nói tôi nên làm cái gì bây giờ? Cuộc đời của tôi âm đạm không ánh sáng, cuộc đời của tôi không có hi vọng!" Hắn nắm lấy bả vai Cung Đằng Á

Hi mãnh liệt dao động.

"Ông yên tĩnh một chút. . . . Yên tĩnh một chút. . . . Được rồi, tôi kể ông nghe một câu chuyện ngắn."

Người đàn ông trung niên rút cuộc buông tay.

"Đã từng có người đàn ông trung niên thất nghiệp, lão bà còn trực tiếp chạy mất với lãnh đạo của hắn, này còn chưa hết, có một ngày chủ cho thuê nhà nói cho hắn biết nhà bị mua để mở đường, kết quả trong một đêm hắn ngay cả chỗ ở cũng mất. Nhưng còn chưa coi là thảm, khi hắn đến quán trọ ở thì nửa đêm quán trọ xảy ra hỏa hoạn, cháy sạch sẽ hết gia sản của hắn; khi hắn cùng đường, mang theo một đứa con lưu lạc tứ xứ, hắn tìm được một công việc tráng xi măng."

"Cái này kêu là trời không tuyệt đường người."

"Không, kết quả hôm sau Tokyo xảy ra động đất, nhà còn chưa xây khô bị ngã, hắn cũng từ lâu ba té xuống, mặc dù không có đáng ngại, nhưng thất lung bị thương, từ đó không thể chuyên chở nặng."

"Thật rất thảm!"

"Ài, tôi cũng cảm thấy như vậy!"

"Có thể hay không xin hỏi người kia là ai? Làm sao cậu rõ ràng như thế?"

"Ông là ba tôi, hơn nữa bây giờ ông còn ở trong nhà, sống mơ mơ màng màng, mà ông ít nhất còn đuổi theo tìm kiếm trợ giúp. Ông thật là một người rất dũng cảm, tôi sẽ cố vũ ông!"

Cung Đằng Á Hi cầm tay của hắn, sử dụng ánh mắt cho hắn lực lượng vô hạn.

"Được, tôi hiểu rồi." Con trai của người đàn ông có vận mệnh xấu đó mới là kiên cường! Người đàn ông trung niên không khỏi quăng ánh mắt khâm phục cho Cung Đằng Á Hi.

"Tôi thấy giữa trán ông đầy đặn, nhất định là người đại phú đại quý, ông phải cho mình một cơ hội sống lại đứng lên, quên mất tất cả không vui ở quá khứ." Cung Đằng Á Hi tiếp tục khích lệ hắn.

"Nghe buổi nói chuyện của thầy, tôi thật sự là hiểu ra. Con người thầy thật tốt, chờ ngày nào đó tôi phát đạt, nhất định về cảm ơn thầy thật tốt."

Cung Đằng Á Hi cười lúng túng, "Ha ha ha, chúc ông nhiều may mắn." Thật ra thì hắn bắt quá là cho chút lời nói khích lệ động viên thôi, có thể tình lại hay không phải do chính ông ấy.

Người đàn ông trung niên cho Á Hi 500 nguyên xong, thần sắc tự tin bước lớn rời đi, khác khá xa với bộ dáng ủ rũ trước đó.

Đi không có vài bước đường, người đàn ông trung niên nhìn thấy gian hàng vé số[2], nghĩ thầm trước kia mỗi tháng mình đều sẽ mua vé số cào cào chơi; hôm nay lão bà đi, hắn liền mua một tấm cuối cùng này về chấm hết vì tình cảm của hai người!

Kết quả, ba phút sau, dưới đất truyền tới một tiếng hoan hô còn khó nghe hơn giết heo, nhưng rõ ràng cho thấy cao hứng muốn chết!

"A a a, tôi trúng giải nhất một trăm ngàn tiền Nhật!"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Ánh mặt trời âm áp từ trên song cửa sổ chiếu vào, chim sẻ ở trên ngọn cây leo xèo gọi, biểu hiện một loại không khí khoan khoái.

Cô gái ngồi ở trước gương, chải tóc mai, điểm môi đỏ; nam tử bước vào bên trong nhà, thẳng đi tới bên cạnh cô gái, kéo ghế ngồi xuống.

"Nương tử, vươn tay ra tới."

Mặc dù không nói gì, nhưng tâm cô gái có chút thông suốt, cười cười ngoan ngoãn làm theo.

Đại khái lại muốn đưa nàng lễ vật! Kể từ nam tử từ biên cương đánh giặc xong trở về nhà trải qua mấy ngày nay, hắn cơ hồ ngày ngày đưa nàng đồ vật nhỏ.

Không phải là tấm gương vuông tùy thân mang theo, thì chính là hộp phấn điều khắc tinh tế, dường như muốn đền bù thiếu sót một năm này tỷ số nam tử xa nhà đến biên cương đánh giặc nhiều mà không cách nào cùng nàng hưởng cuộc sống tân hôn.

Hắn từ trong ngực móc ra một đồ vật nhỏ, nhẹ nhàng đặt ở trên lòng bàn tay nàng.

"Nương tử, cây ngọc trâm này nàng thích không?"

"Thật là đẹp nha!" Lễ vật này quá quý trọng!

"Đây là hôm nay vào triều sớm trên đường trở về, ở trên chợ Ngọc Thạch thấy. Nói đến thật có duyên, ta lần đầu tiên nhìn thấy nó liền phá lệ thích, này trên đầu đính hắc minh châu thật giống như con ngời xinh đẹp của nàng, phải không?"

"Cái này đắt hay không?" Có thể quá tốn kém hay không?

"Chỉ cần có thể thu được niềm vui của nương tử ta yêu, thiên kim dùng hết cũng đáng giá."

"Chàng khi nào học được nói năng ngọt xót nha?" Cô gái lườm hắn một cái, trên khóe miệng ẩn giấu không được vui vẻ.

Nam tử sang sảng cười một tiếng sau, tiến tới bên tai nàng thỏm khí nói: "Để cho ta thay nàng cài lên đi."

Cô gái gật đầu một cái. "Hào."

Bàn tay thật dày rộng lớn của nam tử cầm lên cây trâm khéo léo chạm trở tinh xảo, chuyên chú, nhẹ nhàng cài ở trên búi tóc buộc cao của cô gái.

Cô gái xuyên qua mặt gương nhìn động tác tỉ mỉ mà cẩn thận của nam tử, trong lòng vui rạo rức, không khỏi hơi cau lên mặt mỉm cười nghiêng nước nghiêng thành.

Nam tử xuyên qua mặt kính nhìn nụ cười của cô gái thất thần một hồi lâu sau, đưa ra đầu ngón tay quanh năm chinh chiến mà đầy vết chai, giống như nhìn chăm chú trân quý bảo vật qua lại ma sát tỉ mỉ mặt của cô gái.

"Nương tử, ta tới thay nàng kê lòng mi đi."

Cô gái khẽ gật đầu, tiếp theo nghiêng thân đi đưa lên bút mi. Nàng nhìn khuôn mặt cương nghị của nam tử, tâm phanh nhảy dồn dập.

"Nương tử xấu hổ."

"Mới không có đâu!"

"Nói dối chính là sẽ bị xử phạt nha."

"Xử phạt. A!"

Nghĩ tới "xử phạt" đêm qua, mặt cô gái liền đỏ bừng đến vùi đầu vào trong lồng ngực nam tử.

Cả phòng vang lên tiếng cười sang sảng vui vẻ của nam tử.

Đột nhiên, một tiếng thị vệ kêu lên từ ngoài cửa truyền đến, đánh vỡ không khí ngọt ngào này.

"Tướng quân, hoàng thượng có lệnh, muốn ngài lập tức vào cung thương thảo chuyện quan trọng."

Nam tử bên thủ lắng nghe xong sau, sửa sang lại quần áo. "Ta vào cung một cái."

Cô gái kéo vạt áo hắn, "Có phải có chuyện phát sinh hay không? Ta từ mấy ngày trước mí mắt liền nháy lợi hại, tâm thật bất an."

"Không có chuyện gì, nàng nghỉ ngơi chút đi, đêm qua ta muốn nàng nhiều lần, nàng khẳng định mệt muốn chết rồi."

"Chàng còn dám nói sao!" Cô gái hờn dỗi.

"Ta đi." Nam tử cười một tiếng, ngay sau đó xoay người rời đi.

Quan Long Tam sử dụng Computer vẽ mẫu ra dung mạo Song Nhi khi biến thành người hiện đại, cũng xuyên qua báo chí tạp chí cùng với các tin tức truyền thông phát ra tiền thưởng lớn thông báo tìm người.

Trên thực tế, khi Quan Long Tam phát ra thông báo tìm người thì cả Đài Loan đã từng vì vậy nhấc lên một cở phong trào thảo luận.

Tất cả mọi người thật tò mò cô gái trong hình đến tột cùng là người ở đâu, có thể để cho Quan Long Tam không tiếc bỏ xuống số tiền lớn liền vì tìm

được cô, cô ở trong lòng Quan Long Tam nhất định là nữ nhân trọng yếu.

Vậy mà theo ngày, một ngày một ngày đi qua, tin tức Bát Quái này tùy theo phai đi, trong lòng Quan Long Tam cũng càng ngày càng nặng nề.

Ở trong biệt thự Dương Minh Sơn màu trắng hào hoa, Quan Long Tam ngồi ở trong phòng ăn lớn một người ăn cơm, trên đỉnh đầu là đèn thủy tinh trong suốt, bên tai là nghe người khác nhắc đi nhắc lại.

"Người hiện đại thật hạnh phúc, chỉ cần ngồi ở trong nhà là có thể nhìn thấy nhiều chuyện xưa thú vị như vậy. Tại thời đại của chúng ta ở trong khách sạn thường chỗ ngồi, mới có thể đem đoạn chuyện xưa gần kề nghe được nhất thanh nhị sở, ai nha ——" Mạnh Tam Lang lấy tay che kín ánh mắt, thảng kêu gào: "Giết người! Giết người!"

"Bất quá là diễn trò, có cái gì thật ngạc nhiên." Quan Long Tam bĩu môi.

"Tuy là nói như vậy không sai, nhưng đến lúc mắt nhìn thấy vẫn cảm thấy thật kinh khủng nha!" Mạnh Tam Lang vỗ vỗ lồng ngực, giả một bộ dáng sợ hãi.

Lúc này, nữ thư ký một thân trang phục xuất hiện ở cửa phòng ăn, một mực cung kính kêu: "Quan tiên sinh, xe chuẩn bị xong."

Dĩ nhiên, nữ thư ký này không nhìn thấy Mạnh Tam Lang.

Quan Long Tam phát tay ý bảo nữ thư ký đi ra ngoài, sau đó dùng khăn giấy lau miệng, đứng lên, lấy giọng nói không có chút nhiệt độ nào nói: "Cậu liền một người ở lại chỗ này từ từ xem đi, tôi đi công ty."

Lúc này, Mạnh Tam Lang cầm lên điều khiển ti vi chuyển chuyển kênh.

"Cậu người này chính là như vậy, hà tất trong mắt chỉ có cái tên Lãnh Song Nhi gì đó, tôi cũng không sai nha! Cậu không có phát hiện tôi ngày hôm nay thế nào không có bắt đầu làm việc sao?"

Quan Long Tam cầm lên áo khóa tây trang treo ở trước cửa, nhìn bóng lưng ngồi ở trên ghế sa lon một cái.

"Chuyện của cậu tôi không có bao nhiêu hứng thú."

Mạnh Tam Lang chợt quay người lại, thân thể nằm ở trên ghế sa lon, đối với Quan Long Tam đứng ở cạnh cửa nháy mắt mấy cái.

"Tôi chính là xin nghỉ vì cậu nha! Bởi vì tôi đột nhiên rất nhớ cậu, cho nên người liền tới."

Quan Long Tam không muốn nhiều lời, chỉ nói câu: "Trốn tránh không phải là biện pháp, cậu không thể vĩnh viễn đem tôi làm thành thể thân của hấn."

"Cậu.Cậu ở đây nói gì.Tôi thế nào đều nghe không hiểu."

Thật ra thì Mạnh Tam Lang biết mình vẫn lựa chọn trốn tránh, chẳng qua là đột nhiên bị người nhìn thấu, làm hấn cảm giác toàn thân rất không tự tại.

Trên người Quan Long Tam cùng người kia lưu đồng dạng máu, cho nên khi hấn nhìn thấy Quan Long Tam đầu tiên thì liền bị kinh hãi rất lớn, còn tưởng rằng là người kia quay đầu lại tìm mình, nhưng bất quá là một người đáng đáp tương tự, khí chất lại bất đồng thật lớn mà thôi.

Quan Long Tam mày kiếm hơi nhíu."Nhưng nếu không đi cố gắng xem một chút, cậu vĩnh viễn không biết kết quả sẽ như thế nào, tôi không đồng ý đổi mặt tình cảm dùng thái độ trốn tránh. Cậu quá tiêu cực bị quan , nên học tôi một ít." Hấn khó được mở cười giòn.

Mạnh Tam Lang thay đổi thái độ du côn lúc trước, thần sắc thu lại, xoay người đưa lưng về phía hấn, khẩu khí trở nên rất kém.

"Dùng một phần nhỏ khẩu khí tự cho là đứng nói chuyện với tôi! Tôi không muốn theo cậu nói, cậu không phải là còn buổi họp sao? Còn không mau đi." Tâm phiền ý loạn, hấn lại bắt đầu loạn chuyển kênh truyền hình.

Quan Long Tam một phen đoạt lấy điều khiển ti vi, làm như đối với mình, hoặc như là đối với Mạnh Tam Lang nói: "Nếu như vừa bắt đầu liền bỏ qua, liền bày tỏ một chút cơ hội cũng không có."

Mạnh Tam Lang nghe vậy, thân thể chấn động.

Hấn ngẩng đầu lên nhìn Quan Long Tam vẻ mặt tràn đầy bi thương, "Tôi thật hâm mộ nữ nhân làm cho cậu thương cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền cũng phải tìm được. Nếu như cậu phát hiện Lãnh Song Nhi đã thay đổi dung mạo hoặc là yêu người khác, cậu còn có thể yêu cô ta sao?"

Quan Long Tam chợt thở ra một hơi, lấy một loại ánh mắt vạn phần kiên định đưa mắt nhìn Mạnh Tam Lang. "Ít nhất tôi cố gắng qua, vô luận kết quả như thế nào, vĩnh không hối hận."

Mạnh Tam Lang cười, "Cậu thật là một loại si tình."

Lúc này, trên màn ảnh TV đang truyền bá tin tức thứ nhất, đem lực chú ý của hai người hấp dẫn ——

Một nữ phóng viên mặc đồ bó ngắn đang phỏng vấn một thiếu niên bị mọi người vây quanh.

Thiếu niên để tóc dài, buộc đuôi ngựa, dung mạo tuấn tú, làm như mang chút xấu hổ, rồi lại không biết làm sao đối với ống kính cười khúc khích.

Nữ phóng viên dùng ngữ điệu khoa trương nói: "Thật là làm cho người ta kinh ngạc! Nhật Bản dĩ nhiên xuất hiện thần toán thiếu niên 23 tuổi!"

"Xin hỏi một chút, ngài là khi nào biết mình xác thực có loại công năng đặc dị này?" Nữ phóng viên đem Microphone tiến tới trước mặt Á Hi.

Cung Đằng Á Hi ngây ngô cười, á khẩu không trả lời được.

"A. Cái này."

Hắn chỉ là muốn khích lệ nam tử trung niên kia một cái, ai ngờ hắn lại đột nhiên đi mua vé số, kết quả còn trúng một trăm ngàn. Nhờ vậy, tỷ số sao chổi đụng địa cầu cũng còn không có cao như vậy được không.

Cung Đằng Á Hi chưa mở miệng, nam tử trung niên trúng thưởng kia đã đưa tay đem Microphone đoạt lấy.

"Vị đại sư này thật rất chính xác, ngài chỉ nói câu muốn tôi chớ buông tha cho một chút cơ hội nhỏ, liền cho tôi trúng một trăm ngàn, thật sự là quá thần kỳ!"

Nữ phóng viên không buông tha hỏi tới: "Như vậy xin hỏi ngài ở chỗ này bày hàng đã bao nhiêu năm? Người được ngài chỉ điểm qua con đường làm lạc khẳng định khá nhiều đi?"

Ở chỗ này bày hàng mấy năm? Không có a, hắn chỉ là bởi vì cha hắn đêm qua uống rượu say, hôm nay lại lười biếng không muốn làm việc, mới cứng rắn bị không trâu bắt chó đi cày .

Cung Đằng Á Hi không còn kịp mở miệng, nam tử trung niên lần nữa giành trước trả lời.

"Vị đại sư này dạo chơi tứ hải, hôm nay nhất định là vừa lúc gặp phải tôi là người hữu duyên, mới nguyện ý phát huy năng lực thần thông của ngài làm cho tôi trúng giải thưởng lớn ! Đại sư người thật hảo hảo, tôi gặp được ngài là đời trước tu luyện phúc đức a!"

"Có thật không? Hắn nói là sự thật sao? Ngài thật sự có năng lực thần thông sao? Vậy có thể xin ngài tiên đoán một cái thị trường chứng khoán hiện nay không?"

Microphone của các phóng viên như bầy ong lập tức nhào lên, đem Cung Đằng Á Hi đoàn đoàn vây lại; nhất thời, đèn không hết ánh đèn sáng lên loang lảng, chói mắt làm Cung Đằng Á Hi mắt mở không ra.

"A. A. Cái này. . ." Năng lực thần thông? Cái này căn bản là không thể nào, hắn muốn giải thích thế nào a?

"Đại sư, thật là rất cảm tạ ngài! Người xem, tôi đặc biệt vì ngài đánh một mặt huy chương vàng!"

Nam tử trung niên nói liền quỳ xuống, cũng lấy ra một mặt huy chương vàng, trên huy chương vàng viết bốn chữ "Liệu sự như thần" thật to.

Lúc này, chúng phóng viên kinh hô một tiếng, ánh đèn loang loáng lần nữa sáng lên.

"Tôi. Tôi không phải là."

Cung Đằng Á Hi tâm địa thiện lương chỉ có thể ưu cười, chịu đựng không nổi lương tâm hành hạ nghĩ hảo hảo giải thích thì bên cạnh chợt xuất hiện một đạo bóng đen nhanh như tia chớp đem Á Hi đẩy ra.

Nguyên lai là Cung Đằng Thái Lang cha của Cung Đằng Á Hi.

Hắn thay đổi hình ảnh quỷ rệu ử rữ trước đó, anh tuấn sáng, tinh thần gấp trăm lần hiện thân, hướng mọi người hô to một tiếng: "Tôi là cha của Á Hi, muốn hỏi liền hỏi tôi đi, cái gì tôi cũng biết!"

"Cha?" Cung Đằng Á Hi trên đầu toát ra ba điều tuyến, sững sờ ở một bên. Hắn ra ngoài quấy rối cái gì nha?

"Ngài là cha của đại sư? Có thể xin hỏi một chút hay không."

"Mọi người im lặng xuống!"

Chỉ thấy Cung Đằng Thái Lang vung tay lên, trong nháy mắt tất cả ký giả yên lặng như tờ, nín thở chờ đợi hắn lên tiếng.

Cung Đằng Thái Lang chậm rãi mở miệng ——

"Nói đến đứa con trai của nhà ta, từ khi còn bé tôi đã nhìn ra nó có thiên phú dị thường, liền tốn nhiều tiền tài bồi nó. Lúc một tuổi nó có thể nhìn ra tôi không có mặc quần lót, lúc ba tuổi có thể dự đoán mỗi một hạng đoạt huy chương vàng của Olympic, lúc sáu tuổi thậm chí có thể dự đoán giám đốc do ai trúng cử."

Tất cả phóng viên đều nghe đến nhập thần, liều mạng gặt đầu ghi chép, không có ai chú ý tới Cung Đẳng Á Hi rũ xuống đầu nghìn vàng nặng nề, sau đó ôm ngực yên lặng lắc đầu một cái.

Cha lại đang khoác lác! Thật không hồ là thầy bói, trắng cũng có thể nói thành màu đen !

Quan Long Tam hai tay nắm chặt, không chớp mắt nhìn chăm chú màn ảnh TV, đường cong gương mặt mơ hồ co rút, giống như hưng phấn nói không ra lời.

Mạnh Tam Lang từ trên màn ảnh TV, xoay người nhìn Quan Long Tam, ở trước mặt hắn phát tay một cái.

"Này, cậu có khỏe không? Cậu không sao chứ? Người này cậu biết a, nếu không cậu làm gì thoát nhìn hưng phấn như vậy? Hắn là bạn của cậu sao?"

Quan Long Tam vừa mừng vừa sợ, ánh mắt vẫn thật sâu đưa mắt nhìn nam tử trẻ tuổi trên ti vi, liều mạng cười ngây ngô khó nén tư thái thẹn thùng kia.

"Là hắn! Hắn là Song Nhi của tôi!"

"Hắn? Hắn là nam nha!" Mạnh Tam Lang sợ đến cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

"Không sai, tôi có thể cảm giác được hắn chính là Song Nhi! Giọng nói của hắn, ánh mắt của hắn.Tôi có thể cảm giác được hắn chính là Song Nhi!"

Huống chi, tâm rung động chắc là sẽ không gạt người.

"Cậu không phải là bói vì không tìm được người mà nóng rần lên dẫn phát chứng vọng tưởng chứ? Hắn là nam nha!" Mạnh Tam Lang không dám tin, đưa tay dò xét cái trán của Quan Long Tam.

Quan Long Tam xoay người muốn đi, khoe miệng kéo lên, mang nụ cười chiến thắng.

"Tôi nhất định sẽ tìm được hắn."

"Chờ một chút, cậu muốn đi đâu?"

Quan Long Tam đem áo khoác tây trang tiêu sái ném lên đầu vai, đột nhiên quay đầu lại nhìn hắn.

"Tôi muốn đi Nhật Bản một chuyến." Tiếp theo giọng nói Quan Long Tam chợt biến, "Cậu nói cô ấy đầu thai ở Đài Loan, tôi chậm một chút tái tính toán với cậu!"

Mạnh Tam Lang lông tơ từng cái dựng lên, nói chuyện cũng run rẩy, ánh mắt còn không nhận được loạn phiêu.

"Ai yêu, nhất định là cậu làm rồi! Bằng không chính là tôi nhất thời hoa mắt nhìn lầm rồi, đem Nhật Bản nhìn thành Đài Loan."

"Như vậy cậu tốt nhất ở Đài Loan chờ tôi trở lại tính toán nợ với cậu, tìm ra đầy đủ chứng cứ chứng minh cậu lúc đó thật là hoa mắt!" Quan Long Tam ánh mắt phát lạnh, nói xong xoay người rời đi.

"Chờ một chút." Mạnh Tam Lang gan lớn kêu hắn.

"Cậu còn có chuyện gì?"

"Cậu là người Đài Loan, hắn là người Nhật Bản, cậu muốn như thế nào cùng hắn câu thông?" Mạnh Tam Lang mặt nhăn cau mày, lắc đầu một cái, về mặt "Cậu thế nào cũng không ngờ tới".

"Cái này tôi tự có biện pháp, không cần cậu phải quan tâm." Hắn lúc này căn bản không cách nào chờ đợi một khắc nữa, coi như mời phiên dịch đi theo đều được!

"Được rồi, được rồi, đừng nói tôi không có giúp cậu, cái này cho cậu."

Hắn mở ra bàn tay, biến ra một đồ vật.

"Phiên dịch!"

Quan Long Tam khoanh tay trước ngực dù bận vẫn ung dung nhìn hắn rút cuộc muốn biến ra cái đồ chơi gì,

"Đây là làm gì vậy?" Một bánh pút-ting lớn trong suốt dính cái gì đó, thoát nhìn giống như nước mũi. Vậy có thể ăn sao?

"Chỉ cần ăn vật như vậy, các cậu câu thông liền có thể hoàn toàn không trở ngại." Mạnh Tam Lang vỗ vỗ bờ vai của hắn, mặt lộ vẻ tự mãn."Vật này đây, coi như vì tôi hoa mắt bồi tội, bất quá nếu như cậu đến lúc đó thật tìm lộn người, đừng quên còn có tôi nha!"

Liếc thấy Quan Long Tam đưa tới ánh mắt rõ ràng, Mạnh Tam Lang nuốt một ngụm nước bọt, càng nói càng nhỏ tiếng.

Quan Long Tam một lòng đã sớm bay đến Nhật Bản.

Hắn một phen cảm lấy phiên dịch, không nói một câu nói liền bước ra cửa lớn, lưu lại Mạnh Ba Lang ở nguyên chỗ mảnh liệt đồ mồ hôi lạnh, thật sâu thở hắt ra một ngụm lớn.

Người này thật không dễ trêu, rõ ràng đáng đáp cùng người nọ tương tự như vậy, như thế nào cùng tính khí người nọ kém xa như vậy đây!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trong rèm lụa, sóng đỏ chấn lật, đóng cánh uyên ương ghen chết tiên.

Da thịt sáng sủa trắng nõn của nữ tử bởi vì kích thích mà ửng đỏ, giống như sắp bị tách ra cả đời, sẽ không còn được gặp mặt, ngón tay ngọc thon dài của nàng ôm nam tử thật chặt, ra sức lắc vòng eo.

"Tướng quân, đừng xa cách thiếp. . . Không cần. . ."

"Ta cũng không muốn!"

Ngày đó hắn bị cho đòi vào cung hết sức khẩn cấp, chính là vì biên cương bị man tộc xâm phạm, mà hắn nhất định phải lập tức thống lĩnh đại quân tiến về phía biên cương trong vòng ba ngày.

Man tộc đáng chết cắt đứt thời gian đoàn viên thật tốt của hắn và thê tử.

Ân ái xong, nữ tử nằm ở trong lòng ngực trần truồng đầy rộng của nam tử.

"Tướng quân, chuyến này phải đi bao lâu?" Nàng nâng mắt đẹp lên hỏi.

"Song nhi, ta sẽ mau mau trở về."

Chuyện chiến tranh, ai cũng không biết sẽ kéo dài bao lâu.

"Thiếp và hài tử sẽ đợi ngài."

"Hài tử? Hài tử nào?"

"Mấy ngày trước đây thiếp ăn không ngon, lại thường thấy đau bao tử, mẹ không yên lòng thiếp, liền gọi đại phu chẩn mạch cho thiếp, mới biết thì ra là thiếp đã có thai hai tháng."

Nam tử ngốc lảng ở trong khiếp sợ khổng lồ, không thể tin được nói: "Ta. . . . Ta sắp làm cha!"

Nữ tử xấu hổ gật đầu, xác nhận tin vui làm người ta mừng như điên này.

Đêm khuya mười hai giờ, trong các loại quán ăn đêm ở Tokyo vẫn có tiếng người ồn ào, ánh đèn sáng như ban ngày.

Cung Đằng Á Hi là người pha rượu hàng đầu trong tiệm, mặc dù hắn xấu hổ không biết ăn nói, cũng không dỗ con gái vui vẻ, nhưng hắn luôn không tự chủ tán mát ra mùi vị như mật, hấp dẫn từng con bướm xinh đẹp tới hút mật.

"Bao nhiêu?"

Một phụ nữ trung niên mặc đồng phục ngồi xuống ở bên quầy bar, lặng lẽ hỏi hắn một câu.

Cung Đằng Á Hi cười cười, đang muốn lắc đầu cự tuyệt thì một người đàn ông ăn mặc hoa lệ quyền rũ ngàn vạn đi tới đây, dậm chân một cái bên cạnh người phụ nữ trung niên.

"Tiểu Á Hi chưa bao giờ tiếp khách! Hắn a, là hàng không bán, không bằng anh hưởng thụ thể giới hai người với em được không?"

"Trong quán rượu trai bao thậm chí có hàng không bán? Có lầm hay không?"

"Đi, chúng ta đi uống rượu."

"Được, được, được."

Cung Đằng Á Hi vô cùng cảm kích Thứ Tinh luôn giúp hắn giải quyết xong những khách nữ coi trọng hắn.

Hắn âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Á Hi có bộ mặt con nít chẳng khác gì chiêu bài trong tiệm.

Á Hi tuần mỷ mang theo một chút mềm mại ngọt ngào thường hấp dẫn rất nhiều ưu ái của những phụ nữ đã kết hôn, nhưng hôn nhân không hạnh phúc, tất cả mọi người rất muốn yêu thương hắn.

Cũng vì vậy, lão bản Jerry cho hắn tiền lương nhiều gấp đôi, thuê hắn đảm nhiệm người pha rượu trong tiệm quan hệ xã hội này, chẳng khác gì là đem một miếng thịt béo hương vị ngọt ngào ngon miệng treo ở cửa, khiến mỗi vị khách nữ nhìn thấy lại ăn không được.

"A, anh chính là thiếu niên thần toán trợ giúp người ta trúng một trăm ngàn trên tin tức hôm nay!" Một nữ khách hàng nhận ra Cung Đằng Á Hi, chỉ hắn kêu to.

Cung Đằng Á Hi nhất thời đỏ mặt, chai rượu đang điều chế trong tay thiếu chút nữa rơi xuống, hắn vội vàng cất chai rượu.

"Chị nhận lầm người."

Cung Đằng Á Hi theo bản năng mở miệng phủ nhận.

"Không thể nào! Anh xem, hình ở trang đầu tờ báo thật lớn!" Nữ khách hàng mở ra tờ báo trong tay, chỉ vào tấm hình rực rỡ màu sắc.

Cung Đằng Á Hi nhìn cũng không dám nhìn, vội vàng xoay người cúi đầu sửa sang lại tủ rượu. Hắn luôn luôn khăn trương đồ mờ hồ khi nói chuyện với người xa lạ, huống chi là một người gây sự xa lạ.

"Chị thật, thật nhận lầm người!"

Những người khác cũng bị tiếng kêu gào của nữ khách hàng hấp dẫn tới, Thứ Tinh mới vừa rồi đi mất cũng quay trở lại, những nhân viên nam và khách nữ khác cũng ríu rít túm tụm lại, bao bọc vây quanh quầy bar.

"Thật, không nghĩ tới Á Hi thật sự là thần toán! Thật là khó tưởng tượng đó! Hắn bình thường thật yên tĩnh, không thích nói chuyện, không nghĩ tới hắn lại là người lợi hại như vậy!"

"Á Hi, cậu thật là thâm tàng bất lộ đó!"

Lúc này, gương mặt Cung Đằng Á Hi trắng đến đỏ như trái táo, giống như có một ngọn lửa từ trong thân thể không ngừng thiêu đốt tới trên mặt, lên đỉnh đầu, khiến cho hắn sắp nổ tung.

Cảm thấy hô hấp cứng lại, Cung Đằng Á Hi rút cuộc không chịu nổi ánh mắt tò mò của mọi người, chạy trốn ra từ cửa nhỏ trước mắt mọi người.

Cung Đằng Á Hi vừa đi ra khỏi cửa nhỏ, tiếp xúc được không khí trong sạch, nhất thời hít một hơi thật sâu.

Mới vừa rồi thật là hù chết hắn!

Cung Đằng Á Hi căn bản không dám trở về nữa, hắn định ngồi cả đêm trên ghế đầu ở công viên, cuối cùng còn mơ mơ màng màng ngủ đi. Đợi đến sắc trời sáng, hắn mới đem theo ý thức mơ hồ đi về nhà.

Ai ngờ hắn đi ở lối đi bộ, bị một vài người ra cửa mua thức ăn nhận ra, hắn lập tức mắc cỡ cúi đầu bước nhanh chạy về nhà.

Phịch một tiếng, khóa lại cửa, Cung Đằng Á Hi tựa tại cạnh cửa thở.

Cảm thấy người khó chịu kinh khủng, cảm thấy mọi cử động của mình đều bị người nhìn kỹ, không thể làm chuyện mình thích theo ý mình.

Trời ạ, hắn có thể thay đổi thời gian không thể? Sớm biết hắn cũng không giúp cha lừa dối cha mở hàng! Tất cả đều là ông ấy làm hại!

Cốc cốc cốc, ba tiếng gõ cửa kéo về thần trí của Á Hi.

Cung Đằng Á Hi vừa mở cửa, còn chưa thấy rõ ràng người đến là ai, liền bị một đôi tay mạnh mẽ có lực kéo đi qua, cả người không vững ngã vào trong một lồng ngực thật dày.

Trong nháy mắt, hắn sững sờ.

"Anh rốt cuộc tìm được em!"

Từ trên đỉnh đầu truyền tới thanh âm trầm thấp đậm đà, giống như gió xuân phất qua lòng hân, khiến Cung Đằng Á Hi cảm thấy thật thoải mái, nhưng . . .

Hắn đột nhiên đẩy lồng ngực trước mắt ra, muốn ngẩng đầu lên thấy rõ người tới.

"Anh là ——"

Cung Đằng Á Hi còn chưa hỏi xong, lập tức trước mắt choáng váng, cả người bị kéo qua lần nữa, một vật thể ấm áp dán lên môi của hắn.

Cung Đằng Á Hi mở to mắt, gương mặt không dám tin. Bởi vì quá kinh hãi, hắn nhất thời sững sờ, không có làm ra cử động phản kháng.

Đội đến đầu lưỡi linh xảo khuấy động trong môi hắn, cũng nhẹ nhàng phớt qua hắn hàm răng thì hắn mới đột nhiên ý thức được một chuyện ——

Trời ạ, hắn lại bị cường hôn rồi !

Hai tay hắn vung loạn, dùng sức đẩy lồng ngực cứng như đá không ngừng dựa sát vào.

Hắn sắp không thể hít thở!

Cứu. Cứu mạng!

Lâu giống như qua mấy đời, Quan Long Tam mới giống như sói đói thoả mãn, chậm rãi buông Cung Đằng Á Hi chịu đủ kinh sợ ra.

Ánh mắt hắn mờ mịt, khóe miệng nâng lên khẽ mỉm cười.

"Anh cuối cùng tìm được em rồi ! Song nhi, anh tìm em đã lâu, tìm thật khó!"

Trong mắt Cung Đằng Á Hi nổi lên một tầng ánh nước bị khi dễ cũng vô lực phản kháng, hắn ra sức bôi dôi môi, ý đồ lau dấu vết nước bọt bị khi dễ phía trên.

Hắn hung hăng nhìn chằm chằm người bộ dạng xinh xắn lại là người háo sắc không hơn không kém này.

"Song nhi? Song cái đầu nguoi!" Người này nhất định là kẻ điên!

Quan Long Tam chậm rãi đeo mắt kính lại, nhấn mày đưa mắt nhìn tên thiếu niên gầy yếu mảnh khảnh trước mắt.

Hắn có vẻ yếu đuối không xương, vô cùng cần người ta bảo vệ, nhưng ánh mắt lại để lộ ra một cỗ ý chí kiên cường, đó là ánh mắt của Lãnh Song Nhi mà hắn quá quen thuộc.

Một hồi lâu, hắn phát ra nghi vấn: "Song nhi, em không nhớ anh?"

Đây là kết quả hắn bất ngờ.

Cho dù cô biến thành nam nhân, hắn cũng nhận ra được! Hắn thấy bộ dáng xấu hổ cười khúc khích trên màn hình, chỗ nào cũng giống cô ở cổ đại như đực.

Huống chi bây giờ hắn là thần toán, hắn không thể nào không nhận a mình.

Hắn là Quan Long Tam, trượng phu kiếp trước của hắn!

Cung Đằng Á Hi nắm chặt hai quả đấm, rốt cuộc không thể nhịn được bạo rống một tiếng: "Nhớ cái đầu nguoi á! Tội tên là Cung Đằng Á Hi! Bệnh thần kinh!"

Pằng một tiếng, Cung Đằng Á Hi tát một cái lên mặt Quan Long Tam, tiếp theo là tiếng mang đóng cửa mạnh mẽ.

Cung Đằng Á Hi tựa cạnh cửa, phủ ngực phập phồng không ngừng thờ dốc.

Gặp quỷ, một người đàn ông không biết ở đâu chạy tới, chẳng những cường hôn hắn, còn luôn miệng kêu tên hắn căn bản chưa từng nghe.

Song nhi, Song nhi, tên này hắn căn bản chưa từng nghe!

Hắn trăm phần trăm nhận lầm người!

Cung Đằng Á Hi không tự chủ lau môi mềm mại vừa rồi bị khi dễ sưng đỏ, phía trên hình như vẫn còn nhiệt độ của người ta.

Tim của hắn đập thật là nhanh!

Cung Đằng Á Hi lắc đầu một cái. Trời ạ, hần bị cường hôn rồi, nhưng sao một chút cảm giác chán ghét cũng không có? Chẳng lẽ hần cũng bị lây bệnh thần kinh?

Cửa phía sau bị đánh nặng nề, thật giống như sắp bị đập nát rồi.

"Em đừng muốn chạy trốn anh! Đi ra gặp anh một lần có được hay không? Song nhi. . ."

Cung Đằng Á Hi cả kinh, cả người nhảy dựng lên, bị dọa cho sợ đến vội vàng tránh đi, chạy qua lấy cái ghế, mang tất cả những món có thể tới chặn cửa lại.

Rầm rầm rầm đục ba tiếng, tiếng vang lớn đến giống như động đất dọa người.

Cung Đằng Á Hi đổ mồ hôi lạnh, cô ý giả bộ hung ác hô to với cánh cửa: "Người. . . người đi mau. . . Không đi. . . Tôi sẽ gọi cảnh sát!"

Vừa thốt lên đe dọa xong, quả nhiên ngoài cửa không có động tĩnh.

Cung Đằng Á Hi nghiêng tai lắng nghe thanh tĩnh bên ngoài, xui xẻo giống như bong bóng bị xì tựa bên đồng hồ nhà thật cao.

Dọa chết người! Ở đâu ra người khủng bố như vậy?

Đúng rồi, không phải người nợ đã xem tin tức rồi nên chạy đến tìm hần xin xem bói ?

Mấy ngày nay hần đã gặp phải nhiều thứ người như thế, mỗi hần đều mất thật lớn hơi sức mới bỏ rơi.

Cung Đằng Á Hi làm sao cũng không nghĩ đến vì gặp may mà phiền toái liên tiếp tới.

"Con đang làm gì? Dọn nhà à?"

Cung Đằng Thái Lang ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, mới biểng biểng nhác nhác từ bên trong phòng đi ra. Hần chỉ phủ một áo lót mỏng manh, nơi hốc mắt còn có ghèn.

"Không. . ." Cung Đằng Á Hi chưa tỉnh hồn, bị hù đến cả nói chuyện cũng cả lăm, ". . ."

"Tới?" Cung Đằng Thái Lang cả kinh nhảy dựng lên. "Là chủ cho thuê nhà tới sao? Này này này. . . Á Hi con có đủ tiền chưa? Làm sao bây giờ? Chúng ta nợ ba tháng tiền mướn phòng!"

"Không. . . ." Cung Đằng Á Hi thở gấp lắc đầu một cái.

"Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Nhìn hần xanh cả mặt, mặt ướt mồ hôi, nhất định là có chuyện. "Đến đây, uống một ngụm trà chậm rãi nói."

Cung Đằng Thái Lang nâng Cung Đằng Á Hi mềm nhũn lên ghế nhỏ bốn chân, rồi ngồi lên ghế sa lon.

Cung Đằng Á Hi lấy hơi, ổn định hô hấp xong, nói cho hần biết từ đầu đến cuối những chuyện vừa mới xảy ra ngoài cửa, trước mắt chỉ có Cung Đằng Thái Lang.

Sau khi Cung Đằng Thái Lang nghe xong, nắm lấy bả vai Cung Đằng Á Hi lắc mạnh.

"Theo như con hình dung, người vừa rồi có phải xã hội đen không?"

"Có thể! Âu phục đen, giày da đen, còn mang theo một cái kính đen, trên người hần có một cảm giác uy nghiêm làm người ta sợ!"

Không sai, hần nhất định là bị hù bởi khí thế uy nghiêm của hần, cho nên tìm mới đập nhanh như vậy, cũng không phải vì nộ hôn không giải thích được kia.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Cung Đằng Thái Lang bị dọa cho sợ đến ôm lấy Cung Đằng Á Hi.

"Con không biết! Hần hình như nhận sai con, sẽ không có phiền toái gì chứ?"

Cửa bị gõ vang lần nữa.

Cung Đằng Á Hi ổn ổn tâm tình bất an, thẳng lưng.

"Cha, con sẽ bảo vệ cái nhà này, bất kể người kia rốt cuộc muốn làm cái gì, con đều sẽ không để cho hần phá hư cái nhà này."

Chỉ cần về đến nhà, Cung Đằng Á Hi sẽ đặc biệt trở nên dũng cảm.

Thật ra thì Cung Đằng Á Hi cũng có trăm cái bất đắc dĩ.

Trời mới biết hiện tại hắn cũng sợ tới mức tóc cũng run, nhưng hắn cũng không thể mềm yếu giống cha.

Trong hai người nên có một người kiên cường, nếu không làm sao có dũng khí đối mặt nguy hiểm trước mắt.

Nói xong, hắn bước dài một bước, đang muốn dùng tay xoay tay cầm cái cửa thì ngoài cửa truyền ra giọng nữ thanh thúy!

"Thái Lang tiên sinh, tôi là ký giả tạp chí Tân Nhật. Chúng ta đã hẹn buổi chiều gặp mặt, mời mở cửa được không? Thái Lang tiên sinh, ông ở đâu?"

Ký giả?

Cung Đằng Á Hi quay đầu lại nhìn về phía Cung Đằng Thái Lang, lại thấy Cung Đằng Thái Lang gãi gãi đầu, lộ ra nụ cười lúng túng.

"Xem ba thật là mau quên, ngay cả hẹn ký giả ba cũng quên! Ha ha, là ba hẹn á!"

Sắc mặt Cung Đằng Á Hi bị che lên một tầng đen, hắn lạnh lùng nói: "Không phải con đã nói con không muốn tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn của ký giả? Khiêm tốn khiêm tốn, con muốn giữ vững khiêm tốn!"

Cung Đằng Thái Lang không đợi Cung Đằng Á Hi bộc phát núi lửa, lướt qua hắn đi trước mở cửa, trong miệng còn ha ha cười nói:

"Ba có nói với ký giả chỉ chụp hình trong nhà chúng ta, không làm sư tử sờ mó nhân con. Con yên tâm, sẽ không phiền đến con, tuyệt sẽ không mang đến phiền toái cho con."

Mặc dù không phải tên kỳ quái vừa rồi gõ cửa, nhưng hắn vẫn rất không vui vẻ.

Hiện tại hắn chỉ muốn yên lặng qua cuộc sống của mình, thần toán gì, hư danh gì, chỉ mang đến phiền toái cho hắn mà thôi!

Cung Đằng Á Hi nhìn Cung Đằng Thái Lang sợ hãi mở cửa, trong lòng vẫn tức giận khó tiêu, ngay tại lúc Cung Đằng Thái Lang mở cửa thì hắn lại trợn mắt há mồm nhìn phía trước.

Tại sao quái nhân kia lại xuất hiện?

Chỉ thấy Quan Long Tam âm trầm đứng ở miệng, phía sau là nữ ký giả cầm micro chào hỏi.

Mà dấu năm ngón tay trên mặt Quan Long Tam vẫn có thể rõ ràng thấy được.

Đó là hắn đánh!

Quan Long Tam đứng ở ngoài cửa chau mày kiểm chết chặt nhìn gương mặt sợ sệt đó, Cung Đằng Á Hi thật giống như căn bản không muốn gặp hắn.

Kiếp này Song nhi biến thành thiếu niên mảnh khảnh trước mắt mới vừa thưởng hắn một cái tát cùng một cánh cửa đóng, hắn cho mình là lũ lụt thú dữ sao?

Không, hắn là trượng phu của hắn!

Hắn nên vui sướng nghênh đón mình, mà không phải coi hắn là biến thái thích ăn đậu hũ!

Quan Long Tam hết lòng tin mình tuyệt sẽ không nhận sai linh hồn quen thuộc dưới thân xác kia, cho nên hắn rất tin nguyên nhân Song nhi cự tuyệt hắn là cô đang trốn tránh mình.

Nhưng tại sao cô muốn trốn tránh mình?

Tất cả nhất định có liên quan tin tức Song nhi mất tích hắn nhận được lúc từ biên quan về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Vô tình chiến hỏa lan tràn đến nửa năm, hoàn toàn ra ngoài ý nghĩ của Quan Long Tam, một trận chiến này đánh tới phá lệ gian khổ.

Cuối cùng rốt cục ở hắn suất lĩnh, thuận lợi đem man tộc đánh lui, nhưng là hao tổn không ít binh lực.

Ngay tại đêm trước hấn khai hoàn trở về kinh, một gã thuộc hạ mang đến tin dữ làm người ta trở tay không kịp.

"Tướng quân, có thư nhà gửi đến."

Thư nhà?

Quan Long Tam cầm qua thư, mở ra vừa thấy, đập vào mi mắt là mấy chữ làm cho hấn đương trường giật mình sững sờ ở tại chỗ.

Hấn tỉnh té đọc lại nhiều lần, thủy chung không thể tin chuyện trên thư viết là sự thật.

Quan Long Tam lắc đầu, mày kiếm nhú chặt, lui về phía sau mấy bước.

"Không, điều đó không có khả năng là sự thật!"

Song Nhi của hấn làm sao có thể sẽ mất tích?

~~~~~

Nữ phóng viên thân thiết vì hai người làm giới thiệu.

"Thái Lang tiên sinh, Á Hi đại sư, vị này là tổng giám đốc tập đoàn Tường Ưng khai phá của Đài Loan, Quan Long Tam tiên sinh."

Tổng giám đốc? Thật sự là danh hiệu nổi tiếng.

Nhìn hấn toàn thân tàn mạt ra khí thế khiếp người, còn có tây trang màu đen cao cấp, chỉ biết người này không phải dân nhỏ phố phường, nhất định là đại nhân vật đến .

Mà hấn bộ mặt cương nghị, giống như pho tượng Hy Lạp tuần mỹ vô trù.

Chính là nam nhân giống vị thần như hấn tại sao lại tới tìm mình, còn vừa thấy mặt đã đối với mình làm ra loại chuyện đó?

Cung Đằng Á Hi cao thấp đánh giá hấn, nghĩ đến mặt không khỏi đỏ lên.

Bởi vì trong lòng còn chú ý nụ hôn vừa rồi, cho nên Cung Đằng Á Hi cố ý ngồi cách Quan Long Tam rất xa, trung gian còn cách nữ phóng viên cùng Cung Đằng Thái Lang.

Hấn đang sợ chính mình? Vì sao?

Lông mày Quan Long Tam lại lần nữa nhú chặt.

Ở trong mắt Cung Đằng Á Hi, chính mình giống như là mãnh thú và lũ lụt, kết quả như thế làm cho hấn cũng không vừa lòng.

"Gần nhất Quan tổng giám đốc tính cùng công ty mạng Hạnh Phúc của Trung Quốc hợp tác, cũng tính thành lập trang web bói toán, muốn mời Á Hi đại sư làm người phát ngôn." Đây là vừa mới hai người ở cửa gặp , Quan Long Tam nói với cô.

"Nhưng là Á Hi nhà chúng ta rất bận rộn!" Cung Đằng Thái Lang sờ sờ cằm, mặt mang do dự. Chính là hấn muốn ước lượng, có thể thừa dịp phía sau khua một khoản cơ hội tự nhiên không thể buông tha cho.

"Đúng vậy a, đúng vậy a, tôi rất bận rộn, tôi còn công tác của mình nữa." Cung Đằng Á Hi kéo tay Cung Đằng Thái Lan, mãnh liệt gạt đầu.

Cung Đằng Á Hi đột nhiên trong lòng căng đầy cảm động hạnh phúc.

Tuy rằng bình thường cha hết ăn lại nằm, không làm việc đảng hoàng, còn thường đem chuyện nhà ném cho hấn làm, hơn nữa tại bên ngoài nơi nơi chọc phiền toái, chỉ khi nào chính mình gặp được phiền toái , hấn vẫn là hội động thân đi ra bảo vệ mình.

"Tôi quyết định xuất ra con số như vậy mời Á Hi đại sư." Quan Long Tam nhướng mày tự tin, vuron năm đầu ngón tay.

Đây là hấn ở trên phi cơ suy tính đến kết quả tệ nhất làm ra tính toán.

Thì phải là vạn nhất Lãnh Song Nhi hoàn toàn không nhận ra hấn, hấn không vội ép nàng nhận ra hấn, hấn sẽ áp dụng tiến hành phương pháp khác làm nàng một lần nữa yêu hấn.

"Năm vạn tiền?" Cung Đằng Thái Lang bĩu môi."Cậu cho tôi đang bán đi con trai nha! Mặc kệ, tôi tuyệt đối không làm!"

Cung Đằng Á Hi đồng dạng lòng đầy cảm phẫn quát: "Anh đừng có hy vọng, nhà chúng ta không thiếu số tiền kia."

Trên thực tế là rất thiếu ! Mất thấy tiền thuê nhà nhanh đến ngày giao nộp, tháng trước cũng chưa có nộp.

Nhưng là muốn hấn vì tiền mà cùng nam nhân khủng bố này có bất kỳ quan hệ, đây là đánh chết hấn cũng không nguyện ý làm.

Quan Long Tam hoàn toàn không có bởi vì khẩu khí của bọn họ không hờn giận mà có nửa điểm biểu tình khó coi, ngược lại lắc đầu, gọi lên một chút tươi cười tự tin mê người.

"Không, là năm trăm ngàn tiền."

Phịch một tiếng, Cung Đăng Thái Lang, Cung Đăng Á Hi cùng với nữ phóng viên lập tức từ trên ghế té xuống.

Nữ phóng viên đẩy kính đen, "Năm, năm, năm. . . . Trăm ngàn? Nhiều như vậy a!"

Năm trăm ngàn?

Cung Đăng Á Hi đương trường sùng sốt, hấn kiểm cả đời cũng kiếm không đến nhiều tiền như vậy!

Cung Đăng Thái Lang lập tức thay đổi hế ra khuôn mặt tươi cười, đánh về phía bên người Quan Long Tam, cũng từ trong túi tiền xuất ra thuốc. "Hút thuốc sao?"

"Không, cảm tạ."

Cung Đăng Á Hi khoe miệng ắn ắn co rúm, đây là người cha vừa rồi cùng hấn đứng ở cùng trận tuyến sao? Như thế nào biến sắc mặt trở nên nhanh như vậy?

"Uống Côca sao?" Hấn thùng thùng thùng hướng tủ lạnh xuất ra Côca đưa cho Quan Long Tam."Cậu nếu không uống mà nói, tôi lập tức mệnh lệnh Á Hi đi bên ngoài mua, cậu muốn uống cái gì cứ việc nói không quan hệ." Khẩu khí tương đương a đua nịnh hót.

"Cha!" Cung Đăng Á Hi vẻ mặt không dám tin, nổi trận lôi đình hô lên tiếng. Cha lại đem hấn làm ôsin sai sử, muốn hấn mua đồ uống cấp sắc phôi vừa rồi ăn hấn đậu hủ này uống? Mặc kệ, hấn tuyệt đối không làm!

Chỉ thấy môi mỏng mân thành đường thẳng của Quan Long Tam chậm rãi mở ra, phun ra tiếng nói trầm thấp lại giàu có từ tính, lại giống như có điểm đặc ý.

"Tôi hiện tại thâm nghị cùng Á Hi đại sư một chỗ, có thể chứ?"

Cung Đăng Á Hi miệng trương cơ hồ có thể nuốt vào một quả trứng gà, toàn thân không khỏi sợ run cả người.

Nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì a?

Trong lòng Cung Đăng Á Hi có dự cảm, người nam nhân này sẽ mang cho hấn tai họa khó có thể tưởng tượng.

Bên trong gian phòng nhỏ nhỏ, trong không khí lộ vẻ mùi mực nát bởi vì phòng ốc cũ kỹ mà sinh ra.

Cung Đăng Á Hi ngồi ở góc giường nhỏ, cùng Quan Long Tam cách khá xa; mà Quan Long Tam thì tại trong phòng đi tới đi lui, đánh giá chỗ ở của hấn, trong lòng chỉ có cảm thấy không tha.

Quan Long Tam đưa mắt nhìn vách tường bong sơn, đối hấn nói: "Em có vẻ rất sợ anh, vì sao?"

"Tôi nào có sợ anh? Mười ba tuổi tôi đã lăn lộn ở ngoài, tôi còn là Không Thủ đạo bát đoạn, nào có cái gì phải sợ?" Cung Đăng Á Hi lớn tiếng kêu lên.

"Em đang ở đây nói dối."

"Tôi không có!"

Quan Long Tam đến gần hấn, nhìn chòng chọc hấn giống như nhìn con mèo.

"Công lực nói dối của em rất kém cỏi, ánh mắt của em giấu không được tâm sự."

Cung Đăng Á Hi then quá thành giận."Được rồi, anh nói, anh quán lấy tôi rốt cuộc có mục đích gì?"

"Gần nhất anh cùng Trung Quốc đại lục hợp tác trang web đoán mệnh, muốn mời em làm người phát ngôn."

"Anh mới là đang nói dối đi!"

"Nha, em lại nhìn ra được rồi?" Quan Long Tam vẻ mặt nhiều hứng thú.

"Anh vừa thấy mặt đã đối với tôi làm ra. . . . Dù sao tôi tin tưởng sự tình tuyệt đối không phải đơn thuần như anh nói, anh cho tôi là trẻ con ba tuổi a!"

"Vậy em nói đâu?"

"Tôi đoán. . . . Anh là đối với tôi có ý tứ đi!"

Cung Đằng Á Hi cả khuôn mặt hồng đến giống như quả cà chua chín mọng, Quan Long Tam nhìn cảm thấy rất thú vị.

Hắn thật là quá đáng yêu!

"Bingo!" Quan Long Tam đứng vỗ vỗ tay, lộ ra một chút tươi cười "em đáp đúng", cả người tan mát ra sức quyến rũ vô cùng.

"A!" Thật sự còn giả dối?

"Nhưng là anh cũng không tính ép em tiếp nhận anh, anh chính là sẽ cho em một chút thời gian. Anh hi vọng em đáp ứng làm người phát ngôn, cho chúng ta cơ hội nhận thức lẫn nhau, em cảm thấy như thế nào?"

Ánh mắt Quan Long Tam thực thành khẩn, nhưng Cung Đằng Á Hi tự nói với mình không thể đối cảm thú cường hiếp mình mềm lòng, ai biết hắn về sau hắn có thể làm ra chuyện gì kinh khủng hơn không.

Cung Đằng Á Hi mãnh liệt lắc đầu, "Tôi không thể đáp ứng anh, buổi tối tôi còn phải làm người pha chế rượu, hơn nữa đó là việc làm rất khá của tôi, tôi cũng không nghĩ bỏ qua nó."

Quan Long Tam lần đến gần hắn, gọi lên một chút tươi cười tràn đầy tự tin, khí thế duy ngã độc tôn triển lộ không bỏ sót.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ đất tiền trên cổ tay.

"Nếu anh đoán không lầm, ông chủ của em hiện tại đang ở trên phi cơ bay đi Địa Trung Hải."

"Lời này của anh là có ý gì?"

Jerry đi nghỉ phép? Đây là chuyện gì, hắn như thế nào cũng không biết?

"Anh cho hắn một khoản tiền, hắn đã đem cửa tiệm thu lại, tính cùng người yêu thân mật đi Hy Lạp nghỉ phép. Đổi lại phương thức mà nói, cũng chính là em thất nghiệp."

Cung Đằng Á Hi như thế nào cũng không dám tin hắn cứ nhiên làm ra loại chuyện hạ lưu đê tiện này.

Hắn cắn răng, lại như thế nào cũng mắng không ra lời.

Trời ạ, hắn cứ nhiên thất nghiệp! Điều là nam nhân thói này làm hại, hắn nói rõ là có ý !

Cung Đằng Á Hi xem xét vẻ mặt nắm chắc phản thắng của Quan Long Tam, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. "Tôi sẽ không khuất phục như vậy, anh mơ tưởng tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời!"

Đưa mắt nhìn Cung Đằng Á Hi tức giận đến phình hai má, Quan Long Tam đột nhiên thấp lằm bằm một câu, giống như là nói cho mình nghe .

"Em quả nhiên là Song Nhi của ta!" Ngay cả biểu tình không chịu thua này đều giống nhau như đúc, đáng yêu đến làm cho người nghĩ không ngừng trên cột hắn.

Cung Đằng Á Hi nhận thấy được Quan Long Tam dần dần tới gần, ánh mắt kia tựa như muốn nhìn thấu linh hồn hắn, làm hắn không rét mà run.

Bỗng dưng, Quan Long Tam hôn lên môi Cung Đằng Á Hi.

Nụ hôn này hắn đợi mấy trăm năm rồi!

Cung Đằng Á Hi muốn đẩy hắn ra, nhưng ngực hắn giống như tường đồng vách sắt, một đôi tay lại bị kiềm chế lên trên đỉnh đầu.

"A. . . . ."

Cung Đằng Á Hi thật ảo não khí lực của hắn thế nhưng đánh không lại nam nhân này!

Ở hai tay không thể phản kháng, hắn chỉ có thể nhếch môi làm chống đỡ tiêu cực.

Cảm giác đầu lưỡi linh hoạt mà ướt át dăm cạy mở hàm răng của mình, Cung Đằng Á Hi cảm thấy từng đợt điện lưu không ngừng chui vào trong miệng hắn, lại đi qua yết hầu lan tràn tới trong mạch máu rắc rối phức tạp, sau đó công chiếm tứ chi bách hài của hắn.

Quan Long Tam nhắm nháp tư vị đã lâu này, giống như nghiện, cuối cùng mới quyến luyến không tha rồi đi cánh môi bị hắn hôn đến sưng đỏ.

Cung Đằng Á Hi bị hôn đến mau không thể hô hấp, lấy được tự do liền từng ngậm từng ngậm thở gấp .

Người này quá kinh khủng!

Hắn cảm giác mình ở trước mặt Quan Long Tam tựa như con cừu nhỏ yếu đuối vô lực, nửa điểm khí lực phản kháng đều không có.

Tại sao có thể như vậy?

Quan Long Tam mấp máy cánh môi trên có độ ẩm còn sót lại, hết sức hài lòng gọi lên cười.

"Em cần bản không thể cự tuyệt anh."

Cung Đằng Á Hi bị hắn nhìn chăm chú cả người không thích hợp, cảm giác hắn giống như tùy thời đều nhào về phía trước, không khỏi túm chặt áo somi.

"Cho tôi. . . . . Cho tôi. . . . . Vài ngày suy nghĩ. . . . ."

Quan Long Tam sáng khoái đáp ứng "Được."

Nói xong, Quan Long Tam chậm rãi hôn lên Cung Đằng Á Hi, nhưng chỉ hôn nhẹ, cùng bá đạo phía trước hoàn toàn bất đồng.

Cung Đằng Á Hi lại lần nữa bị hôn đến mơ hồ, thẳng đến bị buông ra sau, hắn còn ngây ngốc nhìn nam nhân về mặt đặc ý trước mặt.

Quan Long Tam rất hài lòng phản ứng của Cung Đằng Á Hi, hắn tựa hồ cũng không bài xích chính mình, thậm chí thực thích chính mình lấy lòng hắn

Cho dù hắn thật sự quên lãng hắn, ai.

"Anh sẽ không cưỡng ép em, anh chờ tin của em."

Quan Long Tam bỏ lại danh thiếp khách sạn ở trên bàn trà, sau đó xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Cung Đằng Á Hi trong nháy mắt thất thần, vừa rồi hắn nhìn thấy một chút đau thương trong mắt Quan Long Tam, mà con người đen đau thương kia nhưng lại làm cho tim hắn ần ần co rút đau đớn một chút.

Hắn rốt cuộc làm sao vậy?

Đêm nay, Cung Đằng Á Hi cảm giác hai má ngứa , thật giống như bị người dùng ngón tay qua lại mon trớn.

Hắn hơi hơi mở mắt ra, lại thấy khuôn mặt phóng đại của Quan Long Tam xuất hiện ở trước mặt mình, ánh mắt hắn thâm thúy như hắc động, đưa linh hồn hắn hút vào.

Quan Long Tam nhẹ nhàng phủ mặt mình, bàn tay của hắn thật dày, thật là ấm áp.

Chẳng biết tại sao, trong mộng hắn một chút cũng không bài xích Quan Long Tam đụng chạm, ngược lại rất thích, thậm chí thích không thể tự kiềm chế. . . . .

Hôm sau, Cung Đằng Á Hi bị Cung Đằng Thái Lang từ trên giường đào lên.

"Con là con của cha nha! Cha làm gì một bộ dáng hận không thể đem con đi bán như vậy?" Cung Đằng Á Hi một đầu tóc dài bù xù đáng yêu, sắc mặt hồng nhuận, đồ bụng vô cùng đáng yêu.

"Quan tiên sinh là một người tốt, hắn đáp ứng cho chúng ta sáu trăm ngàn, so với hôm qua còn nhiều hơn một trăm ngàn."

"Con không muốn đi !" Hắn dùng gối đầu chôn ở mặt mình, phát ra tiếng kêu buồn khổ.

"Con không đi, vậy tiền thuê nhà làm sao bây giờ? Vậy phí điện nước làm sao bây giờ?"

"Ách. . . . ." Đúng nha, hắn hiện tại thất nghiệp."Dù sao con sẽ nghĩ biện pháp ! Cho dù mượn tiền, con cũng sẽ mượn tới, làm tên khất cái cũng không sao."

"Không cần nghĩ biện pháp, trước mắt còn có cái cơ hội thật tốt đợi con! Á Hi, liên lúc này được không? Cha van con, một khoản buôn bán lời này, về sau chúng ta sẽ không buồn ăn mặc. Sáu trăm ngàn nha, bình thường cả nhà đi làm muốn kiếm bao lâu mới kiếm được đến?"

"Nhưng là. . . . ."

Mặc dù nói từ hắn ngày hôm qua ở trong ánh mắt Quan Long Tam bắt giữ đến một chút đau thương chợt lóe qua, hắn đối Quan Long Tam đã không hề chán ghét như vậy, nhưng là loại hành vi bán mình cầu vinh này, hắn như thế nào cũng làm không được.

"Con không cần sợ, cha thay con chuẩn bị mấy thứ này."

Cung Đằng Á Hi tròn mắt ngây người nhìn Cung Đằng Thái Lang từ phía sau ném ra một túi hành lý, sau đó bắt đầu đem đồ vật bên trong một đám lấy ra đặt ở trước mặt hắn.

"Đây là điện giật lớn, con xem chỉ cần đề xuống cái nút này, không đến 5 giây, cam đoan bị sốc!"

"Ách. . . . ." Hắn từ nơi này biến ra mấy thứ này đến?

"Đây là đỉnh làm bằng răng sói, con xem." Cung Đằng Thái Lang trên không trung vung vài cái, chợt lộ ra vẻ tươi cười đắc ý."Hắc hắc hắc, cam đoan phá ngực phá bụng, lợi hại không!"

Nhìn trước mắt rực rỡ muôn màu "Bùa hộ mệnh", Cung Đằng Á Hi một lòng vẫn là lo sợ bất an.

Hắn cảm giác lại tiếp tục cùng Quan Long Tam cường hiếp hắn kia, lập tức rời hướng hắn ôn nhu cùng một chỗ, nhất định sẽ phát sinh chuyện đáng sợ gì đó.

Đây là giác quan thứ sáu hắn không hiểu.

"Cha van con!" Nhìn hắn vẻ mặt do dự, Cung Đằng Thái Lang quyết định sử dụng kỹ thuật tấ sát —— trong mắt rung rung, chấp tay trước ngực thỉnh cầu.

"Không cần." Cung Đằng Á Hi quay đầu. Hừ, lại dùng một chiêu này! Cũ!

"Nhưng là cha mua những thứ này liền xài mất mười vạn tiền, còn không có trả tiền đâu!" Cung Đằng Thái Lang cúi đầu mím môi nói.

"Chúng ta cũng đã cùng đến cơi quần, cha còn loạn mua đồ!"

Cung Đằng Á Hi âm lượng không tự chủ lớn lên.

"Người ta còn không phải là vì tốt cho con!"

Cung Đằng Á Hi cảm thấy đầu đau quá. Hắn tại sao có thể có người cha bán con cầu vinh như thế này?

Ai, mạng thực khổ!

"Cha van con, một lần cuối cùng! Về sau cha sẽ làm việc cho giới, không cho con lo lắng."

Cung Đằng Thái Lang chưa từ bỏ ý định chạy đến trước mặt hắn, tiếp tục vỗ tay cầu xin, cố gắng lặn ra mấy giọt nước mắt trong suốt.

Cung Đằng Á Hi vỗ trán của mình. Hắn đại khái đời trước thiếu cha của hắn cái gì đi, cho nên kiếp này đến đòi hắn.

Ở Cung Đằng Thái Lang đau khổ cầu xin, Cung Đằng Á Hi tâm không cam lòng không nguyện gật đầu đáp ứng.

Nhưng kỳ thật Cung Đằng Á Hi đáp ứng là vì nguyên nhân khác ——

Hắn rất ngạc nhiên Quan Long Tam tại sao lại có ánh mắt đau thương như vậy.

Hắn đang đau thương cái gì?

Phun, hắn nhất định là con kiêm chức mẹ, tình thương của mẹ bình thường ở trên người cha phát huy nhiều lắm, làm cho nhất thời thu không trở lại!

Đúng vậy, hắn nhất định là đồng tình tâm tràn ra!

Dù sao hắn là nam, làm sao có thể sẽ thích một người nam nhân?

Hắn yêu là em gái lớn a!

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Quan Long Tam xuống kiệu quan liền vội bước vào đại sảnh.

"Tam lang!" Mẹ già Quan gian sáu mươi tuổi vừa thấy hấn bước vào cửa, liền tức giận mười phần chống gậy hét lớn một tiếng.

Đang đứng sau lưng bà chính là đại ca của Quan Long Tam, nhị ca cùng với vợ con của bọn hấn.

Trận chiến thật lớn!

"Mẫu thân, đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra?" Quan Long Tam không hiểu hỏi.

"Quý xuống!"

"Mẫu thân. . . . ."

"Quý xuống!"

Quan Long Tam theo lời quý xuống trước mặt mọi người, ánh mắt vẫn là không hiểu.

Vì sao trong mắt mỗi người đều mang theo một tia khinh thường? Nhưng cái loại khinh thường đó lại tựa hồ không phải nhắm vào hấn mà đến.

Song nhi của hấn đâu? Nàng đâu? Nàng ở nơi nào?

"Tam đệ, vợ tốt người cưới bỏ chạy với người ta!" Đại tẩu Quan gia thỉnh linh nói câu giễu cợt này.

Quan Long Tam giận trừng lại. "Đại tẩu, lời này người đừng nói loạn!"

"Ta. . . . ."

Đại ca Quan gia kéo vạt áo che mắt, ý bảo nàng đừng nói nữa, trong mắt thoáng hiện vẻ áy náy khó hiểu.

Quan mẫu tức giận tới mức phát run, "Tam lang, ban đầu ta đã phản đối người cưới loại nữ nhân không sạch sẽ đó vào cửa, hôm nay nàng mang thai con người khác, còn chạy theo người khác, làm hỏng hết danh tiếng Quan gia!"

"Không thể nào! Song nhi không thể nào làm ra chuyện như vậy!"

"Ngày nàng mất tích, trong nhà mất vòng long phượng gia truyền, Nhị tẩu người cũng mất rất nhiều đồ trang sức, ngay cả đại tẩu người cũng thế, đây rõ ràng là nàng trộm! Nữ nhân kia xuất thân là ăn xin, nàng ảm ra những chuyện này cũng không lạ!"

Quan Long Tam lo lắng kêu to: "Không thể nào! Song nhi thiện lương đơn thuần, nàng không thể nào làm ra chuyện như vậy! nàng đâu? Nàng ở nơi nào?"

"Nữ nhân ác độc đó đã bỏ chạy với người ta! Đã đi, người không phải tin cũng phải tin! Từ nay về sau, Quan gia chúng ta không có con dâu này!"

Quan mẫu dẫn đầu mọi người đi ra đại sảnh.

Quan Long Tam thì sững sờ ở tại chỗ.

Một hồi lâu sau, bên trong phòng khách truyền ra một âm thanh rít gào như sét ——

"Không! Ta không tin!"

Sáng sớm, Cung Đẳng Á Hi theo lời Cung Đẳng Thái Lang nói, cầm lấy danh thiếp Quan Long Tam cho hấn, theo đến khách sạn năm sao hấn ngủ lại, cũng 'phòng cho tổng thống' thang máy.

Hấn gõ cửa, khăn trang điểm tay tóc cũng run.

Một hồi lâu sau, Quan Long Tam mở cửa, thấy Cung Đẳng Á Hi đứng ở cửa, ánh mắt không tự chủ được dịu dàng, lộ ra hàm răng đẹp mắt chính tề cười một tiếng.

"Em quả nhiên vẫn tới."

Cung Đẳng Á Hi khăn trang điểm đầu một cái, toàn thân không ngừng phát run. Đây căn bản không có khác biệt với dê vào hang hổ!

"Vào đi."

"Ồ."

Cung Đẳng Á Hi nuốt một ngụm nước bọt bước vào bên trong nhà, lại lập tức bị phòng rộng rãi hù.

Ôi mẹ nó, chỉ là nhà cầu thoát nhìn cũng lớn hơn nhà hấn! Hơn nữa cả căn phòng dùng đèn trang sức thủy tinh, huy hoàng vô cùng, giống như hoàng cung

cổ đại.

Quan Long Tam dần dần ngồi ở trên giường, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh. "Ngồi bên cạnh anh."

Quan Long Tam mở rộng hai chân thon dài đặt ở trên sàn nhà, dù bận vẫn ung dung nhìn hấn.

Cung Đằng Á Hi lấy lại tinh thần, cúi đầu làm theo lời như cô dâu nhỏ, khéo mắt vẫn thỉnh thoảng nâng lên quan sát dụng cụ đắt giá chung quanh.

Song khi hấn ngồi lên giường mềm mại giá trị vài chục vạn thì trong mắt Cung Đằng Á Hi không tự chủ lộ ra ánh sáng vui mừng.

Oa, giường này thật to, thật mềm đó!

"Em xem ra rất khản trương." Quan Long Tam nhìn thấy tò mò và hưng phấn ở đáy mắt hấn, cũng không nói thẳng ra.

"Có một chút."

Hai người thật là gần, Cung Đằng Á Hi có thể cảm giác tim của mình sắp từ trong nhảy ra ngoài.

Hơn nữa hấn phát hiện Quan Long Tam vừa mới tắm xong, mấy sợi tóc ướt rũ xuống ở trên trán, hấn cảm thấy hấn rất hấp dẫn. . . .

Hấn mãnh liệt lắc đầu, hết sức muốn bỏ tất cả suy nghĩ lạ trong đầu.

"Là người ba ép người tôi, còn là. . . . ." Hấn biết tự mình nghĩ nghe cái gì đáp án.

Cung Đằng Á Hi vội vàng phát tay một cái, "Không, là ta tự nguyện." Nhưng thật ra có chút bị nửa cường bách á! Kinh tế nhà bọn họ lại không tốt, hấn nghĩ kiếm được một khoản này là có thể khiến cha sống thật tốt; mà chính hấn thì sao, trong mấy ngày nay nhịn một chút, dù sao chờ phát ngôn xong, hấn sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì với người này.

"Em đang nghĩ cái gì?" Quan Long Tam có chút không vui, hấn cũng không phải rất thích Cung Đằng Á Hi gần người lúc hấn nói chuyện.

"Không có, không có." Cung Đằng Á Hi chột dạ cúi đầu.

"Em ăn cơm chưa?" Quan Long Tam nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc dài mềm mại của Cung Đằng Á Hi. Đối với hấn, mình thật làm sao cũng không tức giận được.

"Còn. . . . Còn. . . . Không có. . . . . Không có. . . . ."

Thân thể Cung Đằng Á Hi chấn động, mới vừa rồi giống như có dòng điện kỳ quái từ lòng bàn tay của hấn truyền tới trong cơ thể của mình, cơ hồ khiến da đầu hấn tê dại.

Quan Long Tam cũng không có bỏ qua ánh mắt hưng phấn sáng lên từ lúc vừa vào cửa của Cung Đằng Á Hi, Quan Long Tam nhớ lại gia cảnh Cung Đằng Á Hi không tốt, quyết tâm muốn cho hấn cách xa những tháng ngày khổ sở.

"Đi thôi, anh dẫn em đi mua mấy bộ y phục đẹp, chúng ta lại đi ăn cơm."

"Tại sao muốn mua quần áo cho tôi? Hơn nữa buổi tối tôi còn phải về nhà nấu cơm. . . . ."

Quan Long Tam lần đến gần hấn, đề thấp thanh âm nói: "Thứ nhất, em là người phát ngôn anh thuê, bề ngoài tự nhiên không thể quá kém; thứ hai, anh đói bụng, em cũng đói bụng, nếu như mà chúng ta còn tiếp tục ở chỗ này, khó bảo toàn anh sẽ không 『 ăn 』 em." Trong lời nói có ý đùa giỡn nồng đậm.

Cả người Cung Đằng Á Hi từ trên giường bật lên, mấp máy cánh môi bởi vì khản trương mà khô ráo.

"Được, được, chúng ta đi ra ngoài. . . . . Mau mau đi ra. . . . ."

Nhìn thấy phản ứng của hấn, Quan Long Tam cười.

Người hấn yêu thật là quá đáng yêu, hấn thật là muốn luôn giữ hấn ở bên người khi dễ, cuộc sống như vậy hấn có thể có rất nhiều niềm vui thú.

Bất quá, nội tâm hấn âm thầm lo lắng Cung Đằng Á Hi quên lãng tất cả trí nhớ kiếp trước tựa hồ vẫn bảo trì phòng bị với hấn.

Cung Đằng Á Hi thật không dám tưởng tượng cư nhiên mình sẽ đến đến chỗ này ăn cơm.

Vừa vào cửa thì có người hầu bàn mặc đồng phục trắng chỉnh tề, tươi cười rạng rỡ mở cửa chỉ chỗ ngồi cho bọn họ, ngồi xuống rồi còn có người tự tay lấy khăn giấy ướt cho hấn, phục vụ tốt như vậy tìm ở đâu?

Á Hi quét bốn phía một cái.

Tiệm này thật to, trang hoàng khí phái, ngay cả khăn ăn cũng cảm xúc cao quý hơn quần áo bình thường hấn mặc khuynh hướng rất nhiều, hơn nữa cái

ghế sa lon kế này cũng thật mềm, rất dễ ngồi!

Dưới chân không cần thận đá phải bao lớn bao nhỏ vật phẩm mới vừa rồi ở công ty bách hóa mua, Cung Đăng Á Hi không kìm hãm được cảm lên áo sơ mi bằng bông vừa rồi Quan Long Tam mua cho hắn, dùng lỗ mũi cọ xát.

Thật thoải mái, mặc rất mềm đó!

Đây chính là cuộc sống của người có tiền sao?

Cung Đăng Á Hi nheo mắt lại, lộ ra nụ cười giống như trăng rằm.

Nhìn mặt hạnh phúc của Cung Đăng Á Hi, Quan Long Tam không đành lòng phá hư hăng hái của hắn, chẳng qua là lẳng lặng nhìn bộ dáng ngu đần của hắn.

Hắn yêu chính là một người như vậy, đời trước gọi Lãnh Song nhi, đời này gọi Cung Đăng Á Hi.

Hắn yêu chính là linh hồn nguyên thủy nhất trong cơ thể Cung Đăng Á Hi, không phải là bề ngoài, hay là giới tính.

Hắn muốn Cung Đăng Á Hi đáng yêu lại thiện lương, khi gặp phải thứ muốn bảo vệ thì sẽ thay đổi cực kỳ kiên cường.

"Xin hỏi có thể chọn món ăn chưa?" Người hầu bàn nam đứng ở bên cạnh bàn, một tay cầm khăn lông, kính cẩn lễ phép đặt câu hỏi.

Hắn nói tiếng Trung, Cung Đăng Á Hi căn bản nghe không hiểu.

Lúc này Cung Đăng Á Hi mới cầm thực đơn lên xem. Ách, đều là chữ Trung thoát nhìn rất phức tạp, làm sao hắn xem hiểu? Hắn muốn ăn cái gì?

Lúc này hắn mới phát hiện ra đây là một nhà hàng người Hoa.

Cung Đăng Á Hi há to mồm nói không ra lời, vụn phàn áo nã mình nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì.

Lúc này, Quan Long Tam dẫn đầu dùng tiếng Trung lưu loát gọi thức ăn, hơn nữa dùng tay bày tỏ hai người đều giống nhau, mới hóa giải lúng túng của Cung Đăng Á Hi.

Cung Đăng Á Hi đột nhiên cảm thấy rất cảm động, nguy hiểm thật may có hắn giúp cho mình, nếu không hắn sẽ phải chết đói, hơn nữa hắn đột nhiên cảm thấy lúc Quan Long Tam nói tiếng Trung thanh âm rất dễ nghe, có một loại khí chất ưu nhã khác không giống với tiếng Nhật.

"Cám ơn."

"Đây là anh phải làm."

Nghe vậy, thân thể Cung Đăng Á Hi chấn động, trong lòng lại xuất hiện một cảm giác tê ngứa, nhưng hắn cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là gật đầu cười lại, mười ngón tay khăn trương uốn éo xoắn xuýt ở dưới mặt bàn.

Quan Long Tam làm tất cả cho hắn, mục đích là cái gì hắn không phải không rõ ràng, mà hắn đã không làm rõ được tim của mình.

Mặc dù hắn không bài xích đồng tính, cũng có mấy trai bao từng lấy lòng hắn, nhưng những năm gần đây, trong đầu hắn chỉ có kiếm tiền nuôi gia đình, chỉ cầu hai cha con không phải dãi gió dầm sương, làm gì có ý định kết giao đối tượng.

Quan Long Tam tựa như một quà tặng từ trên trời rớt xuống, không những cải thiện tình hình kinh tế khó khăn của nhà hắn, còn mang cho hắn cuộc sống có tiền như nằm mơ.

Chẳng qua là, gặp gỡ tốt đẹp như vậy không khỏi làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, Cung Đăng Á Hi lo lắng chẳng biết lúc nào mình sẽ từ đám mây thật cao ngã lại trên mặt đất.

Nỗi băn khoăn này khiến cho hắn thật không dám tiếp thu tốt đẹp Quan Long Tam đối với hắn.

"Anh nói tiếng Trung rất êm tai."

"Em nói có thật không?"

Khẩu khí của Quan Long Tam rõ ràng hưng phấn, trong mắt nhìn chòng chọc hắn có ánh sáng vọt thiêu cháy cấp tốc. Hắn nhớ lại mình, nhớ lại quá khứ ngọt ngào rồi sao?

"Ừ." Cung Đăng Á Hi gật đầu một cái. "Anh có thể nói thêm mấy câu cho tôi nghe tôi?"

Quan Long Tam nâng tay Cung Đăng Á Hi, đặt lên môi mỏng đường cong tốt đẹp của mình, chậm rãi dùng tiếng Trung nói ra ba chữ.

"Anh —— yêu —— em ——"

Thân thể Cung Đằng Á Hi không tự chủ chấn động.

Quan Long Tam nói câu nói này thì ánh mắt trở nên thật thâm thúy, giống như bao hàm rất nhiều tình cảm.

Cung Đằng Á Hi cảm thấy mình giống như hiểu, rồi lại giống như không hiểu ý tứ của những lời này.

Vậy mà Cung Đằng Á Hi cũng không có rút tay về, chống lại trùng mắt đen tràn đầy nồng tình của hắn, tò mò hỏi: "Những lời này là có ý tứ gì? Cảm thấy rất dễ nghe."

Quan Long Tam dán mu bàn tay của hắn lên cánh môi ấm áp của mình, tỉ mỉ ma sát, ánh mắt vẫn nhìn mặt của Cung Đằng Á Hi, sau đó dùng tiếng Nhật phiên dịch ra.

"Câu tiếng Trung vừa rồi có ý tứ là anh yêu em."

Cung Đằng Á Hi nhìn ánh mắt thâm tình của hắn, trong nháy mắt sửng sò.

"Kể tiếp, em sẽ có cơ hội nhận thấy vẻ đẹp của tiếng Trung."

"Tôi không hiểu ý của anh là gì."

Cung Đằng Á Hi vẫn ở trong khiếp sợ không lồ, ánh mắt mờ mịt.

"Mấy ngày trước đại biểu của mạng hạnh phúc Trung Quốc nói với anh một chủ ý, anh cảm thấy rất tốt, cho nên chúng ta sẽ đến Trung Quốc quay một quảng cáo, hôm sau lên đường."

Sáng sớm hai ngày sai ——

"Cha, gặp lại, cha phải chăm sóc mình thật tốt. . ." Cung Đằng Á Hi chảy nước mắt rờn rờn, ôm Cung Đằng Thái Lang tạm biệt, bộ dạng sanh ly tử biệt.

"Cha hiểu rõ, cha biết rồi."

Cung Đằng Á Hi lau nước mắt. "Con cho cha biết, giặt quần áo phải nhớ phân chia trắng màu, quần áo trắng mềm mại để cuối, không nên để chung biết không? Còn nữa, vớ và quần lót không thể giặt chung. . . Đúng rồi, thuốc dạ dày của cha đặt ở học tủ tầng thứ ba ngăn kéo thứ hai. . ."

Cung Đằng Thái Lang ngoáy ngoáy lỗ tai, chột nâng tay Cung Đằng Á Hi.

Cung Đằng Á Hi bỗng chốc cảm mềm, không hiểu nhìn cử động của Cung Đằng Thái Lang.

Cung Đằng Thái Lang dắt tay Cung Đằng Á Hi tới trong tay Quan Long Tam vẫn yên lặng đứng ở phía sau hắn.

Cung Đằng Á Hi đầu tiên là cả kinh, muốn xoay tay lại không ngờ phát giác tay mình đã bị Quan Long Tam cầm ngược.

Bàn tay của hắn thật dày, thật ấm, giống như tay gấu!

Phanh! Tâm chột giật mình.

Hắn giương mắt trộm dò xét biểu tình của Quan Long Tam, lại phát hiện hắn đang dùng một đôi trùng mắt đen không nhìn thấy đáy đưa mắt nhìn mình, Cung Đằng Á Hi sợ gấp cúi đầu.

"Long Tam a, con trai của tôi liền giao cho cậu rồi."

Cung Đằng Á Hi mãnh liệt ngẩng đầu lên, khốn quẫn nhìn Cung Đằng Thái Lang.

Lúc nào thì quan hệ của bọn họ trở nên tốt như vậy, còn "Long Tam" đấy?

"Con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt, nhạc phụ đại nhân."

Tâm mất mạnh mẽ của Cung Đằng Á Hi dời đến trên mặt không chút thay đổi của Quan Long Tam, khuôn mặt mang dấu chấm hỏi.

Lúc nào thì Quan Long Tam biến thành con rể của cha, còn nhạc phụ đại nhân?

Cung Đằng Á Hi đang muốn mở miệng hỏi thăm thì Cung Đằng Thái Lang thúc giục hai người nhanh ra phi trường, tránh làm trễ nãi chuyến bay, cho nên hắn chỉ có thể nuốt xuống suy nghĩ đầy bụng, ngồi vào trong xe tiến về phía phi trường.

Bất quá, hắn có thể khẳng định chính là giữa Quan Long Tam và cha hắn nhất định có quỷ!

Ngồi ở trên máy bay, Cung Đằng Á Hi nhắm chặt mắt, sắc mặt trắng bệch, tựa lưng lên ghế, cả người không ngừng phát run.

Trời ạ, đây là lần đầu hấn mù mịt, hấn thật sợ hãi nha!

Không tự chủ, khước mắt Cung Đằng Á Hi trượt xuống hai hàng nước mắt nóng bỏng.

Đằng trước truyền đến một thanh âm của cô gái trẻ.

"Mẹ xem bên ngoài thật là cao, thật là cao đó! Nếu như té xuống, có phải tất cả mọi người sẽ chết vênh lên vênh lên hay không?"

Cung Đằng Á Hi vừa nghe, cả người run lợi hại hơn.

Đột nhiên cảm thấy một đôi bàn tay ấm áp ôm trọn tay của mình, Cung Đằng Á Hi giương mắt nhìn Quan Long Tam ngồi ở bên cạnh, trong mắt nước mắt lưng tròng.

"Không cần sợ, có anh ở đây."

Nghe thanh âm Quan Long Tam, giờ khắc này khiến hấn cảm thấy rất an tâm.

Đột nhiên xuất hiện một ngọn gió, Cung Đằng Á Hi sợ tới mức chui vào lồng ngực Quan Long Tam, đợi đến hấn ý thức được trong mũi ngửi thấy mùi nước hoa dễ chịu, hấn mãnh liệt ngẩng đầu, mới phát hiện ra mình làm ra chuyện mất mặt.

Hấn đỏ bừng cả khuôn mặt muốn đứng lên, lại chợt bị một đôi cánh tay sắt mạnh mẽ mà có lực đè trở về.

"Tôi là nam tử hán, ta mới không sợ dòng khí nhỏ này!"

Quan Long Tam đột nhiên cười, cười thật tuấn lãng.

"Anh cười cái gì?"

Quan Long Tam chẳng qua là cười, không nói gì, trong mắt đều là nụ cười.

Cung Đằng Á Hi nổi giận.

"Nói chuyện với anh, tôi thật sự buồn cười thế sao?" Hấn động thủ muốn bóp gương mặt của y. "Không cho phép!"

Quan Long Tam nắm lấy tay của hấn, ánh sáng nóng rực, thanh âm trầm thấp mê người. "Có người nói bộ dáng quật cường của em thật đáng yêu hay không?"

"Ách. . ." Cung Đằng Á Hi đung đưa đầu, "Từ trước tôi đã cảm thấy sợ rời đất liền, bất luận là ngồi thuyền, bơi lội, hay bay cũng khiến cho tôi có cảm giác sợ hãi."

"Bất quá bây giờ em không cần sợ rồi."

"Hả?" Cung Đằng Á Hi không hiểu nhìn về phía hấn.

Quan Long Tam đè hấn đến trước ngực, để cho hấn nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có quy luật của mình, một câu cam kết chậm chạp từ trong miệng hấn nói ra ngoài.

"Từ đó về sau, bộ ngực của anh sẽ là cảng của em anh sẽ không để cho em có bất kỳ mây may sợ hãi. Tin tưởng anh! Cho anh một cơ hội được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ba ngày sau, tìm được thi thể của Lãnh Song nhi, ngay tại đáy giếng trong viện của Quan gia.

Tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt giễu cợt nhìn Lãnh Song Nhi bị ôm trọn ở dưới vải trắng, mà Quan Long Tam không để ý mọi người phản đối, cố ý tổ chức một tang lễ long trọng cho Lãnh Song Nhi.

Không bao lâu, Quan Long Tam cắt cổ tự sát, hạ xuống Hoàng Tuyền đi tìm nàng.

Có người cười hân hoan, có người mắng hân bất hiếu, nhưng có người xưng hân si tình; nhưng mà một lòng Quan Long Tam cầu chỉ có một đáp án ——

Tại sao nàng muốn rời đi hân?

Khi máu chậm rãi từ trên cổ hân chảy ra, trong đầu hân hiện ra tình cảnh lúc hai người gặp nhau lần đầu tiên.

Hai người vừa đến Hàng Châu, ngủ lại ở một gian khách sạn thoạt nhìn cổ điển lịch sự tao nhã.

Đại biểu mạng Hạnh Phúc Trung Quốc không ngừng xin lỗi, "Thật sự là thật xin lỗi, nhân viên của chúng tôi thật sơ suất, hai gian 'phòng cho tổng thống' đã đặt chỉ còn một gian, chỉ có thể ủy khuất các ngài ở cùng gian phòng."

Quan Long Tam lại là vẻ mặt không sao cả, làm cho đại biểu mạng Hạnh Phúc Trung Quốc nghĩ rằng vị tổng giám đốc đến từ Đài Loan này thật sự là không tệ.

Ngược lại Cung Đằng Á Hi, hân khăn trương đòi mạng, chỉ sợ Quan Long Tam có thể nhất thời cảm giữ không được bắt hân ăn.

Hai người cùng ở bên trong một gian phòng, làm cho Cung Đằng Á Hi vừa thẹn thùng lại xấu hổ.

Cung Đằng Á Hi tắm xong, phát hiện trên giường không có người, nguyên lai Quan Long Tam đã nằm ngủ trên ghế sofa.

Hân đến gần Quan Long Tam, ngồi xổm người xuống nhìn kỹ hân, thế này mới phát hiện mũi hân thật cao, đường cong cương nghị như đao khắc, nhưng mà hai đầu lông mày lại mang theo một cổ ưu thương thâm nhiên.

Cung Đằng Á Hi lớn gan nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của hân, cảm thụ lấy xúc cảm chân thật kia, có loại cảm giác kỳ quái làm cho hân không tự chủ mấp máy môi, chậm rãi chậm vào.

Ai biết mới nhẹ nhàng chạm một cái, Quan Long Tam lại bỗng nhiên tỉnh lại, mở con ngươi đen mờ mịt.

Quan Long Tam cười, dùng tiếng nói trầm thấp vô cùng mê hoặc nói: "Em ăn vụng đậu hũ của anh?"

"Không có, anh hiểu lầm. Tôi chỉ là muốn đánh thức anh, tôi đã tắm xong, nên gọi anh dậy tắm." Cung Đằng Á Hi vội vàng khua tay phủ nhận.

"Là thế này sao? Vậy em có cần nhìn anh lâu như vậy không?"

Kỳ thật hân từ lúc Cung Đằng Á Hi đi ra phòng tắm đã tỉnh.

"Ai nhìn anh? Anh đừng nói loạn." mặt Cung Đằng Á Hi đỏ lên, ánh mắt bay loạn.

"Oh, nhưng anh rõ ràng cảm giác được có người trộm hôn anh, nơi này và nơi này đều bị sói hôn." Quan Long Tam chỉ trán và hai má của mình, hân tà nhệ cười, "Em xem ở trên còn có nước miếng, đây rõ ràng là chứng cứ."

"Mới không có, tôi chỉ đụng một cái mà thôi!"

Cung Đằng Á Hi quýnh lên, nhưng lại nói ra lời làm cho mình hối hận không kịp.

"Chính là chạm một cái mà thôi?"

"Ừ Ừ." Cung Đằng Á Hi gật đầu như bằm tỏi, bày ra trong sạch.

"Vậy em còn nói không có nhìn lên anh?"

"Anh. . . . Được rồi, tôi có xem, anh nghĩ như thế nào? Vu cáo tôi à?"

Dù sao đã bị hân cưỡng hiếp, Cung Đằng Á Hi cũng không tin hân còn có thể làm gì y!

"Bị tôi xem một chút cũng sẽ không thiếu một khối thịt, quý hẹp hòi."

Chu miệng lên kêu to, Cung Đằng Á Hi hồn nhiên không biết mình ở trong mắt Quan Long Tam là một người đáng yêu cỡ nào.

Tâm Quan Long Tam vừa động, đột nhiên im lặng, chậm rãi tới gần hân, Cung Đằng Á Hi đột nhiên mất trọng tâm, cả người ngã ra phía sau.

Đang lúc hân cho là mình sẽ ngã chó ăn phân, Quan Long Tam đứng lúc vươn vươn cánh tay, ôm cả người hân vào trong lòng.

"Anh. . . ."

Hai người dựa quá gần, đều có thể cảm giác được hơi thở lẫn nhau, không khí ẩm ướt ở hai người lưu động.

Cảm nhận được lồng ngực dày rộng cùng hơi thở ấm áp, Cung Đằng Á Hi cả người rất không thoải mái, không tự chủ nhún nhó .

"Buông . . . . Anh không phải đã nói sẽ cho tôi thời gian sao? Anh không thể Bá Vương ngành thượng cung. . . . Má ơi!"

Quan Long Tam đột nhiên một cái dùng lực, đem cả người Cung Đằng Á Hi xoay ngược lại đặt ở dưới thân, ánh mắt trời chật hấn, mày nhíu lại.

"Em thật sự sinh ra là để tra tấn anh!"

Hắn đến tốt cùng khi nào mới có thể tiếp nhận hấn? Chỉ cần nhìn hấn, dục vọng của hấn lập tức liền giương cao vô chừng mực, hấn muốn làm cho hấn nhằn đến khi nào?

"Rõ ràng là bản thân mình tìm tới tôi, anh còn trách tôi?" Cung Đằng Á Hi cảm thấy ủy khuất, mở miệng phản bác."Huống chỉ tôi cái gì cũng không có làm, chẳng qua nhẹ nhàng chạm một cái mà thôi, có tất yếu tức giận như vậy sao?"

Vốn là vậy, mặc danh kỳ diệu bị mang đến nơi này, còn muốn cùng hấn cùng ở một gian phòng, hấn cũng là trăm ngàn cái không muốn.

Nếu không phải vì cha, hấn làm sao bán đứng chính mình như vậy!

Quan Long Tam nhắm mắt lại hít thở sâu một hơi, chờ nỗi lòng hơi chút ổn định sau, dùng tiếng nói thô ách chậm rãi nói: "Ồ trước khi em còn không có hoàn toàn tiếp nhận anh, anh tuyệt đối sẽ không động thủ, nhưng là mời em không nên ép anh, lại càng đừng khiêu chiến lực nhẫn nại của anh."

Cung Đằng Á Hi cả người sùng sốt, không chỉ có bởi vì ám muội trong lời nói của hấn làm cho tim hấn nhảy nửa nhịp, còn cảm thụ được lửa nóng chổng đờ ở giữa hai chân hấn.

Phản ứng của hấn như thế nào kịch liệt như vậy?

Hấn vừa mới chẳng qua nhẹ nhàng chạm gương mặt của hấn một cái mà thôi nha!

Giống như qua mấy thế kỷ, Quan Long Tam khẽ nguyên rủa một tiếng"Đáng chết",sau đó buông ra Cung Đằng Á Hi đứng dậy đi vào phòng tắm, trong phòng tắm chợt truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Cung Đằng Á Hi còn lại là ngồi tê liệt ở trên xô pha, từng ngum từng ngum thở gấp, toàn bộ mặt đỏ đến bên tai, toàn thân cũng bốc lên nhiệt khí nóng bỏng, quả thực tựa như trứng tôm vừa bung ra.

Vừa rồi hai người bọn họ coi như muốn đã xảy ra chuyện. . . . .

Thật là khủng khiếp nha!

Kỳ thật cái gọi là hoạt động phát ngôn của Quan Long Tam bất quá là quay chụp một clip quảng cáo, đem mạng Hạnh Phúc Trung Quốc kết hợp nồng đậm chuyện xưa vị Trung Quốc, hơn nữa Cung Đằng Á Hi ở Nhật Bản chính là danh hiệu "Thần toán", nhất định có thể thoải mái đem danh hiệu mạng Hạnh Phúc Trung Quốc triệt triệt để để khai hóa tới toàn bộ Châu Á.

Đầu xe hơi màu đen ở trước một gian di tích cổ cấp ba dừng lại.

Cung Đằng Á Hi một thân thường phục, nhìn kiến trúc cổ điển trước mắt, ánh mắt đều tỏa sáng.

Trên tấm biển loang lổ cũ kỹ viết hai chữ thiếp vàng to ở trên cửa —— Quan Trạch.

Cung Đằng Á Hi chỉ chữ ở tấm biển, quay đầu nhìn về phía Quan Long Tam, vô cùng hưng phấn nói: "Anh xem, cùng họ của anh giống nhau như đúc nha!"

Quan Long Tam chính là cười cười.

Đi theo nhóm nhân viên đỡ xuồng thiết bị chụp ảnh, thiết kế trang phục cùng thợ trang điểm mang theo Cung Đằng Á Hi đi xử lý tạo hình.

Quan Long Tam nhìn tấm biển trước cửa, nội tâm không khỏi dâng lên tất cả phiền muộn.

Hắn đi vào trong đình viện, nhìn cầu nhỏ nước chảy, mái cong thác chảy cùng núi giả nhà thủy tạ, trí nhớ năm xưa như một luồng sóng đột kích chạy lên não, làm người ta không khỏi thở dài.

Hấn lại đã trở lại!

Hấn có bao nhiêu lâu chưa có trở về chỗ thương tâm này?

Cho dù những năm gần đây, hấn có thật nhiều cơ hội có thể trở về đến nơi đây, nhưng hấn vẫn nhất nhất buông tha cho, chỉ vì hấn không dám một người đi đối mặt.

Nay, hấn chế tạo cơ hội mang Cung Đằng Á Hi trở lại chỗ này, chính là muốn nhìn có thể gọi quay về một chút trí nhớ kiếp trước của Cung Đằng Á Hi hay không.

Có lẽ Cung Đăng Á Hi có thể không hề bài xích mình như vậy!

Không bao lâu, ở trong sân tạm thời dựng phòng thay quần áo truyền đến một tiếng thét chói tai.

Quan Long Tam gấp đến độ đi trước xem xét, lại thấy một đám người chen chúc tại trước cửa phòng thay quần áo, tranh nhau vây xem cái gì đó.

"Wow, rất đẹp trai nha!"

"Không nghĩ tới Cung Đăng tiên sinh ăn mặc lên tựa như một cái Bạch Mã Vương Tử đâu!"

Cung Đăng Á Hi từ lúc trong phòng thay quần áo đi ra, tiếng thét chói tai liên liên tiếp rơi xuống.

Quan Long Tam cũng ngây ngẩn cả người.

Một thân trường bào màu trắng đem thân hình mảnh khảnh của Cung Đăng Á Hi phụ trợ càng thêm thon dài, giống như mỹ thiếu niên bước ra trong tranh cổ.

Cung Đăng Á Hi trong tay cầm một phen ngọc phiến, vừa thấy ánh mắt mọi người đều phóng tại trên người mình, chợt cảm thấy ngượng ngùng, liền vội vàng mở cây quạt ra che khuất mặt mình.

"Đây đều là công lao của các cô."

Một bên chuyên gia thiết kế thời trang cùng thợ trang điểm đều cười đến toe toét.

Kỳ thật các cô cũng không có làm cái gì, bởi vì Cung Đăng Á Hi trời sinh làn da rất đẹp, hơn nữa khí chất vẫn nhã, môi hồng răng trắng, bởi vậy chỉ giúp Cung Đăng Á Hi đeo lên một chút đồ trang sức trang nhã cùng chải lên búi tóc cao của cổ nhân mà thôi, ai ngờ được đến tạo hình này cư nhiên thần kỳ thích hợp Cung Đăng Á Hi, càng phụ trợ ra khí chất trời sinh tuấn nhã bất phàm của hắn.

Lúc này có thể nói là thành công chưa từng có.

Quan Long Tam thật sự rất không thích cả trai lẫn gái đem ánh mắt toàn bộ đặt ở trên người Cung Đăng Á Hi, trong lòng hằn chua, khó có thể ức chế vỗ tay, rít gào một tiếng.

"Làm gì vậy? Quần áo đôi tốt lắm thì mau khởi công, có cái gì đẹp nết, còn lẽ mề tỵ cùng một chỗ nói chuyện phiếm? Nhanh khởi công đi!"

Quan Long Tam dứt lời, mọi người tinh thần căng thẳng, vội vàng vây quanh Cung Đăng Á Hi đi hướng địa điểm quay chụp.

Cung Đăng Á Hi nhất thời cảm thấy trái tim giống bị mấy ngàn mũi tên đâm trúng, làm hắn cảm thấy đau quá, thật là khó chịu.

Hắn nghe được ra Quan Long Tam vừa rồi mắng cái kia nhưng thật ra là nhắm vào hắn, nhân viên gấp vạ lấy đều là vô tội.

Trước khi rời đi, Cung Đăng Á Hi quay đầu nhìn Quan Long Tam liếc mắt một cái.

Quan Long Tam không có gì biểu tình, chính là nhìn hắn, toàn thân bốc lên con tức, lại không biết kia kỳ thật đều là ghen tỵ.

Mà Cung Đăng Á Hi nghĩ đến Quan Long Tam nhất định là đang tức giận chuyện tối ngày hôm qua.

Bởi vì hắn không có thuận theo ý của hắn làm cho hắn thực hiện được!

Cung Đăng Á Hi cảm thấy thật ảo não, đều là hắn hại tất cả nhân viên bị mắng.

"Bắt đầu!"

Ở đạo diễn ra lệnh một tiếng, hoạt động quay chụp bắt đầu, nhưng Cung Đăng Á Hi lại thủy chung không yên lòng.

Bởi vì Quan Long Tam là ông chủ lớn đến từ Đài Loan, hơn nữa tiêu sái anh tuấn lại độc thân, tự nhiên hấp dẫn rất nhiều hảo cảm của nhân viên nữ độc thân.

Khóe mắt hắn không tự chủ nhìn đến một nhân viên nữ cùng Quan Long Tam dựa quá gần ở nói chuyện, một phen giận dữ đột nhiên dâng lên.

Quan Long Tam luôn miệng nói thích chính mình, mới vừa rồi còn bởi vì tối hôm qua không làm cho hắn thực hiện được mà ở tức giận, hiện tại nhưng lại cùng nữ sinh khác liếc mắt đưa tình.

Hắn là đem mình đùa giỡn sao?

Không chú ý tới chính mình vì sao phải tức giận như vậy, Cung Đăng Á Hi liên tục ăn nhiều lần NG, làm đạo diễn tức giận đến kêu ngừng quay.

Cái này, Cung Đằng Á Hi còn đem đạo diễn tức giận tất cả tính ở trên người Quan Long Tam.

Đều là hấn! Hấn làm sao chọc chính mình tức giận !

Quan Long Tam gặp không khí thấp xuống, liền phân phó xuống buổi chiều ngừng chụp, hấn mời tất cả nhân viên đến nhà ăn gần đây ăn vây cá muối.

Mọi người vừa nghe, toàn bộ đều tinh thần chấn hưng, oán khí mới vừa rồi bị ông chủ mắng hết thảy trở thành hư không, hô lớn muốn uống nhiều mấy chén, dù sao có kim chủ mời khách.

Cung Đằng Á Hi càng thêm tức giận rồi, hiện tại chính mình biến thành phân con chuột làm cho tiến độ rơi xuống, mà hấn ông chủ lớn này đâu rồi, lập tức biến thành người tốt khẳng khái hào phóng!

Thay đồ hóa trang, Cung Đằng Á Hi đang muốn theo nhân viên lên xe , đột nhiên phát giác mình quên mang ba lô.

Cung Đằng Á Hi trở lại studio một bên tìm ba lô của mình, một bên phun mắng Quan Long Tam.

"Kỳ quái, ba lô của ta làm sao có thể không thấy? Ba lô, ba lô, ba lô đáng yêu ngơoi ở đâu? Đều là tên kia hại mình xui xẻo liên tiếp. . . . ."

Ba lô tùy thân mang theo chính là đối với hấn mà nói là rất trọng yếu , bên trong có để một ít nhân dân tệ, có nhìn thấy một ít đồ vật kỷ niệm, còn có thể mua về đưa cho cha.

Nghĩ đến, Cung Đằng Á Hi bắt đầu lo lắng cho Cung Đằng Thái Lang.

Không hiểu được cha hiện tại trôi qua như thế nào? Có thể lười đi ra ngoài mua cơm, mặc kệ chính mình đói bụng hay không? A, quần áo sẽ không phải cũng lười giặt đi?

Hết sức lo lắng, Cung Đằng Á Hi đột nhiên nhớ tới ba lô còn giống như để ở trong phòng thay quần áo, vội vàng chạy về tìm.

Khi công tác dừng, người đã ngồi đầy trên xe, sắp đi hướng nhà hàng Trung Quốc gần đó, Quan Long Tam đột nhiên chú ý tới một sự kiện.

Cung Đằng Á Hi đâu?

Hấn bắt lấy một cái nhân viên cuối cùng lên xe đang từ toilet bỏ rồi đi ra hỏi: "Cậu có thấy Á Hi sao?" Khẩu khí có vẻ thực khản trương.

"Cung Đằng tiên sinh sao? Tôi. . . . . Tôi không biết. . . . . A, hấn giống như đi hướng phòng thay quần áo."

Quan Long Tam quyết định thật nhanh nói: "Mấy người đi trước, sau đó tôi cùng Á Hi sẽ cùng nhau đi qua."

Mọi người không có chú ý tới trong miệng Quan Long Tam xưng hô thân thiết là "Á Hi" mà không phải là "Cung Đằng tiên sinh" , một đám người cao hứng phấn chấn đi ô-tô đi ăn.

Quan Long Tam bước nhanh đi hướng phòng thay quần áo.

"Aha, ta rốt cuộc tìm được ngơoi, tiểu Lục!"

Cung Đằng Á Hi vuốt ve ba lô cũ kỹ đến rách nát, trong mắt hàm chứa vui vẻ.

Ba lô này đi cùng hấn theo trong nước một đường đến bây giờ, Cung Đằng Á Hi luôn luôn tiết kiệm thật sự luyện tiết vứt bỏ nó.

Phòng thay quần áo thiết trí ở góc đình viện, mà cùng chỗ đình viện này tiếp cận Lãnh Sương các.

Một trận gió nhẹ thổi qua, mang đến mùi hương hoa đào, cùng với nguyên bản cánh cửa đóng lại phát ra mấy tiếng kẽo kẹt không thể nghe thấy.

Tại Cung Đằng Á Hi nghe thấy giọng nói, hấn theo tiếng nhìn lại, vèn vèn thấy hai mảnh ván cửa sáng ngời a sáng ngời .

Hấn theo bản năng tiêu sái tiến lên đi muốn đem cửa nhìn xem, song khi hấn đi tới cửa , cũng không tự giác hướng trong phòng thăm dò thấy.

Giống như có thanh âm của bé gái?

Long Tam . . . . . Long Tam . . . . . Tướng quân, ngơoi cảm thấy ta mặc như vậy nhìn thế nào?

Cung Đằng Á Hi tựa hồ đã bị thanh âm nào đó dẫn dắt, chậm rãi bước vào trong phòng.

Phòng ở đẹp quá! Bài trí đẹp quá!

Cuối cùng, tầm mắt của Cung Đằng Á Hi dừng ở trên một mặt gương đồng cổ, hấn đặt mộng ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn đồ chơi nhỏ trước bàn.

Hộp sơn, cây lược gỗ, trâm cài tóc. . . . .

Hắn hảo ngoạn ngẩng đầu nhìn chính mình trong kính, lại bỗng nhiên thấy gương mặt không thuộc về mình.

Hắn không cảm thấy sợ hãi, ngược lại có một cổ cảm giác quen thuộc, giống như nhìn đến chính là mặt của hắn.

Hắn là không phải hoa mắt?

Cung Đằng Á Hi xoa ánh mắt đang muốn thấy rõ ràng, một bàn tay đột nhiên chụp lên bờ vai của hắn.

"Em đang ở đây làm cái gì?"

Cung Đằng Á Hi từ trong kính trông thấy một đôi mắt đen thâm thúy của Quan Long Tam giống như nhìn không thấy đấy, không vui hỏi: "Anh tới nơi này làm gì?"

Hừ, người này vừa mới còn hung hãn đâu!

Cung Đằng Á Hi lại soi gương, lại phát hiện trong kính xuất hiện chính là khuôn mặt của mình.

Ừ, vừa mới nhất định là chính mình hoa mắt.

"Anh còn muốn hỏi một chút em tới nơi này làm cái gì? Tất cả mọi người đang đợi một mình em, em biết không?" Chẳng lẽ hắn nhớ lại hết thảy? Quan Long Tam bỗng dưng đáng lên ý nghĩ này.

"Tôi tới tìm tiểu Lục." Cung Đằng Á Hi chỉ ba lô âu yếm của hắn, vẻ mặt đương nhiên.

Quan Long Tam có điểm ừ ừ, xoay người muốn đi.

"Chúng ta cần phải đi, đừng làm cho mọi người chờ lâu lắm."

"Anh nói hình dáng này của tôi có đẹp hay không nha?"

Hảo ngoạn Cung Đằng Á Hi không để ý tới Quan Long Tam, thẳng cầm lấy lược đặt ở trên bàn trang điểm bắt đầu chải tóc.

Nghe vậy, Quan Long Tam chấn động.

Hắn từng cũng hỏi quá hắn như vậy!

Tướng quân, người nói hình dáng này của ta có đẹp hay không?

Quan Long Tam đột nhiên cầm cổ tay mảnh khảnh của Cung Đằng Á Hi. "Em đang ở đây làm gì? Em vì sao cầm lấy cái đuôi lược này?"

"Lược này rất đẹp thôi!" Hắn biểu tình bị thương nói: "Chẳng lẽ tôi ngay cả cầm lên thử dùng nhìn xem cũng không được sao? Phản ứng của anh vì sao kịch liệt như vậy? Anh thật sự rất kỳ quái nha!"

Không xong, hắn sẽ không phải xúc phạm cái gì phá hư văn vật cổ đi?

"Nơi này có câu chuyện xưa về tình yêu đẹp, nam chủ nhân không để ý người nhà phản đối, không để ý tới ánh mắt thê tục cười thê từ xuất thân khát cái. Khi rời nhà thì thê tử mất tích, cho dù tất cả mọi người nói thê tử là cùng với nam nhân khác bỏ trốn, hắn vẫn tin tưởng thê tử là trong sạch, thẳng đến tìm được thi thể thê tử sau, hắn chịu không được đã kích tự vẫn mà chết." Nói, Quan Long Tam chậm rãi buông tay ra.

A, là hắn rất choáng váng. Vừa rồi có một nháy mắt, hắn thế nhưng nghĩ đến Cung Đằng Á Hi nhớ lại quá khứ của hai người.

"Em có biết thê tử của hắn vì sao vô duyên vô cớ rời đi sao?"

Quan Long Tam từng bước tới gần hắn, trong mắt mơ hồ có thể thấy được một tầng ánh nước.

Là kích động, là vui mừng, cũng phần nộ.

Cung Đằng Á Hi trực giác trả lời: "Có lẽ cô ấy có ẩn tình khó nói đi!"

Ta cũng không phải cô ta, ta làm sao có thể biết a? Hơn nữa khẩu khí hỏi của hắn thật sự rất giống luật sư ở thẩm vấn phạm nhân!

Quan Long Tam giống như nổi điên đưa hắn tha tới trên giường áp xuống, trên cao nhìn xuống hắn.

"Em vẫn nhớ anh ai phải không? Em vì sao không chịu nhận ra anh? Vì sao? Em rốt cuộc có ẩn tình gì khó nói?" Hắn xác định Cung Đằng Á Hi nhớ rõ quá khứ của hai người!

"Tôi nghe không hiểu anh đang ở đây nói cái gì." Cung Đằng Á Hi giãy dụa, nhưng không tránh thoát khỏi lực đạo kiểm chế thật lớn của hắn. "Mời anh

buông! Không cần như vậy được không? Anh đã nói chưa có tôi đồng ý cũng sẽ không chạm vào tôi."

"Em không cần giả ngu! Em rõ ràng nhớ rõ anh, vì sao em muốn lừa gạt anh?"

"Tôi không có! Tôi không có!" Thảm, tựa như hai người lần đầu tiên gặp mặt, Quan Long Tam liền đem hấn nhận làm người.

"Vậy tại sao em lại nói như vậy? Về mặt vừa rồi của em, bộ đáng em nói chuyện . . . . Em rốt cuộc tại sao muốn rời đi anh? Em có ân tình khó nói đúng hay không?"

"Tôi không có. . . . ."

Không thể để ý tới Cung Đăng Á Hi giãy dụa, Quan Long Tam lấy môi che lại lời nói phản bác của hấn, hai tay thô lỗ đưa tay hấn khống chế trên đỉnh đầu.

"Anh là kẻ lừa đảo! Trêu chọc tôi như vậy rất vui phải không."

Tức giận lâu dài động lại xuống dưới ở trong nháy mắt bộc phát ra, Quan Long Tam đưa ra một bàn tay lung tung giật lấy áo trắng của hấn.

Ba một tiếng, vạt áo trước bị xé ra, cúc áo rớt trên đất.

Quan Long Tam trút cảm phẫn, môi dôi đi trần địa, đi vào trên hồng nhị run run trước ngực hấn tàn sát bừa bãi.

"Không thể? !

Cung Đăng Á Hi lắc đầu, bật ra thân ngâm khó chịu, trong mắt hấn mang theo lệ quang bị nhục nhã.

"Vì sao không thể? Cũng là em giống mẹ và bọn họ nói giống nhau, tại bên ngoài có nam nhân khác, đem anh chẳng hay biết gì, cuối cùng liền đi? Em nói a!"

Cung Đăng Á Hi cực lực phản kháng làm cho Quan Long Tam cảm thấy tương đương không hờn giận, tay hấn gia tăng sức lực, càng thêm thô bạo đối đãi Cung Đăng Á Hi. Tinh tể gầy yếu như lá rụng.

"Tôi thật sự không biết anh đang ở đây nói cái gì, van cầu anh buông tha tôi được không. . . . . A!"

Đột nhiên bị cảm nhục điểm trên người, Cung Đăng Á Hi thống khổ khóc thét một tiếng.

Nào biết hấn còn không kịp kháng nghị, Quan Long Tam liền kéo xuống khóa quần của chính mình, Cung Đăng Á Hi sợ tới mức sắp khóc .

Cung Đăng Á Hi hai mắt đầm lệ lưng trông lắc đầu."Không cần! Không cần!"

Không để ý hấn cự tuyệt, Quan Long Tam thô lỗ kéo xuống quần của Cung Đăng Á Hi, đưa thân hấn xoay ngược lại, tách ra cái mông của hấn sau đó càng mãnh liệt tiến vào.

Cung Đăng Á Hi đau đến khóc lên, hai tay loạn vung, cấp bách thoát ly sự kiềm chế của hấn.

Lại lần nữa mãnh liệt va chạm một cái, Cung Đăng Á Hi đau đến toàn thân vô lực nằm lỳ ở trên giường, khóc kêu: "Làm sao anh có thể như vậy. . . . . A!"

Lúc này Quan Long Tam giống như mãnh hổ ra trận, hấn ở trên người Cung Đăng Á Hi phát tiết tất cả tưởng niệm, hận không thể đem Cung Đăng Á Hi hung hăng nhu nhập trong cơ thể mình.

"Anh yêu em mà! Anh yêu em mà!"

Mùi ái muội cùng tức giận bên trong tràn ngập ra.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Một đám hài tử vây ở ven đường, chẳng biết tại sao náo loạn lên.

Rất nhiều đại nhân đi ngang qua lơ đãng, cho là hài tử đang đánh đùa giỡn.

"Ném a, ném a!"

Cổ kiệu đình đỏ dừng lại trước mặt những đứa trẻ này, đám trẻ con tinh nghịch lập tức giải tán.

Màn vải chậm rãi được kéo ra, một nam nhân tướng mạo trẻ tuổi tuần tú, có phong độ của một đại tướng đi ra.

Mọi người kêu lên một tiếng, người tới là lần Võ Trạng Nguyên đánh bại các cao thủ trong cuộc so tài võ lần này —— Quan Long Tam.

Quan Long Tam khề cau mày.

Chỉ thấy một cô gái nhỏ rồi bù co rúc ở ven đường, bộ dáng run rẩy khiến cho hắn thương hại.

Quan Long Tam vươn tay, "Đừng sợ, ta sẽ không làm tổn thương ngươi, không sao."

Cô gái nhỏ chậm rãi ngẩng đầu lên, dùng một đôi con ngươi tràn đầy hoảng sợ nhìn Quan Long Tam, lại co thân thể lại hơn.

Quan Long Tam kéo dài động tác, dịu dàng khác thường nói: "Giao tay ngươi cho ta, ta sẽ chăm sóc ngươi thật tốt, một đời một thể, không bao giờ gạt bỏ."

Những lời này khiến người xem chung quanh đều kêu lên một tiếng.

Đây là cam kết trang nghiêm cỡ nào, hơn nữa người nói ra cam kết này còn là Quan Long Tam!

Cô gái nhỏ ở Quan Long Tam dịu dàng trấn an, đưa ra tay dính đầy nước bùn, nhưng sau một khắc Quan Long Tam lập tức cảm thấy được có cái gì không đúng.

Cô gái nhỏ cứng rần cắn lên mu bàn tay của hắn một cái.

Quan Long Tam bị đau, nhưng không có làm ra phản ứng quá lớn.

Cô gái nhỏ giống như thú con bị hoảng sợ, công kích tất cả động vật đến gần nàng.

Một hồi lâu sau, phát giác Quan Long Tam không có bất kỳ động tác công kích nàng, nàng buông hàm răng ra, ngây ngốc nâng mắt lên nhìn Quan Long Tam.

"Không phải sợ, có ta ở đây!"

Trong thanh âm ấm áp như gió xuân của Quan Long Tam, nàng buông xuống phòng bị bắt đầu lên tiếng khóc lớn, đưa tất cả hoảng sợ vừa rồi vào trong nước mắt.

Cô gái nhỏ có một đôi tròng mắt đen trong suốt thuần khiết như một vũng nước trong, cùng tính tình kiên cường không chịu thua, làm Quan Long Tam không tự chủ được bị nàng hấp dẫn thật sâu.

Anh yêu em! Anh yêu em!

Không biết vì sao, nghe anh nói những lời này thì mũi em liền ê ẩm, trong mắt tràn đầy nước mắt. . . .

Ở trong lòng anh em đến tận cùng là người nấp?

Vì sao anh cứ nhận sai em thành hắn?

Không biết vì sao, nhìn thấy vẻ đau thương trong mắt anh, lòng của em rất đau!

Ngày đó em mới có thể sau khi chủ động ôm lấy anh, đáp lại tình yêu rừng rực điên cuồng của anh, đó là bởi vì em muốn xóa đi đau thương trong mắt anh.

Cho dù trong miệng anh kêu chính là Song nhi. . . . .

Cho dù bị xem là thể thân, em cũng cam nguyện!

Ban ngày, ở hiện trường đóng phim thì Quan Long Tam luôn ra vẻ hắn cực kỳ quan tâm Cung Đăng Á Hi, coi như nhân viên làm việc bí mật nghị luận âm ỉ đối với quan hệ không tầm thường của hai người, hắn vẫn không thay đổi, không có bị ảnh hưởng chút nào.

Đến buổi tối, hai người luôn cùng giường chung gối, giống như đóng cảnh uyên ương.

"Ừ. . . Như vậy có thể không?"

Cung Đằng Á Hi nhăn nhin đau gât đầu, cười cười.

Quan Long Tam dùng sức, buông thả toàn bộ cơ thể mình ở trong cơ thể Cung Đằng Á Hi.

"A!"

Giống như bị thần cao trào gọi, trong cơ thể Cung Đằng Á Hi tràn đầy khoái cảm hưng phấn, cũng bộc phát ra trong nháy mắt.

Toàn thân Cung Đằng Á Hi vô lực nằm ở trên giường mềm mại, da thịt trắng nõn đều là ấn ký hoan ái đỏ rực.

Quan Long Tam bò dậy từ phía sau hắn, chột tịt tại đầu giường, cầm thuốc lên đốt, hút.

Cho dù hai người đã tiếp xúc thân mật rất nhiều lần, Cung Đằng Á Hi vẫn cảm thấy hơi ngượng ngùng khi thân thể trần truồng ở trước mặt Quan Long Tam.

Hắn phủ chăn bông, nhảy nhảy đến phòng tắm.

Quan Long Tam nhìn phản ứng xấu hổ của hắn, vẫn cảm thấy buồn cười.

Cung Đằng Á Hi đơn thuần và lại thiện lương thật sự là một chàng trai làm cho người ta muốn thật lòng che chở.

Nghe tiếng nước chảy ào ào bắt đầu truyền đến từ trong phòng tắm, Quan Long Tam nhìn khói lượn lờ bay trên trần nhà, không tự chủ nhớ tới chuyện xảy ra ở Lãnh Song các ngày đó.

Cung Đằng Á Hi nói hắn quên toàn bộ chuyện của kiếp trước, muốn hai người bắt đầu lần nữa ở đời này, hắn đã đồng ý.

Hắn muốn nắm chặt thời gian ở chung một chỗ với Cung Đằng Á Hi, đền bù thiếu sót kiếp trước.

Cả đời này hắn sẽ không bao giờ để cho y dễ dàng rời đi bên cạnh mình nữa.

Quan Long Tam nằm ở trên giường nhà khói một mình, lòng ôm ấp mơ mộng, cơ ngực bèn chắc nhìn một cái không sót gì.

Trải qua mấy ngày nay, Cung Đằng Á Hi thay đổi rất nhiều.

Thứ nhất là không hề bài xích hắn nữa, thứ hai là Cung Đằng Á Hi lộ ra một mặt đáng yêu chân thật, thỉnh thoảng còn có thể kể chút chuyện cười để cho hắn vui vẻ.

Hắn biết mình không có sai, Cung Đằng Á Hi quả nhiên chính là Lãnh Song Nhi hắn tìm kiếm đã lâu.

Cho dù thay đổi dung nhan, nhưng lúc nhìn thấy hắn ở trên ti vi, rung động trong nháy mắt đó là thiên chân vạn xác, sẽ không gạt người.

"Hello!"

Mạnh Tam Lang đột nhiên nằm nghiêng ở bên cạnh Quan Long Tam, tay chống đầu, cười híp mắt chào hỏi hắn.

"Người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, nhìn khí sắc cậu không tệ, giống như trôi qua tốt vô cùng."

"Người đến cũng không ra tiếng chào hỏi, cậu có ý dọa người sao?"

Quan Long Tam cũng không phải bị sợ lớn, hắn chỉ tức giận nói.

Đại khái là tâm tình vui vẻ, khẩu khí Quan Long Tam nói chuyện có nhân tính hơn quá khứ, ấm áp hơn.

"Tôi có ý." Mạnh Tam Lang le lưỡi một cái. "Ai bảo tôi quá lâu không gặp cậu, không đùa cậu, cả người tôi có cái gì không đúng."

"Vô sự không lên Tam Bảo Điện, cậu có chuyện cứ nói đi." Quan Long Tam hút một hơi thuốc, mặc cho mùi vị ni-cô-tin tràn đầy cả lồng ngực.

"Nói trước nhé, sau khi cậu nghe xong, ngộ nhớ phát bệnh tim hoặc là não trúng gió, ngàn vạn đừng trách tội đến trên đầu tôi."

"Nói mau thôi."

"Ừ, hai người các cậu rất không tồi, nhưng là. . . . Tôi có tin tức xấu muốn nói cho cậu."

Quan Long Tam héch mảy.

"Tin tức xấu gì?"

Mạnh Tam Lang ho mấy tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng: "Cây tìm lộn người, Lãnh Song Nhi chính hiệu không có ở Nhật Bản, bây giờ nàng đang ở Đài

Loan."

Mạnh Tam Lang cười cười, "Cái này chứng minh lúc đầu tôi không có nói sai."

Tay Quan Long Tam cầm lấy điều thuốc run run, nhưng vẫn dùng thanh âm vững vàng nói: "Điều này sao có thể? Tôi vô cùng xác định Á Hi chính là người tôi muốn tìm, tôi tuyệt sẽ không tính sai."

Sẽ không sai!

Lúc hắn thấy Cung Đăng Á Hi thì tim xác thực bị hung hăng đập một chút, loại cảm giác đó tựa như. . . . Tựa như lần đầu hắn nhìn thấy Lãnh Song Nhi cơ khổ không chỗ nương tựa ở ven đường!

Tuyệt sẽ không sai!

"Tôi đã sớm đoán được cậu sẽ có loại phản ứng này, cậu xem những hình này là biết." Mạnh Tam Lang bắt đầu nhún nhún vai, sau đó đưa cho Quan Long Tam một túi giấy màu vàng.

Quan Long Tam mở túi giấy ra, rút ra một xấp hình xem, đột nhiên toàn thân chấn động, như bị sét đánh trúng.

Hắn cau chặt mày đẹp.

"Điều này sao có thể?"

"Sự thật đã đặt ở trước mắt, cậu không tin cũng không thể được." Mạnh Tam Lang nhìn cánh cửa phòng tắm đóng chặt, chột dòi tầm mắt về trên về mặt trầm tư của Quan Long Tam.

Quan Long Tam cũng không đi chung máy bay trở về Nhật với Cung Đăng Á Hi, mà là lựa chọn đi Đài Loan.

Cung Đăng Á Hi cảm thấy chuyện đột nhiên xảy ra, cảm thấy rất kỳ quái.

Ngày hôm qua Quan Long Tam mới nói muốn dẫn hắn đến gần đây dạo một vòng, sáng sớm hôm nay lại đột nhiên nói Đài Loan có chuyện chờ hắn xử lý.

Hắn mơ hồ cảm thấy Quan Long Tam có chuyện lừa gạt hắn, nhưng hắn lại không thể hỏi.

Cung Đăng Á Hi đứng ở trong phòng chờ, lại kiểm hành lý của Quan Long Tam một lần nữa, trong lời nói mang theo chút nước nỡ.

"Mang đủ y phục chưa? Có bỏ sót trong khách sạn hay không? Đúng rồi, vợ đâu? Ngàn vạn không được thiếu món nào. . . . A, người có uống thuốc chống say hay không? Em sẽ đi mua ngay bây giờ."

Quan Long Tam kéo Cung Đăng Á Hi vào trong ngực hắn, thanh âm êm ái vang lên bên tai hắn.

"Tạm thời anh có chuyện phải đến Đài Loan một chuyến, sợ rằng không thể đi dạo khắp nơi với em, thật xin lỗi."

Cho dù hai người mỹ nam tử ôm nhau ở phi trường sẽ hấp dẫn đông đảo ánh mắt, nhưng Quan Long Tam vẫn lơ đãng. Hắn phát giác thân thể Cung Đăng Á Hi run rẩy, ngược lại ôm hắn càng chặt hơn, hy vọng có thể mang cho hắn nhiều cảm giác an toàn hơn.

"Không sao, em biết anh có chuyện quan trọng phải làm, em sẽ không trách anh."

Cung Đăng Á Hi lắc đầu một cái, lỗ mũi quá xót, hắn thật là muốn khóc đó!

Nào có người như vậy? Rõ ràng nói sẽ cùng hắn, kết quả bây giờ để lại mình hắn ở nước lạ. Ban đầu chính hắn đưa mình tới đây!

Lời săn sóc của Cung Đăng Á Hi khiến Quan Long Tam càng cảm thấy lương tâm không qua được.

"Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi!"

"Anh còn trở về Nhật Bản tìm em không?" Cung Đăng Á Hi nâng lên một đôi mắt đỏ giống như thỏ con từ trong ngực hắn lên, chờ đợi đầy cõi lòng.

"Sẽ, chờ quay quảng cáo xong, em liền trực tiếp bay về Nhật Bản, anh đã giúp em đặt vé máy bay. Chỉ cần anh xử lý xong chuyện ở Đài Loan, anh liền có thể bay đến Nhật Bản tìm em, em đừng lo lắng."

Quan Long Tam vuốt vuốt sợi tóc đen nhánh của hắn, cảm thụ xúc cảm như tơ kia, vậy mà trong mắt lại có vẻ ưu sầu làm cho người ta không hiểu.

Tại sao trong mắt hắn không thấy đau thương, thay vào đó là phiền não? Chẳng lẽ sự hiện hữu của hắn vẫn không thay thế được người tên là Lãnh Song Nhi đó sao? Cung Đăng Á Hi nghĩ ngợi trong lòng.

Lúc này, tiếng thúc giục khách bay đi Đài Loan bắt đầu vang lên.

"Anh đi nhanh đi."

Cung Đăng Á Hi cười khỏ, rồi đi lồng ngực ấm áp của hắn.

"Ủ." Quan Long Tam đưa mắt nhìn hắn, trong mắt thoáng qua một tia không nỡ.

"Em sẽ chờ anh đấy!"

Cung Đăng Á Hi đột nhiên phun ra mấy chữ này từ trong miệng.

Nghe vậy, Quan Long Tam bị rung động không lồ.

Những lời này Quan Long Tam giống như đã từng nghe, nhưng cuối cùng nghênh đón hắn chỉ là thi thể lạnh băng; hôm nay hắn đại khái sẽ khiến Cung Đăng Á Hi thất vọng.

Ngoài ý muốn, Cung Đăng Á Hi nhón chân lên hôn lên gò má của Quan Long Tam, sau đó ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói: "Em thật sự sẽ chờ anh, đừng khiến cho em thất vọng."

Ban đêm ở Đài Loan sáng ngời, có nhiều màu sắc khác nhau.

Chiếc xe màu đen chậm rãi dừng lại trước một quán rượu, Quan Long Tam một thân tây trang trắng thơm chậm rãi từ trong xe đi ra.

Hắn hiện ngang tuấn tú khiến khách rượu ngồi không mà hưởng chung quanh và mấy người đậu xe tuấn tú đều bị thất sắc.

Nhìn bảng hiệu "Quán rượu Thiên Mã", Quan Long Tam không khỏi hoài nghi Song Nhi thật ở địa phương này sao, hay là cô ấy bị ép?

Tâm quỳnh lên, Quan Long Tam ở lúc người hầu bàn hai bên vừa mở cửa liền bước nhanh đi vào.

Nghe tiếng kêu trong quán, nhìn vành tai và tóc mai của nam nam nữ nữ chạm vào nhau, Quan Long Tam càng thêm nghi ngờ.

Sao Song Nhi lại luân lạc đến chỗ phong nguyệt (trăng hoa) này?

Hắn nhất định phải nhanh cứu cô thoát ly biển khổ!

"Đến đây, uống rượu, cạn ly!"

"Trần đồng, sao anh lâu vậy không tới? Người ta rất nhớ anh đó."

Lời nói như vậy xuất phát từ một nữ tử quyền rũ có mái tóc quấn màu rậm nắng, trên mặt trang điểm đậm.

Mộng Mộng quần lấy tay một người đàn ông bụng bự ghê tởm, nhưng vẫn phải gượng cười ứng phó.

Dưới lớp trang điểm đậm của nàng là diện mạo thanh lệ, mang theo một cỗ khí hào phóng bất khuất.

Dù sao những cô gái làm chuyện này phần lớn đều là bất đắc dĩ, mà muốn lẫn lộn ở trong hoàn cảnh này, không có chút tài năng bảo vệ mình sao được.

"Oa, ông chủ lớn đẹp trai, một mình sao?"

Mộng Mộng vừa nhìn thấy Quan Long Tam, lập tức bỏ rơi người đàn ông bụng bự xấu xí, dính lên như ruồi bọ, chết bám lấy Quan Long Tam không thả.

Quan Long Tam đột nhiên bị người nhào vào trong ngực hù, khi người trong ngực ngẩng đầu lên, hắn không khỏi vui mừng dùng lực cảm bả vai mảnh khảnh của Mộng Mộng.

Đáng đáp của nàng và Lãnh Song Nhi giống nhau như đúc!

Hai hàng lông mày xinh đẹp kia, đôi môi mềm mại như anh đào, chớp mũi khéo léo đáng yêu, mặt trái xoan.

Trời ạ, hắn thật tìm được Song Nhi rồi !

Ngay trong nháy mắt này, trong đầu Quan Long Tam thật đã quên sự tồn tại của Cung Đăng Á Hi.

Hắn kim lòng không được lên tiếng gọi: "Song Nhi! Em thật đúng là Song Nhi của anh sao?"

Mộng Mộng nhất thời sững sờ bởi vì biểu tình khoa trương của hắn, chợt quần lấy tay Quan Long Tam, cười đến quyền rũ ngàn vạn.

"Ai yêu, ông chủ lớn đã quên người ta, em là Mộng Mộng, không phải Song Nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"A, sau đó em lại bị tai nạn xe cộ, cho nên trí nhớ trước kia đều quên sạch." Thấy Quan Long Tam nhú mày, Mộng Mộng nhấn giọng hỏi lại lần nữa: "Thực sự, anh nói anh tên gì cơ?"

"Long Tam." Trên mặt Quan Long khó giấu mất mát.

Cô quả nhiên uống canh Mạnh Bà xong đã quên sạch kí ức ân ái kiếp trước của hai người.

"Đúng đúng, trí nhớ em đúng thật rất kém, anh mới vừa nói mà em lại quên mất. Long Tam, hôm nay khi em mới vừa gặp anh, đã có cảm thấy như đã từng quen biết." Mộng Mộng cọ cọ vào hán, cố ý để cho bộ ngực như sóng trào mãnh liệt hoàn toàn hiện ra trước mắt hán.

Có bao nhiêu nam nhân kháng cự được sức quyến rũ của cô đây!

"Tại sao em lại làm việc ở đây? Sao không tìm một việc bình thường mà làm?"

Thoạt nhìn cô và Song Nhi cùng tuổi, khoảng chừng mười sáu mười bảy, nhưng cô lại có thanh giọng tương đối trưởng thành.

Hỏi vừa dứt lời, Mộng Mộng liền một phen nước mắt nước mũi mà khóc.

"Số em thật rất khổ, từ nhỏ mồ côi mẹ, cha lại thiếu nợ cờ bạc, còn có em trai em gái phải nuôi, em chỉ học xong cấp ba đã ra đời kiếm tiền."

Quan Long Tam nhú mày một lần nữa.

Cuộc đời cô và Song Nhi đều đáng thương, năm đó Song Nhi cũng bị cha vứt bỏ ở ven đường, không thể làm gì khác hơn là làm ăn mại đi xin ăn khắp nơi mà sống, bị người khi dễ. Ông trời vì sao trêu cợt người như thế? Vì sao còn để cho cô trải qua khổ cực như vậy? Mà Song Nhi lại là một cô gái tốt như vậy, một cô gái lương thiện như vậy!

Hán vươn tay ôm Mộng Mộng vào lòng, ôn nhu cam kết.

"Ta sẽ không để em chịu khổ nữa, hãy nghỉ việc đi rồi đến ở cùng ta."

Mộng Mộng dường như bị kinh sợ mà mạnh mẽ xua tay: "Sao có thể? Anh là mây, em lại là bùn, em có tài đức gì lại được anh ưu ái đến vậy? Nữ nhân xứng đôi với anh có rất nhiều."

"Em là em, ta cũng chỉ sẽ muốn em."

Quan Long Tam ôm Mộng Mộng càng chặt hơn, dường như muốn mượn chuyện này mà xác định cảm giác chân thật có được cô.

Hán chờ giờ khắc này đã lâu thật lâu...

Hán tuyệt đối sẽ không buông tay nữa!

Ta sẽ chờ người!

Bỗng dưng, trong tâm trí xuất hiện khuôn mặt non nớt của Cung Đằng Á Hi, vẻ mặt vô tội khóc mà nói sẽ chờ hán trở về, ánh mắt đầy mong chờ, Quan Long Tam không khỏi thân thể bị chấn động.

Vào lúc này làm sao hán có thể nhớ tới khuôn mặt nam hài bị hán nhận làm kia? Quan Long Tam càng gấp gấp muốn xóa đi khuôn mặt Cung Đằng Á Hi trong đầu, thì hình ảnh kia lại càng thêm rõ ràng.

Mộng Mộng phát hiện Quan Long Tam có cái gì không đúng, nâng gương mặt điểm lệ trang điểm đậm từ trong ngực hán lên.

"Sao vậy?"

"Không sao, có thể là mới vừa trở lại Đài Loan, chênh lệch giờ vẫn chưa thích ứng được." Quan Long Tam thuận miệng viện một lý do, mày kiếm nhún lại.

Mộng Mộng tựa càng gần hơn, "Em còn tưởng anh hối hận." cô không thể chờ đợi hỏi: "Vậy khi nào em vào nhà anh được?"

Khóe miệng Mộng Mộng nâng lên thành một nụ cười đắc ý, nhưng Quan Long Tam không chú ý tới.

***

"Nè, Quan tiên sinh lúc nào sẽ đến Nhật Bản vậy?" Sáng sớm tám giờ, Cung Đăng Thái Lang vừa uống sữa tươi vừa hỏi Cung Đăng Á Hi.

"Đúng rồi, Quan tiên sinh có nói khi nào anh ta sẽ xử lý xong mọi chuyện ở Đài Loan không? Ba rất nhớ anh ta." Mười hai giờ rưỡi trưa, Cung Đăng Thái Lang vừa ăn sườn vừa xem ti vi tiện thể hỏi Cung Đăng Á Hi.

Đến giờ ăn tối -----

"Tiểu Hi Hi, ba đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng nè, Quan tiên sinh có nói ngày nào tháng nào sẽ đến Nhật Bản không ----"

Cung Đăng Á Hi đột nhiên thét lên: "Đủ rồi, đừng có hỏi con chuyện người kia nữa! Con không biết! Con không biết gì hết!"

Hoàn tất, Cung Đăng Á Hi xoay người quay về phòng của mình.

Phịch một tiếng, hắn đem chính mình ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Ngồi ở trên mép giường, Cung Đăng Á Hi bắt đầu "ngược đãi" búp bê vải, thật ra là do hắn dựa theo y hệt bộ dáng Quan Long Tam mà làm ra.

Y cầm kim đâm vào búp bê, "Nói! Tại sao đã hơn một tháng anh còn chưa tới Nhật Bản tìm tôi? Anh rốt cuộc là bận chuyện gì chứ?"

Có chuyện gì có thể quan trọng hơn y?

Y cầm kim đâm vào miệng búp bê vải: "Anh mở miệng là nói năng ngọt xót, nói gì mà yêu tôi, coi tôi như thể thân của người kia, thời hạn bảo tồn cũng không có ngắn như vậy nha! A, mặc kệ đi, tại sao anh vẫn chưa đến tìm tôi chứ!"

Cung Đăng Á Hi thở dài thật dài, cả người nằm thành hình chữ "đại" trên giường.

Y đưa tay ôm búp bê vào trong lòng, nhìn trần nhà tự lẩm bẩm "Quan Long Tam, tôi sẽ chờ anh, nhưng mà cảm giác chờ đợi thật khó chịu, anh có biết không?"

Nhớ lại cảm giác ấm áp như mặt trời mùa đông khi được Quan Long Tam ôm trong lòng, thân thể cao lớn như bến đỗ đáng tin cậy, khóe mắt y khó nén được một tầng hơi nước.

Khi nào hắn mới có thể gặp lại người đàn ông xấu khiến hắn tưởng nhớ đến đau lòng?

Bất ngờ trong đầu hiện lên một ý nghĩ không tốt, y đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy.

"Anh ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Nãy giờ vẫn đứng ngoài cửa nhìn nhất cử nhất động của con trai bảo bối, Cung Đăng Thái Lang đẩy cửa tiến vào.

"Nhớ anh ta thì đi tìm, nếu không cả ngày ở đây suy nghĩ lung tung cũng không phải là biện pháp."

Cung Đăng Á Hi bị chọc tức trả lời: "Không muốn! Đánh chết con cũng không làm chuyện đó! Như vậy giống như là con rất mong chờ anh ta. Con không muốn! Con cũng có tôn nghiêm của mình, chuyện như vậy đánh chết con cũng không làm!"

Cung Đăng Thái Lang bắt đắc dĩ lắc đầu một cái: "Lời này là con tự mình nói ra, ngàn vạn lần đừng hối hận."

Cung Đăng Á Hi kiên quyết gật đầu.

"Tuyệt đối không hối hận!"

***

Ai, y thật không có chút chí khí!

Cung Đăng Á Hi cúi đầu, thở dài.

Cuối cùng y không chịu nổi nỗi nhớ hành hạ mà đáp máy bay đi Đài Loan.

Cung Đăng Á Hi đã đứng trước cửa biệt thự hoa lệ này suốt một tiếng.

Nhưng y không đủ can đảm tiến lên nhấn chuông cửa.

Ai, y phải ở chỗ này đợi đến năm nào tháng nào đây?

"Nè, cẩn thận một chút, những thứ trong túi này đều là hàng hiệu, làm hư các người có đủ tiền đền sao?"

Một giọng nữ chói tai vang lên, Cung Đằng Á Hi theo tiếng nói nhìn qua, thấy một cô gái ăn mặc thời trang, trên người là bộ âu phục màu đen bó sát từ trong xe hơi màu đen bước ra, gót giày cũng phải cao bảy phân.

cô chống eo, trách mắng hai ba cô gái mặc trang phục giúp việc.

Cung Đằng Á Hi không khỏi há to mồm.

Người có tiền đều vênh váo đắc ý như vậy sao?

Y vỗ ngực một cái, cũng may Quan Long Tam đối với y rất ôn nhu, không có bộ dạng kiêu ngạo như thế này.

Nhưng ngay sau đó, miệng Cung Đằng Á Hi còn mở lớn hơn, bởi vì y nhìn thấy Quan Long Tam từ cửa xe bên kia đi ra.

Cung Đằng Á Hi muốn kêu hân, nhưng khi nhìn thấy bàn tay Quan Long Tam ôm lấy eo cô gái kia, liền ngậm miệng lại.

Dù từng chịu đủ mọi đã kích kinh hoàng, Cung Đằng Á Hi cũng tuyệt đối không dám tin hình ảnh trước mắt.

Quan Long Tam ở Đài Loan đã có một nữ nhân, vậy, y rốt cuộc bị coi là cái gì?

Lúc nhìn đôi tình nhân thân mật đi vào cổng, trên mặt Cung Đằng Á Hi không tự chủ tuôn xuống dòng lệ thương tâm.

Túi hành lý trong tay y vì thả lỏng mà rơi xuống đất, phát ra một tiếng phịch.

Quan Long Tam bỗng nhiên quay đầu, lúc nhìn thấy Cung Đằng Á Hi, cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin.

"Á Hi..."

Cung Đằng Á Hi xoay người muốn đi, Quan Long Tam chân dài một thước ngăn y lại.

"Đừng đi."

Quan Long Tam quay đầu nhìn Mộng Mộng không hiểu chuyện gì xảy ra, lại nhìn Cung Đằng Á Hi khóc sụt sùi, tim của hắn thật là loạn.

Rốt cuộc đây là thời khắc phải lựa chọn sao?

***

Cung Đằng Á Hi ngồi ở mép giường, mắt khóc đến sưng đỏ, lúc này đã khô không còn nước mắt.

"Anh lừa tôi... Anh nói anh sẽ đến tìm tôi! Và đây là kết quả, tôi chờ anh hơn một tháng, ngay cả một bóng người cũng không thấy! Anh đã có cô ta, vì sao còn tới đùa giỡn với tôi?"

"Anh không lừa em, chờ sau khi chuyện bên Đài Loan xử lý xong, anh tự nhiên sẽ đi Nhật Bản tìm em."

"Mãi đắm chìm trong hương vị ôn nhu ngọt ngào, khó trách anh xử lý mọi chuyện lâu như vậy!" Giọng nói Cung Đằng Á Hi đầy chua chát.

Bất tri bất giác (vô tình, thỉnh linh), Cung Đằng Á Hi một lần nữa rơi xuống hai hàng lệ nóng.

Quan Long Tam không có lời nào để nói. Trải qua mấy ngày nay, hắn bận rộn điều tra một ít chuyện, cho nên không thể làm gì khác hơn là trì hoãn chuyện trở về Nhật Bản.

"Hai người đã ở chung bao lâu?" Là trước cả khi biết y sao?

"Một tháng."

"Mới một tháng mà thôi?"

"Ừ."

"Sau đó cô ta vào ở chung nhà với anh?" Cung Đằng Á Hi khó nén khổ sở khóc rống lên, "Vậy anh xem tôi là cái gì chứ? Ô ô ô...(khóc hu hu)... Anh để một mình tôi ở Nhật Bản suốt một tháng... Mà khoan, nói như vậy, anh mới vừa trở lại Đài Loan không lâu liền có quan hệ với cô ta?"

"Em nói vậy cũng đúng, nhưng chính xác mà nói, thời gian anh biết cô ấy lâu hơn em."

"Đủ rồi, tôi chịu đủ rồi." Cung Đằng Á Hi đứng lên, chớp mũi hồng hồng, "Đủ rồi, tôi muốn trở về Nhật Bản, tôi không muốn ở đây mà chịu các người si nhục." Nói xong, cầm túi hành lý bên chân chuẩn bị ra khỏi phòng.

Quan Long Tam kéo y lại.

Hắn muốn giữ y lại sao? Cung Đằng Á Hi mặt không biểu tình, nhưng trong lòng dấy lên một tia hi vọng.

Hắn quả nhiên vẫn còn quan tâm đến y, đúng không?

Quan Long Tam chậm rãi mở miệng: "Bây giờ đã quá muộn, sáng mai anh bảo tài xế đưa em ra sân bay." Nói xong, Quan Long Tam không chút do dự xoay người.

Xoảng một tiếng, Cung Đằng Á Hi cảm thấy cõi lòng tan nát như âm thanh của thủy tinh rơi đầy đất.

Cung Đằng Á Hi cười khổ mà nói: "Ha, thì ra đều là tôi tự mình đa tình, tôi còn nghĩ rằng mình có thể thay thế được cô gái tên Song Nhi nào đó, tôi còn nghĩ rằng anh là một người đàn ông si tình... Nhìn thấy anh cô đơn mà ánh mắt lại bị thương liền muốn cho anh chút vui về." Y ngửa cằm, hít hít mũi.

"Đã như vậy, tôi cũng không còn lưu luyến gì mà trở về Nhật Bản, thật tốt quá."

Nghe vậy, tay Quan Long Tam đang đặt trên nắm đấm cửa liền dừng lại, tim chợt nhói đau.

Hắn đã làm thương tổn một người con trai thuần khiết mà lương thiện!

Nhưng hắn nhất định rời khỏi căn phòng này, nếu chần chừ hắn nhất định không rời đi được nữa.

Hắn không thể có lỗi với Mộng Mộng, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là tổn thương Cung Đằng Á Hi.

"A!"

Rõ ràng, là tiếng thét chói tai của nữ nhân.

Mộng Mộng xảy ra chuyện gì?

Quan Long Tam hướng về phía phát ra âm thanh chạy ra khỏi phòng, Cung Đằng Á Hi cũng tò mò đi theo phía sau hắn.

***

"Đau quá..."

Mộng Mộng về mặt đau đớn ôm lấy tay, đang đứng trước bàn trong phòng bếp.

Quan Long Tam về mặt khăn trương tiến lên cầm lấy tay cô, "Sao rồi?" Nhìn máu đỏ tươi, tim của hắn thật đau.

Mộng Mộng liếc con dao trên thớt, ngượng ngừng cười cười.

"Không sao, chỉ là không cẩn thận cắt nhầm vào tay. Thật sự không sao mà, em từ nhỏ đến lớn có gì mà chưa bị, bị phỏng, bị cha đánh nữa..."

cô càng nói chân mày Quan Long Tam càng nhíu chặt hơn, dường như u buồn không nói nên lời đều tập hợp lại.

Rốt cuộc trước kia cô làm thế nào trải qua những ngày khổ cực đó?

"Trước tiên sát trùng đi."

Cung Đằng Á Hi muốn tiến lên giúp cô, nhưng tay Mộng Mộng lại tránh đi, từ chối ý tốt của y.

"Không cần." Trong ánh mắt cô nhìn Cung Đằng Á Hi có một tia chán ghét khó có thể phát hiện.

"Để anh được rồi."

Quan Long Tam không nói hai lời đi lên trước, cầm ngón tay chảy máu của Mộng Mộng vò nước rửa sát trùng.

"Long Tam, cảm ơn anh." Căn cứ vào quan sát mấy ngày qua của cô, nam nhân này thích nữ sinh ngoan ngoãn hiền thực, cho nên mới muốn làm việc tốt, định nấu một tô mì cho hắn ăn khuya, "Thật xin lỗi, em vốn định nấu tô mì cho anh ăn mà..."

"Không sao, em muốn ăn gì? Anh kêu bên ngoài đưa tới."

"Vậy không được, em không muốn làm phiền anh, khiến anh cảm thấy em là một cô gái phiền toái chỉ biết phá hoại." Nói xong hốc mắt Mộng Mộng ửng đỏ, bộ dáng diêm dāng đáng yêu.

Hai người anh một câu em một câu, hoàn toàn bỏ quên người đứng phía sau bọn họ, Cung Đăng Á Hi.

Cả khuôn mặt Cung Đăng Á Hi nhất thời không có chút màu máu nào, so với vách tường còn trắng hơn.

Nhìn cảnh anh em em của hai người, y một câu cũng không nói được.

Y bây giờ thật sự muốn quay trở về căn phòng nhỏ kia của mình, y khinh bỉ chính mình vì sao phải tới nơi này để tự rước lấy nhục!

Bất tri bất giác, trên mặt của y một lần nữa từng hạt lệ châu tan nát cõi lòng.

Thật sự, tim y đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nhìn lên bầu trời đầy sao, Quan Long Tam nằm trên ghế trong sân lạnh lẽo phả ra chút hơi.

Hắn thở dài một cái thật sâu.

"Rất do dự đúng không?"

Thanh âm của Mạnh Tam Lang xuất kỳ bất ý (đột nhiên) vang lên sau lưng Quan Long Tam.

Quan Long Tam không quay đầu lại, chỉ chậm rãi thở dài, điểm điểm thuốc cầm trong tay hai cái, tàn thuốc không nghiêng lệch rơi vào trong cái gạt tàn thuốc bằng đá cẩm thạch trên khay trà.

"Cậu tới rồi sao?"

"Một người tướng mạo giống hệt Lãnh Song Nhi, một người lại mang đến cho cậu cảm giác giống y như khi ở cùng với Lãnh Song Nhi, nếu mà đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ rất phiền não, nhưng mà xem ra cậu đã ra quyết định rồi."

"Cả cậu cũng nhìn ra được sao?" Hàng lông mày anh tuấn của Quan Long Tam trầm xuống, "Vậy cậu cũng nên nói ra một chút suy nghĩ của cậu đi."

Ngay cả chính hắn cũng không thấy rõ tim của mình, người bên cạnh hiểu như thế nào đây?

"tôi biết một người như cậu sẽ muốn nhất tiễn song điêu mà." Mạnh Tam Lang nửa trêu chọc nói: "Nhưng mà, tôi có đề nghị này, cậu muốn nghe không nè?"

"Đề nghị gì?"

"Chọn tôi nè!"

Mạnh Tam Lang cười đến nheo mắt lại, giống như một con mèo.

"Cái trò này không buồn cười chút nào." Giọng nói Quan Long Tam có chút giận, không vui đứng lên.

Mạnh Tam Lang cười nói: "Ây da, sao mà tiểu tử cậu kém người kia nhiều vậy, tính khí cậu rất tệ nha!"

"tôi chỉ muốn biết tôi nên lựa chọn như thế nào!" Bất tri bất giác, giọng nói Quan Long Tam trở nên mềm mỏng.

Đối mặt với hai người Cung Đăng Á Hi và Mộng Mộng, hắn giống như khách đi đường đứng ở ngã ba, không biết phải đi đường nào.

Trên bầu trời đầy sao kia, rốt cuộc ngôi sao nào mới thật sự thuộc về hắn?

"Thật ra thì cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, cậu tự hỏi trái tim mình xem, ở trước mặt người nào nó đập vừa vội vừa loạn? Cậu tự hỏi lý trí mình xem, khi rời xa hai người họ, nó sẽ nhớ đến người nào hơn?"

Hắn không cách nào từ bỏ được Mộng Mộng - Lãnh Song Nhi đầu thai chuyển thế, nhưng đáy lòng lại có một thanh âm tự nói với mình, nhịp tim dồn dập kia là vì Cung Đăng Á Hi mà đập.

Được lời nói của Mạnh Tam Lang thức tỉnh, Quan Long Tam chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu bỗng dung hiện lên gương mặt của một người.

"Ây da, đã không còn sớm, tôi đi đây!"

Quan Long Tam vừa mở mắt ra, kính ngạc nhìn ở đằng đông xuất hiện một vệt sáng màu trắng bạc.

Thì ra vô tình, chớp mắt một cái trời đã sáng rồi.

***

"Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, nói anh không được tới nữa mà anh lại tới. Tôi nói cho anh biết, anh đừng có đem chuyện chính hình tới uy hiếp tôi nữa, tôi không sợ anh đâu! Đây là lần cuối cùng, anh ra giá đi, nhận được tiền rồi thì sau này không được phép quấy rầy cuộc sống của tôi nữa!"

Sau một lúc mặc cả với đối phương, Mộng Mộng mới nói: "Được, cứ quyết định vậy đi, chiều nay gặp ở gần công viên."

Mộng Mộng lén lút núp trong bếp, cầm chặt ống nói trong tay, một bộ dáng đầy khấn trương.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Mộng Mộng vội vàng cúp điện thoại, thân hình cao lớn của Quan Long Tam thình lình xuất hiện trước mặt cô.

"Long Tam, anh đã về."

Mộng Mộng một tay giấu điện thoại, một tay lén lau mồ hôi trên trán.

"Em làm gì ở đây?"

"Em muốn nấu bữa ăn sáng cho anh."

"Em có thấy Á Hi không?"

"À, có, cậu ta đi rồi."

Quan Long Tam giật mình hỏi: "Đi rồi? Đi lúc nào?"

"Ây da, dù sao bây giờ anh có ra sân bay cũng không kịp nữa rồi. Tối qua em đã kêu tài xế đưa cậu ta ra sân bay, cậu ta sẽ đáp chuyến bay sớm nhất hôm nay, bây giờ chắc là đang bay rồi."

Trong mắt Quan Long Tam đột nhiên rực lửa, mười ngón tay nắm chặt, hần có một loại kích động muốn lập tức giết nữ nhân này.

Nhưng hần không đành lòng làm như vậy, bởi vì cô có cùng gương mặt với Lãnh Song Nhi.

"Em!"

"Anh thật hung dữ! Lúc trước anh còn nói sẽ đối xử thật tốt với em, a a..." Mộng Mộng bắt đầu mặc sức mà khóc. Đàn ông, không chịu nổi nhất là phụ nữ rơi nước mắt.

Quan Long Tam không nói gì, trực tiếp ra khỏi bếp, bước lên phòng hần ở lầu hai, chỉ chốc lát sau liền cầm một xấp văn kiện đi tới trước mặt cô.

Hần dùng lực ném văn kiện lên bàn ăn.

"Cô tự nhìn xem đây là cái gì? Cô còn muốn cãi nữa sao?"

Mộng Mộng bị cơn giận của hần dọa cho sợ đến tay có chút nhũn ra, phát run cầm văn kiện lên nhìn, lập tức bị dọa cho sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Nhưng cô chợt tỉnh táo cười cười, giả vờ như không có gì hết.

"Cô nữ sinh này là ai? Long Tam, sao anh lại cho em nhìn hình cô ấy?"

"Cô còn muốn phủ nhận sao?" Quan Long Tam bước lên từng bước.

"Người trên tấm hình này cô không thấy quen sao? Cô đã nhìn gương mặt này hai mươi mấy năm mà không thấy có chút cảm giác gì sao?"

Thật ra hần đã sớm biết Mộng Mộng thật sự không phải là Lãnh Song Nhi.

Nhưng tư tâm khiến hần không bỏ được, không bỏ được hoàn toàn là vì gương mặt đó, cũng vì vậy mà che mờ tình cảm chân thật của chính mình.

Trái tim hướng về Cung Đằng Á Hi!

Đúng vậy, cô đã đi chinh hình như thế nào?

Khi nhìn thấy thông báo tìm người của Quan Long Tam trên các tạp chí lớn, cô đã nổi lên ý niệm như vậy.

Dù sao gương mặt cô vốn vừa già vừa xấu, chỉnh lại thành bộ dáng cân xứng đầy đặn xinh đẹp này, còn có tổng giám đốc đẹp trai làm bạn trai, vì có gì cô lại không làm?

Bị vạch trần mọi chuyện, tim Mộng Mộng đập một cái, cầm lên con dao gọt trái cây để bên cạnh.

"Tôi nói cho anh biết, vì chỉnh thành gương mặt này, trước sau gì tôi đã tốn vài trăm vạn, bây giờ anh nói bỏ là bỏ, không dễ vậy đâu, ít nhất cũng phải trả lại một ít!"

Cô cầm dao, tay hơi dùng lực, trên gò má trắng hồng lập tức xuất hiện một vết máu.

"Nếu không, tôi sẽ phá hủy gương mặt này, để xem anh có đau lòng không!"

Lúc đầu vẻ mặt Quan Long Tam có chút do dự, chợt giống như nhìn thấy gì, giọng nói biến đổi, "Đề dao xuống, cô không nên quá kích động, chúng ta vẫn còn có thể bàn bạc."

"Bàn bạc? Được, mỗi tháng anh đưa cho tôi mười vạn... A!"

Mộng Mộng hét lên một tiếng, dao rơi xuống đất, bất tỉnh.

Đứng sau lưng Mộng Mộng là một Mạnh Tam Lang đang bỏ xuống cái lò nướng cỡ lớn, lấy ngón tay chỉ chỉ, nói lớn.

"Mẹ nó cái lò nướng này thật nặng!" Tay hấn xoa xoa thắt lưng, dùng cái mặt "mọi việc cứ giao cho tôi xử lý" nhìn Quan Long Tam.

"Cậu nhanh đi tìm Á Hi đi, có lẽ máy bay trễ giờ không chờng, bà chị xấu xí này cứ giao cho tôi xử lý đi!"

***

Sau khi trở lại Nhật Bản, Cung Đằng Á Hi bắt đầu quay lại cuộc sống trước kia.

"Tiểu Hi Hi, ba đói bụng!" Cung Đằng Thái Lang nhìn Cung Đằng Á Hi đang đứng trong nhà vệ sinh tẩy rửa bồn cầu, cái bụng đang chịu đựng quá hạn kêu lên.

Cung Đằng Á Hi vừa tẩy rửa bên ngoài bồn cầu vừa lẩm bầm mắng: "Quan Long Tam, tôi không muốn đau lòng vì anh nữa, tôi không muốn khóc nữa, tôi ta còn có rất nhiều công việc phải làm..."

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện nước mắt trên mặt Cung Đằng Á Hi đã sớm tràn ra như lũ.

Y không kiên cường như vậy, cảm giác thất tình thật rất khó chịu, chỉ có người trải qua mùi vị thất tình mới hiểu được đau khổ thế nào.

Cung Đằng Á Hi nghe tiếng của Cung Đằng Thái Lang, vội vàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đáng thương.

"Con biết rồi, con đi nấu cơm. Hôm nay muốn ăn gì? A, sushi, con có mua sushi ngon lắm, trong nhà còn gạo không?"

Nhìn dáng người thẳng đuột bận rộn của Cung Đằng Á Hi, đáy lòng Cung Đằng Thái Lang tràn đầy đau thương.

Đứa nhỏ này khi từ Đài Loan trở về liền biến thành bộ dạng đức hạnh này, nếu sớm biết vậy ông cũng không thuyết phục y hấn đi tìm kẻ bạc tình đó!

Á Hi nhà ông có gì không tốt?

Dáng người tuấn tú không nói, thân thể nhỏ nhắn khiến người gặp người yêu, hơn nữa tài nấu nướng rất tốt, chuyện nhà lại càng giỏi, có thể nói là một nam hài người người muốn chăm sóc đó!

Vậy mà tên Quan Long Tam kia lại đem y ra vui đùa, một chút cũng không quan tâm, thật là không có mắt!

Lần sau nếu để cho ông nhìn thấy hấn, ông nhất định đem hấn băm thành trăm mảnh, thay Tiểu Hi Hi trút giận. Hừ!

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Cung Đằng Thái Lang vội vàng chạy đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Cung Đằng Thái Lang miệng vốn muốn chửi ầm lên, lúc nhìn thấy chi phiếu trong tay Quan Long Tam, bỗng dừng ngậm lại, ngoan ngoãn đứng qua một bên.

"Là ai vậy ba?" Cung Đằng Á Hi từ trong bếp lò đầu ra ngoài.

Vừa thấy là Quan Long Tam, tim mặc dù kích động, y vẫn cứng rắn quyết tâm nói: "Anh tới đây làm gì? Nơi này không hoan nghênh anh."

Quan Long Tam đi vào như chỗ không người, dựa vào cửa bếp nhìn y.

"Ngay cả một cơ hội cũng không cho anh sao?"

"Không cho."

"Vậy thì thế này vậy."

Quan Long Tam cúi người, cướp lấy đôi môi non mềm của Cung Đằng Á Hi, mứt lấy tư vị ngon ngọt đã lâu hần không thường thức.

Bất kể Cung Đằng Á Hi có phải là Song Nhi hay không, y chính là hần y, người hần yêu chính là hần y.

"A..."

Cung Đằng Á Hi phát ra tiếng rên rỉ, cúi đầu rời đi nhưng lại bị một đôi tay bá đạo giữ lại, chỉ có thể vung vẩy hia nắm tay đánh vào tấm lưng giống như tường đồng vách sắt của Quan Long Tam.

Giống như đã qua hàng trăm năm, Cung Đằng Á Hi giống như con mồi dừng giữa giữa, mặc cho Quan Long Tam điên cuồng cướp đoạt, mà y cũng khó có thể tự ngăn chính mình lại, hai tay nhẹ nhàng vòng qua cổ hần, cùng hần triển miên.

Quan Long Tam chậm rãi rời khỏi môi Cung Đằng Á Hi, dùng giọng trầm thấp nói: "Đừng rời xa anh được không?"

Cung Đằng Á Hi mờ mịt nói: "Được."

Lúc này, Cung Đằng Thái Lang phía sau hai người đốt pháo.

"Ba đã nói rồi mà, giữa hai đứa con không có chuyện gì là không thể giải quyết. Đàn ông mà, thỉnh thoảng đi ăn vụng một cái, cuối cùng không phải vẫn phải ngoan ngoãn quay về..."

"Keng" một tiếng, Cung Đằng Á Hi nghe được hai chữ then chốt "ăn vụng", lý trí lập tức trở về vị trí cũ.

Y dùng khí lực toàn thân đẩy Quan Long Tam ra, cứng rắn quyết tâm hung hăng nói: "Anh đi đi! Tôi tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho anh!"

"Tiểu Hi Hi!" Cung Đằng Thái Lang không đồng ý lớn tiếng nói.

"Á Hi..."

Lúc Quan Long Tam nâng tay muốn ôm lấy Cung Đằng Á Hi, y hét to: "Tôi không muốn cái tay từng chạm qua nữ nhân khác đụng vào tôi!"

Chợt dưới ánh mắt của hai người, Cung Đằng Á Hi cúi bỏ tạp dề chạy ra ngoài.

***

Đêm đó, Cung Đằng Thái Lang len lén kéo ra một chút khe cửa, nhìn ra ngoài.

"Con muốn anh ta đứng ở đó đến bao giờ? Anh ta đã đứng đó hai ngày rồi!"

"Hảo mã bắt cật hồi đầu thảo." (ngựa tốt không quay lại ăn cỏ cũ)

Cung Đằng Á Hi bắt đầu cuồng điên ăn uống, tay không ngừng ăn khoai tây, giống như muốn đem chuyện ăn uống này mà nuốt hết thảy hờn giận vào bụng, hốc mắt vẫn còn chút hồng hồng.

"Tiểu Hi Hi, từ nhỏ ba dạy con vậy sao?" Cung Đằng Thái Lang thần sắc nghiêm lại, ngồi nghiêm chỉnh.

"A?" Ông đã từng dạy y cái gì sao?

"Người không phải là thần thánh, ai có thể không phạm lỗi?" Cung Đằng Thái Lang khó có dịp được thao thao bất tuyệt liền đứng lên, "Chúng ta phải có trái tim cao thượng mà tiếp nhận người đừng cảm nhận lỗi."

Cung Đằng Á Hi miễn cưỡng cười một cái: "Ha ha, đúng vậy."

Không! Y tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho hần.

Quan Long Tam tổn thương tim mình sâu như vậy, y làm sao có thể nghe mấy câu lời ngon tiếng ngọt liền ngoan ngoãn trở lại bên cạnh hần được chứ?

Ít nhất cũng phải cho hắn chịu chút khổ mới được, y tuyệt đối không thể mềm lòng!

Bà vai Cung Đằng Thái Lang rũ xuống.

"Quên đi, con kiên quyết như vậy, ba còn có thể nói gì? Ai, người làm cha như ta thực bất lực, không bằng đi tìm chết vậy!"

Hết cách, ai bảo Cung Đằng Thái Lang là nhược điểm của Cung Đằng Á Hi chứ!

Cung Đằng Á Hi bỏ lại miếng khoai tây, cầm lên hộp giấy cho Cung Đằng Thái Lang, vỗ vỗ bờ vai của ông an ủi.

"Ba nói đại đột gì vậy? Con chưa bao giờ xem thường lời nói của ba, con chỉ là không muốn tha thứ cho hắn dễ dàng như vậy thôi!"

"Vậy là chứng tỏ con đã không còn tức giận nữa?"

"Dạ." Cung Đằng Á Hi gật đầu một cái, "Con chỉ là muốn cho hắn một chút trừng phạt mà thôi, hơn nữa con thật rất buồn khi hắn lựa chọn nữ nhân kia. Bây giờ quay về tìm con mà con lại dễ dàng đón nhận hắn, thì con sẽ trở thành cái gì đây?"

"Thật tốt quá." U, một trăm vạn dễ dàng vào túi, ông làm thuyết khách cũng thật là dễ dàng, "Con chịu tha thứ cho hắn là tốt."

"Cái gì mà tốt quá?" Ông làm gì mà tỏ ra bộ dạng vui mừng giống như trúng số độc đắc vậy?

"Ba là đang vui mừng vì con rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt. Dù sao trong biển người mê mông, tìm được một nửa kia để yêu nhau cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, nếu tìm được, nên quý trọng thật tốt, không phải sao?"

Cung Đằng Thái Lang nói xong liền đi mở cửa, nói cho Quan Long Tam cái tin tức tốt này.

Ai ngờ ông vừa mở cửa ra, nhìn chung quanh, một hồi lâu sau, ông phát ra tiếng thét chói tai...

"Xong rồi, nhìn xem, bây giờ đến ba cũng không giúp được cho con nữa! Con xem đi, con rể kim quy tốt như vậy lại bị con đẩy ra, cha con mình trăm năm biết dựa vào người nào đây?"

Cung Đằng Á Hi chạy tới cửa nhìn, sắc mặt thoáng chốc trở nên khó coi vạn phần.

Cái nơi Quan Long Tam đứng trống không, một bóng người cũng không có.

Hai hàng nước mắt từ hốc mắt lăn xuống, hai phiến môi Cung Đằng Á Hi cắn chặt, chảy ra một tia máu.

Y rất tức giận! Tại sao Quan Long Tam dễ dàng từ bỏ tranh thủ sự tha thứ của y như thế?

Quan Long Tam quả nhiên không có yêu y!

Hắn cuối cùng cũng dễ dàng vứt bỏ mình...

***

Mặc dù ban đầu Quan Long Tam cho bọn họ một khoản tiền, cải thiện hoàn cảnh cuộc sống của bọn họ, nhưng Cung Đằng Á Hi vẫn quyết định trở lại quán trai bao làm việc, hi vọng mượn bận rộn quên đi sự đau khổ của thất tình.

Mà Cung Đằng Á Hi đã từng lên TV đương nhiên sẽ trở thành con át chủ bài của quán.

Mỗi ngày vẫn có mấy fan nữ bị sức quyến rũ của Cung Đằng Á Hi làm say mê, hoặc là người có cuộc sống không suông sẻ tìm Cung Đằng Á Hi, nhưng Cung Đằng Á Hi luôn luôn khéo léo từ chối hết. Y hắn bây giờ chỉ muốn quay về cuộc sống yên tĩnh ngày trước.

"Vất vả rồi, đây là tiền lương tháng này của em."

Jerry người mặc một áo sơ mi màu tím, quần tây màu đen và đôi giày da lau đến sáng bóng, cộng thêm một đầu nhuộm màu vàng kim, tóc dài buộc lại thành đuôi ngựa, càng lộ rõ phong thái giang hồ thanh cao.

"Cảm ơn." Cung Đằng Á Hi yếu ớt cười cười. Kể từ sau khi thất tình, cả người y chính là cái bộ dạng phờ phạc này.

Lúc này, có người kêu lên: "Nè, quảng cáo đã phát hình rồi!"

"Á Hi, nghỉ ngơi một chút." Jerry rút khăn ra lau ly, "Tối nay quảng cáo em qua thành công nhất, vì sao nhân vật chính là em lại vắng mặt được?" Nói xong, đẩy y từ sau quầy bia lùi đến trước TV ngồi.

Chung quanh Cung Đằng Á Hi chật ních người, mọi người đều là "Dạ điểm chi thảo" - người hâm mộ của Á Hi.

"Chín giờ rồi, bắt đầu!"

Nhưng mọi người lại không nhìn thấy quảng cáo nào, chỉ có một cái bực cùng rất nhiều phóng viên.

Quan Long Tam đứng sau bực, bên dưới tất cả đều là phóng viên, không ngừng lóe lên tia sáng huỳnh quang của đèn càn chiếu rọi gương mặt tiều tụy của hắn thêm rõ ràng.

Các phóng viên bên dưới cũng hoàn toàn không hiểu gì, tất cả đều là bị cấp trên gọi tới nơi này, căn bản cũng không biết rốt cuộc có tin tức gì hay. Hỏi những đồng nghiệp khác, tất cả mọi người đều không hiểu ra sao.

"Khụ khụ."

Quan Long Tam hắng giọng, ngũ quan cương nghị của hắn gãy đi không ít, cảm lún phún râu, nhưng điều đó chỉ làm hắn thêm phong trần quyến rũ mà thôi.

Mọi người nín thở lắng nghe, chỉ sợ bỏ sót tin tức quan trọng gì đó.

"Hôm nay tôi trình trọng thông báo đến mọi người, tôi Quan Long Tam thật ra là một người đồng tính. Trong một tháng nay, tôi thật sự yêu sâu đậm Cung Đằng Á Hi tiên sinh, nhưng cậu ấy lại không chấp nhận tình yêu của tôi."

Mọi người xôn xao.

Tổng giám đốc đẹp trai tập đoàn Khóa Quốc kết hôn, trong thế giới những người đàn ông độc thân hoàng kim mất đi một thành viên, các quý tiểu thư tan nát cõi lòng đây đây, thật đúng là tin tức lớn!

Hơn nữa đối tượng còn là thần toán mỹ thiếu niên Cung Đằng Á Hi, hoàn toàn bất ngờ nha!

"Cho nên tôi muốn ở trước mặt mọi người trình trọng nói một tiếng - Á Hi, anh yêu em, xin chấp nhận anh được không? Anh sẽ đứng đây đợi em đến mười hai giờ, nếu như em không tới, ngày mai anh sẽ đáp máy bay về Đài Loan, từ nay về sau sẽ không làm phiền cuộc sống của em nữa."

Nói xong, Quan Long Tam liền lựa chọn trầm mặc, đối với các phóng viên đặt câu hỏi mất điếc tai ngo. (phót tinh Ảng-lê)

Đây là hắn đặt cược.

Á Hi, anh làm như vậy, còn chưa đủ thể hiện thành ý của anh sao?

Em có đến không?

***

Cung Đằng Á Hi ngẩn ngơ ở chỗ ngồi, đã sớm lệ đầy khóe mắt.

Mọi người còn lại đều ngẩn ngơ, mấy chục cái miệng há thật to, không ai dám tưởng tượng sẽ được xem một cuộc họp báo như vậy.

Quan Long Tam mở họp báo ở trên TV phát sóng cả nước để tỏ tình với Cung Đằng Á Hi? Chuyện này thật là khiến cho người ta giật mình!

Cung Đằng Á Hi trong lòng vẫn do dự.

Có nên đi không? Y nên vì chuyện này mà tha thứ cho Quan Long Tam sao?

Jerry vỗ vỗ bờ vai của y.

"Đi đi, anh thấy qua mấy ngày nay, em trở nên như vậy là vì người đàn ông này. Nếu như có hiểu lầm thì cũng phải giữ hắn lại để giải thích rõ cho rõ ràng."

Cung Đằng Á Hi ngây ngốc ngẩng đầu lên, "Em nên đi sao?"

"Em yêu hắn không?" Jerry không đáp mà hỏi ngược lại.

Cung Đằng Á Hi gạt đầu một cái, nước mắt trong suốt rơi xuống hai gò má, xuống tận đôi môi khô khốc.

"Vậy thì đừng cảm mà đi, không nên để cho cuộc sống lưu lại bất cứ tiếc nuối nào."

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Cung Đằng Á Hi lên tắc xi, không ngờ lốp xe tắc xi lại nửa đường bị nổ, làm hại hắn đành phải đi bộ.

Nhìn đường cái dần dần không có bóng người, ngọn đèn dần dần tắt, chân đã muốn mài đến xước da, Cung Đằng Á Hi tự nói với mình trăm ngàn không thể buông tha cho, hắn chân thấp chân cao hướng về phía hội trường đi đến.

Phịch một tiếng, Cung Đằng Á Hi té ngã.

Hắn nhìn chân phát sưng nóng nẩy, tin tưởng tan rã, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

"Xong rồi, xong rồi, ta cần không nổi . . . . . Ô. . . . ."

Lúc này, phía sau hắn xuất hiện một người đàn ông mặc quần áo bó thân hình gầy yếu, đầu đội kiểu mũ bảo hiểm đi xe máy.

"Này!"

Cung Đằng Á Hi quay đầu lại vừa thấy, "Cậu là. . . . ."

Mạnh Tam Lang nhìn nhìn Cung Đằng Á Hi một thân chật vật ngã ngồi trên mặt đất, giọng nói mang châm chọc: "Liên buông tha dễ dàng như vậy sao? Nguyên lai Quan Long Tam ở trong lòng cậu cũng bất quá như thế mà thôi, tôi xem hắn quay về Đài Loan vẫn còn so sánh tốt hơn."

"Không, tôi sẽ không buông tay."

Bị kích như vậy, Cung Đằng Á Hi miễn cưỡng đứng lên, nhẩn nhẩn đau đón từng bước một đi về phía trước.

Mạnh Tam Lang cười cười, duy trì tốc độ rất chậm đi xe bên cạnh hắn.

"Tôi chờ cậu đi!"

Cung Đằng Á Hi dừng bước lại, dùng một loại ánh mắt không thể lý giải nhìn hắn.

"Cậu tại sao muốn giúp tôi?"

"Bởi vì tôi thương thức người nguyện ý vì yêu liều lĩnh mà dũng cảm theo đuổi, từng có một nam nhân nói hắn không thể yêu tôi, đơn giản là hắn sợ hãi ánh mắt kỳ thị quanh mình, cho nên tôi khâm phục cậu cùng Quan Long Tam. Hai người mới là người chân chính có tư cách được đến hạnh phúc!" Mạnh Tam Lang vươn tay. "Lên đây đi, bỏ lỡ thì phải tìm nhiều thời gian để đền bù, nhiều phiền toái lắm!"

"Ừ."

Cung Đằng Á Hi cười đưa tay đặt vào trên lòng bàn tay trắng nõn như tuyết của hắn.

Rất lạnh, nhưng cảm thấy thật là ấm áp! Đây là cảm giác đầu tiên khi Cung Đằng Á Hi chạm vào Mạnh Tam Lang.

Trong toàn trường chật ních các nhà truyền thông trong ngoài nước, không ai chịu rời đi, tất cả mọi người muốn biết Cung Đằng Á Hi cuối cùng có thể xuất hiện hay không.

"Hắn thật sự có đến không?" Nữ phóng viên đài truyền hình Tây Sâm tò mò phát ra nghi vấn.

"Quan tiên sinh thật sự thực dũng cảm, hắn dĩ nhiên dám công khai, nếu là tôi. . . . ." Nam phóng viên nhật báo Dưa Hấu dùng ngữ điệu khó có thể tin nói.

"A? Anh nói cái gì?"

"Không có, không có!"

Tiếng nghị luận này vừa rơi xuống lại có tiếng khác vang lên.

Quan Long Tam ngồi ở phía sau bàn dài thủy chung trầm mặc không nói, ngẫu nhiên chấp tay lại che trán, mặt lộ vẻ trầm tư.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tim của hắn cũng càng ngày càng bất an.

Nguyên bản hắn cũng không có nắm chắc, lòng tự tin chính là bị đánh vào từng chút từng chút.

Á Hi, làm ơn, cầu xin em nhất định phải tới!

Mọi người nhìn đồng hồ trên tường biểu hiện 11h30', lại nhìn xem Quan Long Tam biểu tình càng ngày càng ngưng trọng, không khỏi lo lắng.

Cung Đằng Á Hi hẳn là sẽ không tới rồi!

Kết ——

Mạnh Tam Lang ở chỗ cách hội trường tổ chức họp báo không xa phanh lại.

"Đến, tôi không cùng cậu đi vào được."

Cung Đằng Á Hi lo lắng từ trên xe máy nhảy xuống, đem mũ bảo hiểm lấy xuống, chuẩn bị nói lời cảm tạ, lại phát giác quanh mình trống rỗng, người hào tâm chờ hán đến đã không thấy.

Người nọ tay chân thật đúng là mau! Cung Đằng Á Hi không có nghĩ nhiều, liền chạy hướng trong hội trường.

Dọc theo đường đi, có người nhận ra hán.

"A, Cung Đằng Á Hi đến đây!"

Có người bắt đầu vỗ tay, có người bắt đầu hét chói tai.

Quan Long Tam nghe được tiếng ồn ào, lập tức liền đứng lên.

Hán nhìn Cung Đằng Á Hi đồng dạng gầy yếu chậm rãi từ cửa đi tới, trên khuôn mặt u sầu dần dần biến hóa, thay vào một nụ cười vui sướng.

"Á Hi!"

Trên mặt Cung Đằng Á Hi mang theo nước mắt, tim của hán từng đợt co rút đau đớn.

Quan Long Tam vì sao thay đổi nhiều như vậy?

Hán từng là một bộ dáng cao cao tại thượng, một bộ bề thế thể nhân, vì sao vài ngày không thấy, hán so với kẻ lang thang còn tiều tụy chật vật?

Cung Đằng Á Hi đang từ từ đi hướng Quan Long Tam, một chuyện khiến cho mọi người trở tay không kịp đã xảy ra!

Mọi người trở mắt nhìn một gã đàn ông trung niên xen lẫn trong nhóm phóng viên từ trong đám người lao tới, tay cầm ghế dựa hung hăng ném vào đầu Quan Long Tam.

Có nữ phóng viên bị hù đến khóc, có vài tên phóng viên cao to lập tức tiến lên bắt lấy tên đàn ông trung niên kia.

"A. . . . ."

Gã đàn ông kia không thể biết mình làm cái gì, chỉ là ngây ngô cười, trong miệng thì thảo tự nói, tiếp theo bị cảnh sát mang đi.

Cung Đằng Á Hi chạy lên ôm Quan Long Tam, vẻ mặt kinh hoàng nói: "Tại sao có thể như vậy? Thật là nhiều máu. . . . . Nhanh kêu xe cứu thương đi!"

"Á Hi, thực xin lỗi! Anh bị thương lòng của em. . . . . Anh vẫn muốn nói cho em biết, quanh co một vòng, anh mới phát hiện người anh yêu chân chính là em!"

"Đừng nói, em đều biết, em sẽ không trách anh!"

Cung Đằng Á Hi hung tợn nâng mắt lên nhìn gã đàn ông trung niên bị kéo ra ngoài cửa, trong đầu đột nhiên hiện lên một cái hình ảnh.

"Long Tam, em nhớ, em đã nhớ hết tất cả!"

Vừa rồi gã đàn ông điên kia chính là đại ca kiếp trước của Quan Long Tam!

Nhưng Quan Long Tam dĩ nhiên bất tỉnh, không nghe thấy lời hán nói.

Cung Đằng Á Hi cầm tay Quan Long Tam hôn mê bất tỉnh, chậm rãi nói chuyện xảy ra lúc đó.

"Ngày đó đại ca nửa đêm tới phòng em, nói có phong thư anh viết cấp cho em xem. Em ngây ngốc mở cửa, sao biết đại ca lại ôm cổ em, hán nói hán từ nhỏ đến lớn liền ghen tị anh, ghen tị bên ngoài của anh, đầu óc, võ thuật, càng ghen tị anh cưới được một người vợ như hoa giống như em."

Cung Đằng Á Hi nước mắt lưng tròng trần thuật hình ảnh trong đầu, tuy rằng giống như xem phim nhìn chuyện phát sinh của Lãnh Song Nhi, nhưng hán vẫn là không hiểu cảm thấy đau lòng.

"Đại ca giống như uống nhiều quá, thể nhưng muốn đối với em. . . . ."

Cung Đăng Á Hi hít mũi một cái.

"Em cực lực phản kháng chạy trốn tới bên cạnh giếng, thức tỉnh mọi người, nhưng em như thế nào cũng không có nghĩ đến đại ca thế nhưng cần ngược lại em một ngum, nói em quyền rũ hần!"

Vừa nói đến đây, Cung Đăng Á Hi rốt cuộc nói không được nữa.

Quan Long Tam trên giường bệnh mặt không chút thay đổi như trước, giống như đã chết, chỉ có các dụng cụ bên giường chứng minh hần vẫn sống.

"Em hết đường chối cãi, nghe mọi người mắng em dâm đẳng, không tuân thủ nữ tắc, em cảm thấy vạn phần sợ hãi, căn bản không hiểu được nên làm cái gì bây giờ, em chỉ cảm giác mình không có gặp mặt tạm biệt anh, cuối cùng liền nhảy giếng tự sát."

Giờ khắc này, Cung Đăng Á Hi nhất thời bùng tỉnh đại ngộ, nguyên lai những năm gần đây hần sợ bởi ... Hoạt động trên nước đều có nguyên nhân .

"Nhưng đại ca tại sao phải đối với anh như vậy?" Cung Đăng Á Hi kêu gào.

Mạnh Tam Lang xuất quỷ nhập thần, xuất hiện từ phía sau hần.

"Hần kiếp trước lòng dạ hẹp hòi, thiện ghen tị, tự nhiên hận Quan Long Tam Quan Bái Chấn Tây Đại tướng quân tận xương, còn cưới được một thiếu nữ đẹp như ý , kiếp này hần ghen tỵ chưa tiêu, tuy rằng trí nhớ kiếp trước hoàn toàn không có, xuống tay chính là dựa vào bản năng mà thôi, đây cũng là vì sao nhân gian giết chóc ngoài ý muốn nhiều như vậy."

"Nào có dạng như vậy ? Thật sự rất không công bằng!"

Cung Đăng Á Hi thay Quan Long Tam tổn thương bởi bất công.

"A, chờ đã, tôi bị gọi trở về khẩn cấp." Mạnh Tam Lang hấp tấp nói, dứt lời liền biến mất ở trong không khí.

Trong phòng bệnh lại lần nữa chỉ còn hai người, không gian hoàn toàn thuộc loại hai người.

"Em thật sự không nghĩ đến anh vì em mà đuổi theo tới nơi này! Long Tam, anh hy sinh quá lớn! Bất kể như thế nào, Long Tam, anh nhất định phải tỉnh lại."

Cung Đăng Á Hi chậm rãi tựa đầu dựa vào trên gương mặt Quan Long Tam, nghe tiếng hít thở cực kỳ nhỏ bé của hần, cảm thụ lấy độ ấm còn sót lại của hần.

Em sẽ chờ anh, sẽ chờ anh tỉnh lại. Mặc kệ bao lâu, em đều chờ anh!

Tâm hần đối với hần cho dù xuyên qua thời không, đi qua cầu Nại Hà cũng uống xong Mạnh bà thang, vẫn đang không thay đổi.

Mười năm sinh tử hai mờ mịt, không cân nhắc, từ khó quên. Ngàn dặm cô mộ phần, thê lương không chỗ nói. Cho dù gặp lại ứng không nhìn được, bụi đầy mặt, tóc mai Như Sương.

Hôm qua u mộng chợt về quê, cửa sổ nhỏ, đang trang điểm. Nhìn nhau không nói gì, chỉ có nước mắt ngàn dòng. Liệu hàng năm chỗ đoạn trường, mình nguyệt dạ, ngăn nói lòng cương.

Trên cầu Nại Hà vang vọng tiếng ca đau thương như vậy, không biết là ai hát, giống như là oán niệm cùng tưởng niệm ngàn vạn năm tích lũy xuống ——

"Quan Long Tam ngu ngốc, anh mau trở về đi!"

"Tôi tại sao lại trở về nơi này? Tôi không phải vừa mới ở buổi họp báo sao?"

"Cho nên tôi mới nói anh ngu ngốc!"

"Á Hi đâu? Hần ở đâu? Tôi vừa mới thấy hần, hần rất cực bằng lòng tha thứ tôi."

Em sẽ chờ anh, sẽ chờ anh tỉnh lại. Mặc kệ bao lâu, em đều chờ anh!

Thanh âm Cung Đăng Á Hi từ bên kia cầu, từng tiếng xao nhập trong tâm Quan Long Tam, một tiếng tiếp theo một tiếng, làm hần rung động không thôi.

Đây là thanh âm của Cung Đăng Á Hi!

"Ai nha, anh không cần hỏi nhiều như vậy ! Anh xem người yêu của anh sắp làm chuyện điên rồi rồi, anh còn không mau đi trở về ngăn cản hần!"

Một cái không chú ý, Quan Long Tam bị Mạnh Tam Lang dùng sức đá một cái, từ trên cầu Nại Hà rớt xuống một mảnh trắng xóa, trong sương mù dày đặc sâu không thấy đáy. . . . .

Cung Đăng Á Hi đang muốn đem viên thuốc nuốt vào, một đôi tay đột nhiên cầm tay hần.

Cung Đằng Á Hi bị kinh hách nhẹ buông tay, viên thuốc cầm trong lòng bàn tay rớt trên đất.

Khi hắn thấy Quan Long Tam vẻ mặt suy yếu chậm rãi mở ra mí mắt, vẻ mặt kinh sợ lập tức chuyển hoá thành cười khóc đan vào.

Vui vẻ, hắn cúi người ôm lấy Quan Long Tam, vẻ mặt không thể tin.

"Anh đã tỉnh! Thật tốt quá, anh rốt cục đã tỉnh!"

Quan Long Tam hôn giận, suy yếu nói: "Sao em lại làm việc ngu ngốc? Em thật ngốc."

"Em không có phải làm việc ngốc a!" Cung Đằng Á Hi nâng lên đôi mắt đầy nước, không hiểu hỏi. Hắn thật vui vẻ, cho dù là Quan Long Tam hôn giận, hắn cũng cảm thấy thật đáng yêu.

"Cái này là cái gì?" Quan Long Tam chỉ viên thuốc màu trắng rơi trên đất, mày kiếm nhíu lại. Hắn làm sao có thể làm loại việc ngu ngốc này?

Cung Đằng Á Hi nhìn nhìn, chợt nở nụ cười.

"Đó là vi-ta-min, bởi vì gần nhất em mất ngủ, hơn nữa không thèm ăn, cho nên y tá tiểu thư cho em, này đến bổ sung dinh dưỡng. A, anh sẽ không cho em. . . ."

Cung Đằng Á Hi bưng tỉnh đại ngộ, che miệng cười thâm.

"Sẽ không, em mới không làm như vậy, bởi vì em biết này sẽ làm cho người còn sống thương tâm. Khi em biết kiếp trước anh vì em mà luẩn quẩn trong lòng, em tuy rằng cảm động, nhưng là em biết làm như vậy sẽ làm rất nhiều người yêu anh thương tâm, bao gồm em. . . ."

"Á Hi, Á Hi, này đó anh đều biết, nhưng là anh yêu em! Anh hận không thể không lúc nào, đòi đòi kiếp kiếp đều có được em, không cùng em tách ra."

"Anh thật ngốc." Cung Đằng Á Hi cầm lấy tay hắn đặt lên gò má ma sát, cảm thụ lấy cảm xúc chân thật của hắn. "Nhưng bây giờ em là một nam sinh hàng thật giá thật, trí nhớ của kiếp trước cơ hồ hoàn toàn không có, mọi cử động là một nam sinh, như vậy anh còn có thể nhận em không?"

"Em chính là em! Cung Đằng Á Hi, anh yêu em."

Quan Long Tam đưa tay hắn đặt ở trái tim mình.

"Tim đập chắc là không biết gạt người, khi lần đầu tiên nhìn thấy em, còn có loại cảm giác thực kỳ dị, anh biết được em chính là người mà anh muốn tìm kiếm, người anh yêu. Ở một khắc đó, yêu là chẳng phân biệt được giới tính, yêu là vượt qua thời không, đơn giản là ——" hắn thâm tình đối Cung Đằng Á Hi phun ra ba chữ: "Anh, yêu, em"

"Em cũng vậy."

Cung Đằng Á Hi trong nước mắt mang cười, nhẹ nhàng hôn lên hai má Quan Long Tam.

Ông trời thật vô cùng thích nói giỡn, giờ khắc gặp nhau này làm cho hai người bọn họ chờ đợi quá lâu!

Ánh mặt trời chậm rãi chiếu vào trong phòng bệnh trắng nõn, mặt trời vào đông ấm áp dễ chịu.

Mang theo sinh mệnh sống lại, hai người sắp triển khai tương lai hoàn toàn mới. . . .

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Anh Là Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.